

9th March 1959]

Pension applications of Elementary School Teachers

MR. SPEAKER : கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ M. C. முத்துகுமார சாமி இடத்தில் இல்லாததால் 659-L எண்ணுள்ள கேள்வியும், பதிலும் சட்டசபை விவாத வெளியீட்டில் அச்சிடப்படும்.

* 659-L Q.—**SRI M. C. MUTHUKUMARASWAMY :** கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தயவு செய்து பதிலளிப்பாரா—

(அ) ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் பென்ஷன் மனுக்களை துரிதமாகப் பைசல் செய்யவேண்டுமென ஜில்லா போர்டு விசேஷ அதிகாரிகளுக்கும், முனிசிபல் கமிஷனர்களுக்கும் 1957-ம் வருடம் பிப்ரவரி மாதத்தில் அரசாங்கம் பிறப்பித்துள்ள உத்தரவு ஹரிஜன நல ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு பிரயோகிக்கப்படுமா?

(ஆ) இல்லையானால், அதற்கான காரணங்கள் என்ன?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) No, Sir.

(b) The instructions referred to in clause (a) of the question are in respect of sanction of pension to teachers in aided and local body schools. As teachers under Harijan Welfare Department are Government servants, they are covered by different rules and instructions.

Basic Training School, Pudukkottai

* 659-M Q.—**SRI V. ARUNACHALA THEVAR :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether the Government have received any requests from the Pudukkottai Municipal Council to shift the Basic Training School to any place outside the Municipal limits?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : No, Sir.

SRI V. ARUNACHALA THEVAR : புதுச்சேரிக்குள்ளேயே பேசிக் கொண்டிருக்கிற ஸ்கூல் அங்குள்ள ராணி ஆஸ்பத்திரிக்கு அடுத்தாற்போல் உள்ள கட்டிடத்தில் இருக்கிறது. அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு வேறு வகையான கட்டிடம் கட்டுவதற்கு இடம் இல்லாததால் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை வேறு இடத்திற்கு மாற்றி அமைக்க அரசாங்கம் கருதுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இப்பொழுது கேள்வி கேட்டிருப்பது முனிசிபாலிட்டியில் அம்மாதிரியான சிபார்சு செய்திருக்கிறார்களா என்று கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு இல்லை என்று பதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது கேட்கிற கேள்வியைப்பற்றிய தகவல் கிடையாது. அதனால் தனியாகக் கேள்வி கேட்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1959-60—cont.

MR. SPEAKER : To-day the hon. Member Sri S. Pakkirisami Pillai, leader of the Socialist Party, will speak first. He is given half-an-hour. The Hon. Minister Sri M. Bhaktavatsalam also will participate in the general discussion to-day. The Minister can intervene at any time he wants and speak. The hon. Member Sri S. Pakkirisami Pillai will now speak.

[9th March 1959]

* **SRI S. PAKKIRISAMI PILLAI :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 1959-60ம் வருஷத்திற் பட்ஜெட் மதிப்பீட்டை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே சமர்ப்பித்திருக்கிறார். அதன் மீது என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை தெரிவிக்கும் வகையில் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மதிப்பீடு வெளியிடும் மொழி, அதனுடைய தமிழ் ஆக்கம் வெகு அழகாக இருக்கிறது. சிறந்த முறையில் இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி எத்தனையோ மெம்பர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான தமிழ் ஆக்கம் மற்ற துறைகளிலும், பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஆபீசுகளிலும், இன்னும் பல வெவ்வேறு இடங்களிலும் ஆக்குவதற்கு என்ன முயற்சி எடுத்து இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது பார்க்கிறோம், ஆங்கிலம் நம் நாட்டில் இன்னும் வழங்கப்பட்டு வருவதைப்பார்த்தால் ஆங்கிலம் ஆணிகேர் ஊன்றி விடுமோ என்று சந்தேகிக்கிறோம். அப்படி ஆணிகேர் இருக்கும் நிலையில் அரசாங்கத்தின் ஏற்பாடுகள் இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதை நீக்குவதற்கு எந்த வழியையும் காணோம். ஆங்கிலம் இருக்கக்கூடிய இடங்களில் தமிழ் மொழியை எங்கெங்கே சாதாரணமாக புகுத்த முடியுமோ அங்கங்கே புகுத்துவதற்கு என்ன முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி இங்கே ஒரு குறிப்பும் காணோம். ஒருவேளை ஆங்கில மொழி இன்னும் 100 வருஷங்கள் இருக்கும் என்ற போக்கைத்தான் நாம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட நிலைதான் இப்பொழுது நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

விலைவாசி உயர்வைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள், கனம் நிதி அமைச்சர். அரிசி விலை ஏறி இருக்கிறது, அதனால் தொழிலாளர்கள் சம்பளம் பஞ்சப்படி அதிகமாக ஏறிவிட்டது, பஞ்சப்படி உயர்ந்ததன் விளைவாக சாதாரணமாக மற்ற பொருள்களின், அதாவது உணவு பொருள்களின் விலைகளும் ஏறி இருக்கின்றன. இந்த மாதிரியான ஒரு நிலையில் பொருளாதார தடுமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு சிக்கலான பிரச்சனை, இதைத் தீர்ப்பதற்கு அரசாங்கத்தின் கவனம் அதிகமாக இந்த விஷயத்தில் திருப்பப்பட்டிருக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதே சமயத்தில் முதலாளிகளிடமிருந்து ஒரு பக்கத்தில் சுத்ததல் வந்து கொண்டிருப்பதும் அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். ரூபாய் 55-60க்கு மேல் இப்பொழுது 60 ரூபாய் பஞ்சப்படி கொடுக்கும்படியாக நிலைமை ஏறியிருக்கிறது. அது மாதிரி எங்களால் கொடுக்க முடியாது என்று திட்டவாட்டமாக பயமுறுத்தும் தோரணையில் முதலாளிகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு பயந்தோ என்னமோ தொழிலாளர்களுடைய சந்தேகத்தின்படி ஒரு யோசனை அரசாங்கத்திற்கு பிறந்திருக்கிறது. விலையைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு என்று இப்பொழுது அரிசி விலைக்கு உச்ச வரம்பு என்று வைத்து ஒரு விலையைக் கட்டுப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் இந்த கட்டுப்படுத்திய விலைக்கு அரிசி கிடைக்கிறதா என்று பார்த்தால் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அந்த விலையின் அடிப்படையில்தான் வாழ்க்கைப் புள்ளியை கணக்கிட்டு அதன்படி பஞ்சப்படியை குறைத்திருக்கிறார்கள்.

உண்மை என்னவென்றால் அந்த விலைக்கு ரிக்கார்டு பதிவு வைத்துக் கொண்டு, வேண்டுமென்று முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாக இந்தப் பஞ்சப்படி தொகை அளவு குறைத்துத் தர மிகவும் அக்கிரமமானது, அநியாயமானது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அந்த வழி தொழிலாளர்களைக் கேவலமாக்கும்படியான வழி. முதலாளிகளுக்குச் சாதகமான வழி. அந்த நிலைமை உடனடியாக மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டியதாகும். ஒன்று அரிசி எல்லா இடங்களிலும் நியாயமான விலைக்குக் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அல்லது எப்பொழுதும் கணக்கெடுப்பது போல் பஞ்சப்படி கணக்கெடுத்து அதற்கேற்றவாறு தொழிலாளர்களுக்கு ஊதியம் கொடுக்க வேண்டும். அந்த நிலைமையை ஏற்படுத்த அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

புதிய வரி ஒன்றும் இல்லையென்று பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளும் வகையில் இந்த அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. வரிகளை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஏழைகள் மீது திணிக்க முடியுமோ அவ்வளவும் திணித்ததாதி விட்டது. மேலும் ஏழை மக்கள் மீது வரி போட வழி கிடையாது.

9th March 1959] [Sri S. Pakkirisami Pillai]

ஆனால் பணக்காரர்கள் மீது ஏன் உங்களால் வரி போட முடியவில்லை? அவர்கள் மீது வரி போட வழி இல்லையா? அவர்கள் மீது ஏன் வரி போடக்கூடாது? அவர்கள் மீது வரி போட்டு ஏன் உங்கள் வருமானத்தை மேலும் பெருக்கிக்கொள்ளக் கூடாது? பணக்காரர்கள் ஒவ்வொருவரும் வரிபோட்டால் கொடுக்கும்படியான நிலைமையில்லாதான் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் சமீபத்தில் ஒரு பத்திரிகையில் படித்தேன். ரஷ்ய நாட்டில் “எடரக்ட் டாக்ஸேஷனை” நேர்முக வரியை எடுத்துவிடப் போவதாக குருஷ்சேவ் அறிவித்துள்ளதாக நான் படித்தேன். இந்த விஷேஷ செய்தியை மற்ற நாடுகள் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அதைப்பற்றி ஒரு பொருளாதார நிபுணர் சொல்லும்போது “அங்கே 8 சதவிகிதந்தான் நேர்முக வரி வசூலிக்கப்படுகிறது. அதை எடுத்து விடுவதால் பொருளாதார நிலைமை ஒன்றும் பாதிக்கப்பட்டுவிடாது” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால், “டர்ன் ஓவர்” வரி நிறையப் போட்டு அவர்களுக்குப் போதுமான அளவுக்குமேல் வசூல் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அந்தப் பொருளாதார நிலைமையைப்பற்றி நாம் சர்ச்சை பண்ணுவதில் பிரயோஜனம் கிடையாது. ஆனால் அந்த மாதிரி நிலையில் நேராக ஒருவரும் பாதிக்கப்படாமல் வெவ்வேறு புதிய நிலைமையில் வருமானத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ள அரசாங்கம் என்ன யோசனை செய்திருக்கிறது? அது தவிர, நம் நாட்டில் பெரும் பணக்காரர்கள் ஒரு மணி நேரத்திற்கு 3,000, 4,000 சம்பாதிக்கக்கூடியவர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஏழை மக்கள் தங்கள் உடலில் ரத்தம் இருக்கிறது. உழைப்பதற்குத் தயார் என்று சொன்னாலும் வேலைவாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லை. இப்படி ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் நமது தேசத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு என்ன வழி செய்திருக்கிறீர்கள்? ஏதோ சில தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தி இருக்கிறீர்கள். அதே சமயத்தில் அதற்கேற்ற ஜன நெருக்கமும் அதிக வளர்ச்சியுடன் ஏற்பட்டு வருகிறது. வேலை இல்லாத வர்களின் எண்ணிக்கை வருஷத்திற்கு வருஷம் அதிகமாகிக்கொண்டே போகிறதே ஒழிய, எல்லோருக்கும் வேலை கிடைக்கும்படியான திட்டத்தை இதுவரை இந்த அரசாங்கம் திட்டினதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே அந்த மாதிரியான ஒரு வித்தியாசத்தை—ஒருவர் ஒரு மணி நேரத்தில் 3,000 சம்பாதிக்க வழிவிடுவது; இன்னொருவன் ஒரு நயாபைசா கூட சம்பாதிக்க முடியாத நிலைமையில் இருப்பது—போக்க என்ன வழி செய்திருக்கிறீர்கள் என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன். வாழ்க்கை வருமான வித்தியாசத்தை குறுக்குவதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

நில உடைமக்கு உச்சவரம்பு கட்டப்போவதாகப் பேசப்பட்டு வருகிறது. அது பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் பட்ஜட் உரையில் விளக்கிச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஆனால் திட்டவட்டமான முறையில் இதைப் பற்றி விளக்கிச் சொல்லவில்லை. உச்ச வரம்பு கட்டும்போது எவ்வாறு கணக்கிடுவது? சாதாரணமாக, தொழிலாளர்களுக்கு வருமானம் இவ்வளவு இருந்தால் அவருடைய குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று நிர்ணயம் செய்யிக்ளும். ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு மாதத்திற்கு எவ்வளவு உணவுப் பொருள் ஆகுமென்று கணக்கிடவேண்டும். ஒரு குடும்பத்திற்கு உணவுப்பொருள் எவ்வளவு வேண்டுமென்று கணக்கெடுத்த பிற்பாடு துணி, பன்ளிக்கூடச் சலவு, வீட்டு வாடகை ஆகியவைகளுக்கெல்லாம் மொத்தம் எவ்வளவு செலவாகும் என்று கணக்கெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த மாதிரி கணக்குப் போட்டால் கூட இந்த மாதிரி ஆட்களுக்கு மாதத்திற்கு 200 ரூபாய் வீதம் வருஷத்திற்கு 2,400 ரூபாய் தேவைப்படும். நிலத்தில் வேலை செய்யக்கூடியவர்கள் எல்லோருக்கும் தலா வருஷத்திற்கு 2,400 ரூபாய் கிடைப்பதற்கு வழி செய்து உச்ச வரம்பை நிர்ணயிக்க வேண்டும். அப்படி நிர்ணயித்தால்தான் கிராமத்திற்கும், பட்டணத்திற்கும் வித்தியாசம் இருக்காது. அந்த நிலைமையை உத்தேசித்துச் செய்வார்களா? நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுமோது, நிலம் இல்லாத விவசாயிகளுக்காக என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிடவில்லை. நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டவேண்டுமென்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்; பிரசாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்; ஆனால் அதைப்

[Sri S. Pakkirisami Pillai] [9th March 1959]

பற்றிப் பல கொள்கைத் திட்டங்கள் உருவாகி இருக்கின்றன. அதை அமுலுக்குக் கொண்டுவர என்ன வழி செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி இதுவரை ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

தவிரவும், இந்த மகத்தான பட்ஜெட்டில் விவசாய மக்களுக்காக நம்முடைய ராஜ்யத்தின் பல பகுதிகளிலும் இருக்கும்படியான அபிவிருத்தியைப்பற்றிப் பரவலாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதைக்காண மீசவும் மகிழ்ச்சி. இப்பொழுது நடக்கும்படியான நிலைமையில் விவசாயம் தொடர்ந்து நடைபெறுமானால் நம்முடைய பொருளாதார நிலைமை உயருமா? விவசாயத்திற்கு இந்த வருஷம் எத்தனை ட்ராக்டர்கள் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது? இயந்திர சாதனங்களை உபயோகப்படுத்தி விவசாயம் செய்தால் உற்பத்தி அதிகரிக்க முடியும். அதற்கு என்ன வழி செய்திருக்கிறோம் என்று ஒன்றும் சொல்லவில்லை. குறைந்த எண்ணிக்கையில் விவசாயத் தொழிலில் இயந்திர உதவியால் ஈடுபடவேண்டுமென்ற ரீதியில் வசதிகள் செய்து அதிகத்தொகை சம்பாதிக்கும் நிலைமை ஏற்பாடு செய்து விட்டு இதர மக்களுக்கு வேலை செய்யும் வாய்ப்பு கிடைக்க பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவினால்தான் பொருளாதார நிலைமைக்கு நல்ல வழி வகுத்தவர்களாவோம். இந்த வருஷம் அந்த முறையில் என்ன பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்த உத்தேசித்திருக்கிறீர்கள்? ஏதோ மூன்று வருஷத்திற்கு முன்னால், 5 வருஷத்திற்கு முன்னால் நடந்த விஷயங்களைப் பற்றி இந்த பட்ஜெட்டில் பார்க்கிறோம். “இன்டிக்ஸ் கோச் பாக்டரி”, “அம்பத்தூர் சைக்கிள் பாக்டரி” ஆகியவைகள் எல்லாம் முன்பே ஏற்படுத்தப்பட்டன. இந்த வருஷம் என்ன பெரிய தொழிற்சாலை நிறுவப்பட இருக்கிறது? அலுமினிய தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்துவது பூர்வாங்க விசாரணையில் இருக்கிறது. அந்த மாதிரி பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவ நம்மிடம் என்ன திட்டம் இருக்கிறது? அதே சமயத்தில் விவசாயத்திற்கு “மெஷின்களை” இயந்திர சாதனங்களை உபயோகித்தால்தான் நம் நாடு மற்ற நாடுகளைப் போல விவசாயத் துறையில் முன்னேற முடியும் என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

10 மின்சார அபிவிருத்தி திட்டத்தைப்பற்றிப் பெருமைப்பட வேண்டிய நிலையில் பேசியிருக்கிறார். மின்சாரம் எல்லா கிராமங்களுக்கும் வந்திருக்கிறது. ஆனால், இப்போது எத்தனை பேர் மின்சாரம் உபயோகிக்கிறார்கள்? மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்தக்கூடிய சக்தியுள்ள மக்கள் எத்தனை பேர்? அவர்கள் அதிகமாக இல்லை. ஏதோ, மிராசதாரர்களும், கொஞ்சம் பணக்காரர்களாக இருப்பவர்களும் மின்சாரம் லாபகரமாக இருக்கிறதென்று எண்ணி கடன்வாங்கி, மின்சாரத்தை உபயோகிக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கக் கூடும். பெரும்பாலான மக்கள் மின்சாரத்தை உபயோகிப்பதற்கு சாதகமான நிலைமை இங்கே இல்லை. காரணம் மின்சார இலாகாவினர், மின்சார போர்டர்ஸ் மின்சாரத்திற்கு அதிகமாக கட்டணத்தை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். சென்னை நகரில் கூட, மாதத்தில் 200 ரூபாய்க்கு மேல் சம்பாதிக்கக்கூடியவர்கள் தான் மின்சாரத்தை உபயோகிக்க சக்தியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதற்குக் குறைவாக மாத வருமானம் பெறக்கூடியவர்கள் மின்சாரத்தை உபயோகிக்க முடியவில்லை. அவர்களுடைய பொருளாதார நிலை அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. அவ்வளவு உயர்ந்த கட்டணத்தை மின்சார போர்டர்ஸ் வசூலிக்கிறார்கள். பெரும்பாலான மக்களுக்கு உதவிசெய்யும் வகையில் மின்சாரக் கட்டணத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

வீடு கட்டும் திட்டத்தைப் பற்றியும் இந்த அறிக்கையில் வெகு விரிவாகக் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது பலவகைப் பட்டதாக இருக்கிறது. ரூபாய் 6,000-க்கு மேல் வருட வருமானமுள்ளவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டும் திட்டம், ரூபாய் 6,000-க்கு குறைவாக வருட வருமானமுள்ளவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டும் திட்டம், குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்கு வீடுகள் கட்டும் திட்டம், மத்தியதர வருமானக்காரர்களுக்கு வீடுகள் கட்டும் திட்டம், ஹரிஜனங்களுக்கு வீடுகள் கட்டும் திட்டம், குடிசை வாழ் மக்களுக்கு வீடுகள் கட்டும் திட்டம் என்று வெவ்வேறு வீடு கட்டும் திட்டங்களை அரசாங்கத்தார் வகுத்திருக்கிறார்கள். வீடுகள் கட்டும் திட்டங்கள், மற்ற ராஜ்யங்களில்

9th March 1959] [Sri S. Pakkirisami Pillai]

எவ்வளவு விரிவாக நடத்தப்படுகின்றனவோ அவ்வளவு விரிவாக நம் ராஜ்யத்திலும் நடத்தப் படுகின்றனவா என்று பார்க்கவேண்டும். நமது ராஜ்யத்தில் அவ்வாறு நடத்தப்படவில்லை. நமது அரசாங்கத்தார் இதில் ஏன் தவறியிருக்கிறார்கள்? முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இந்த விஷயத்தில் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கொஞ்சம் மெதுவாக நடத்தப்படுகிறது. இத்திட்டத்தை துரிதப்படுத்த வேண்டும். திட்டங்களை விரிவாக்கினால், அதிகமாக வீடுகளைக் கட்ட முற்பட்டால், அந்த அந்தப்பகுதியில் இருக்கும் ஸ்தலஸ்தாபனங்களுக்கு அதிகமான வருமானம் வரும்; மக்களுக்கும் வீட்டு வசதிகள் ஏற்படும். தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகளை கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நமது அரசாங்கத்தார் ஏன் முதலாளிகளை வற்புறுத்தவில்லை? பி. அன்ட் ஸி. மில் முதலாளிகள் இத்திட்டத்திற்காக 1947-ல் 15 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்தார்கள். அந்தப் பணம் இன்னும் உபயோகப்படுத்தவில்லை; அத் திட்டத்தை கண்டிப்பாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று அக்கம்பெனிக் காரர்களை அரசாங்கத்தார் வற்புறுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்த வருஷம் “ஸ்ப்லிடைஸ்ட் இண்டஸ்ட்ரியல் ஹௌஸிங் ஸ்கீம்” என்ற திட்டத்தை அரசாங்கத்தார் சில திருத்தங்களுடன் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் வீடுகள் கட்ட முனைந்தால் அவர்களுக்கு கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் மூலம் அதற்காக செலவில் 25 சத விதத்தை மானியமாகவும், 65 சத விதம் கடனாகவும் மத்திய அரசாங்கத்தார் கொடுக்க இருக்கிறார்கள். பாக்கி 10 சத விதத்தை தொழிலாளியே போட வேண்டும். ஒரு ரூமுள்ள வீடு என்றால் 3,300 ரூபாய் செலவு ஆகும், அதைக் கட்ட; இரண்டு ரூமுள்ள வீட்டைக் கட்ட 3,800 ரூபாய் செலவு ஆகும்; இவ்வாறு மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு தொழிலாளி 3,800 ரூபாய் செலவில் வீட்டைக் கட்ட முற்பட்டால், அச்செலவில் 380 ரூபாயை அவனே கட்டவேண்டும். ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் 380 ரூபாய் கட்ட முடியாது. எனவே, இதற்குப் ப்ராவிடண்ட் பணம் திட்டத்திலிருந்து அவர்களுக்கு பணம் கொடுப்பதற்கு வகை செய்யவேண்டும். மேலும், அந்த யோசனையை இந்த அரசாங்கம் சிபாரிசு செய்திருந்தாலும், மத்திய அரசாங்கத்தினிடமிருந்து ஒரு பதிலும் வரவில்லை. இண்டஸ்ட்ரியல் ஹௌஸிங் திட்டத்தில் இன்னொரு விஷயத்தையும் கவனிக்கவேண்டும். கல்கத்தா, பம்பாய் போன்ற இடங்களில் மத்திய அரசாங்கத்தார் இத் திட்டத்திற்கு அதிகப் பணம் கொடுக்கிறார்கள். அங்கே ஒரு ரூமுள்ள வீட்டை 4,800 ரூபாய் செலவிலும், இரண்டு ரூமுள்ள வீட்டை 5,600 ரூபாய் செலவிலும் கட்டலாம் என்று மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே ஏன் அதிகத் தொகை கொடுக்கப்படுகிறது, இங்கே ஏன் குறைவான தொகை கொடுக்கப்படுகிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இங்கேயும் நிலங்களின் விலை அதிகமாகத் தான் இருக்கிறது. இங்கேயுள்ள தொழிலாளர்களும் கல்கத்தா, பம்பாய் தொழிலாளர்களைப் போலவே அதிக விலை கொடுத்துத் தான் நிலங்களை வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த வித்தியாசத்தைப் போக்க வேண்டும். அங்கே போட்டுள்ள மதிப்பீடையே இந்த ராஜ்யம் சம்பந்தமாகவும் போட வேண்டும். அதற்காக நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சுரீபத்தில் டெல்லியில் நமது நாட்டிலுள்ள ராஜ்ய தொழில் அமைச்சர்களின் மகாநாடு கூடியது. அவர்களுடைய தீர்மானத்திற்கிணங்க நைந்தாவில் ஒரு முக்கூட்டு மகாநாடு கூடியது, அந்த முக்கூட்டு மகாநாட்டில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களின் “கோட் ஆப் காண்டக்ட்”, முதலாளி-தொழிலாளி உறவு முதலிய பல விஷயங்கள் சம்பந்தமாக அங்கே தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இப்போதைய விலைவாசிகளின்படி தொழிலாளிகளுக்கு ஏற்படக்கூடிய செலவை மதிப்பீட்டு அதற்கேற்பத் தான் அவர்களுக்கான பஞ்சப்படியும் சம்பளமும் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சிபாரிசை அரசாங்கத்தார் தரப்படும், முதலாளிகள் தரப்படும், தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகளும் ஒத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அசில் பப்ளிக் செக்டாரிலுள்ள சிப்பந்திகளையும், அதாவது அரசாங்க சிப்பந்திகளையும்

[Sri S. Pakkirisami Pillai] [9th March 1959]

சேர்த்திருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்க, என்.ஜி.ஓ.-க்களின் சம்பள விகிதங்கள் சம்பந்தமாக பரிசீலனைகள் செய்ய நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் ராஜ்ய சம்பளக் கமிஷன் அந்த முறையில் ஆராய்ந்து மதிப்பீடுகளை அந்த முறையில் நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்த்திருோம். தொழிலாளர்களில் சம்பள விகிதங்கள் நிர்ணயிக்கப்படும்போது, அத்தியாவசியமான உணவுப் பண்டங்களின் விலைவாசிகளும், சாதாரண தொழிலாளர் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைக் செலவும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு அவை நிர்ணயிக்கப்படவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாக ஒரு சிப்பந்திகளான சம்பளத்தை நிர்ணயிக்கும் போது இந்த முறையில் நிர்ணயிப்பதுதான் நியாயம். ஆகவே இப்போது இருக்கும்படியான சங்கடங்களை நீக்க ஒவ்வொரு குடும்பமும் பட்டினி இல்லாத வகையில் செய்வதற்கு பல திட்டங்களை ஒவ்வொருவரும் நேர்மையாக குற்றங்குறை கொள்ளாத வகையில் செயல்படுவண்டும் என்ற கொள்கை நம் மக்களிடையே இருந்து வருகிறது. அதற்கு ஏற்றபடி நாம் நாக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே சமயத்தில், கடைசியாக ஒரு வார்த்தை. நமது அரசாங்க அலுவலகங்களிலும் சரி, இதர கம்பெனி அலுவலகங்களிலும் சரி சில குமாஸ்தாக்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை படித்துவிட்டு, அல்லது இன்டர்மீடியட் வரை படித்துவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மேலும் படித்துப் பட்டம் பெறவேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருந்தாலும் அதற்குத் தகுந்தபடி தனியாகப் படித்துப் பரீட்சைக்குப் போக வசதி செய்து கொடுக்க யுனிவர்சிட்டி அதிகாரிகள் தாம் விதித்திருக்கும் விதி மூலம் மறுக்கிறார்கள். சாதாரணமாக எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்கள் இன்டர்மீடியட் போவதற்கோ, இன்டர்மீடியட் படித்தவர்கள் பி.ஏ. போவதற்கோ நமது யுனிவர்சிட்டியில் வசதி கிடையாது. அந்தப் பரீட்சை எழுதி பட்டம் பெறுவதற்கு முடியாதபடி யுனிவர்சிட்டி விதிகள் குறுக்கிடுகின்றன. நம் நாட்டின் மற்ற ராஜ்யங்களில் இப்படி தனியாகப் படித்துப் பட்டம் பெறுவதற்கு யுனிவர்சிட்டி அதிகாரிகள் வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். நமது ராஜ்யத்தில் மிகவும் கனசர்வேடிவ் மனப்பான்மையுடன் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்து கொடுக்க மறுத்து வருகிறார்கள். எத்தனையோ இளைஞர்கள் அதிக ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு, பட்டம் பெறுவதற்கு உழைத்துப் படிக்கும் ஆர்வத்தைக் கொண்டவர்களாக நம் ராஜ்யத்தில் இருந்தும் அதற்கு வழி இல்லாமல் இருக்கிறது. அதன் காரணமாக நம் அரசாங்கம், நம் ராஜ்ய இளைஞர்களும் அப்படிப் பட்டம் பெறுவதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்வதில் முனையவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இத்துடன் என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI A. SUARES: Mr. Speaker, Sir, when the Hon. the Minister for Finance presented the budget for 1959-60 a few days ago, there was a sigh of relief as soon as it was known that there was no new taxation for the coming year and, what is more, it was a surplus budget. I congratulate the Hon. Minister for Finance on his careful budgeting.

The budget for the year 1959-60 is of special significance to three communities in the Indian Union, viz., the Scheduled Castes, the Scheduled Tribes and the Anglo-Indians, for it is the last year for them, of the ten-year protection period which started in 1950. The period is ending all too soon, for the problems of these three groups have not yet been solved and these communities require still further aid and consideration from the Government.

Special privileges were granted to the Anglo-Indian community in the following Articles of the New Constitution :—

In Article 331 the President may nominate not more than two members of the community to the Lok Sabha.

9th March 1959] [Srimathi A. Soares]

In Article 333 the Governor of a State may nominate one or more members to the State Assembly.

In Article 336 there was reservation of posts in the Railways, Customs and Posts and Telegraphs, which could be reduced by 10 per cent every two years. And in Article 337 there was special provision with respect to educational grants for the benefit of the Anglo-Indian community which could be reduced by 10 per cent every triennium, and at the end of the ten-year period, such grants to the extent to which they are a special concession to the Anglo-Indian community, shall cease.

With regard to the nomination of two seats in the Lok Sabha and one seat in the State Assembly, I feel that to continue this privilege even after 1960 will not be a loss to any political party because it is only a single seat in each State Assembly except West Bengal which has a larger representation on account of the high population of Anglo-Indians in that State. It will not be possible for the Anglo-Indians to stand for election in the normal course and if nomination is removed, this community will not be represented in the Lok Sabha and in the State Assembly.

With regard to posts reserved in the Railways, Customs and Posts and Telegraphs, I may remind the House that my community has done yeoman service in all these departments and have served them for the past one hundred years or more. In fact they monopolized these services in the early years. During the last two world wars Anglo-Indians volunteered for service overseas in large numbers. In the Middle East, they faced great dangers and hardships but they stood all these bravely till the end of each war. In consideration of their service, the quota given to them may be extended for a further period. This is essential because the Anglo-Indians do not study up to the Degree course in large numbers mainly because they cannot afford to do so. When vacancies are thrown open to all communities, hundreds or even thousands of graduates apply for these posts. The few Anglo-Indians who apply may be mostly High School candidates and they stand no chance whatsoever of selection. It is for this reason, I plead for the continuance of the quota system for a further period.

Last year the Collector of Customs informed me that the posts reserved for Anglo-Indians in the Preventive Officers grade were not filled because suitable candidates were not forthcoming. The minimum qualification prescribed for these posts for the Anglo-Indians is a pass in the Senior Cambridge. I contacted the boys who had passed the Senior Cambridge and they applied through the Employment Exchange. They were interviewed but not selected, perhaps because graduates had also applied for the same posts and were given preference. If this has happened during the ten-year protection period, when protection is removed our boys will stand very little chance of being selected if they are not graduates.

In the Railways the quota system does not exist for category IV employees, with the result that very few Anglo-Indians are selected for this category. If reservation is removed in the other categories,

[Srimathi A. Suares]

[9th March 1959]

our boys will be affected adversely. Their parents have served the Railways almost all their lifetime but their sons do not get a chance of entering the Railways easily.

The same remarks apply to the Posts and Telegraphs Department, particularly Telegraphs, for the Anglo-Indian community has served this department for generations. They were liable for transfer to any part of the erstwhile Indian Empire, from Quetta in the extreme north-west to Burma in the extreme east. A hundred years ago, conditions of living in these places must have been extremely difficult and yet the Anglo-Indians opted for general service and accepted transfers to any part of India and Burma.

Lastly I refer to Article 337 which deals with Education grants. I have collected statistics for thirty-six Anglo-Indian schools, excluding the railway schools, for the years 1947-48 and 1957-58. On the 1st April 1957 there were 13,435 pupils on rolls, of which 7,277 were Anglo-Indians and 6,158 non-Anglo-Indians. In 1947, the total number of pupils was only 8,744, out of which 6,586 were Anglo-Indians and 2,158 non-Anglo-Indians. During the ten years the Anglo-Indian pupils increased by 691 only, but the non-Anglo-Indian pupils increased by 4,000. These figures are significant. They show that the demand for admission in Anglo-Indian schools has surpassed all previous records and the 40 per cent fixed in the Constitution has now reached 75 per cent in special cases and even this high figure is insufficient to meet the demand.

Those who seek admission in Anglo-Indian schools are mostly children of those in Central Government service, the Armed Forces, and those belonging to linguistic minority communities as also migratory Tamils and others. It is not only because such groups want to have education for their children through the medium of English that they seek admission in Anglo-Indian schools, but what is more, they want the high standard of education, the high standard of discipline and character formation that the Anglo-Indian schools provide.

Government has a responsibility to provide for the education of the 6,158 non-Anglo-Indian children studying in Anglo-Indian schools. If separate schools were established for this large number, at least fifteen schools would be necessary and the teaching grant for the fifteen schools would not be less than Rs. 3 lakhs. In 1957 to 1958, the total budget allotment for Anglo-Indian education was Rs. 8.45.300 and if the sum of Rs. 3 lakhs intended for the education of non-Anglo-Indian children is also debited to this head, then there will be only Rs. 5 lakhs odd for the Anglo-Indian children which is a very small figure indeed. The average works out to Rs. 10,000 for each school. In consideration of this fact, I appeal to the Government once again not to reduce the grants for Anglo-Indian education even after 1960.

Though the strength of our schools has increased by 4,691 during the ten-year period, the grants paid in 1957-58 were less than those paid in 1947-48 by Rs. 31,224, though the actual expenditure

9th March 1959] [Srimathi A. Soares]

incurred by the schools increased by 672,886. One reason why grants were less in 1957 to 1958 is on account of the high number of admissions of non-Anglo-Indians in Anglo-Indian schools. The fee income of each school has increased considerably on account of the admission of non-Anglo-Indians. In fact a few schools in which the fee income exceeded the approved expenditure, did not receive teaching grant at all. These schools were not making a profit really because they spent money on items which were not approved for purposes of assessing grant.

If we compare the rates of fees in Anglo-Indian schools and in S.S.L.C. schools, we find a great difference. In Anglo-Indian schools, the rates are between Rs. 5 and Rs. 12 while in S.S.L.C. schools, they are between 62 nP. and Rs. 5.25 at standard rates. Naturally, the fee income in Anglo-Indian schools is very much higher than in S.S.L.C. schools and consequently teaching grant is lower. This may be balanced by the higher scales of pay of teachers in Anglo-Indian schools, but the differences are really negligible. For, the headmasters in both types of schools receive salaries up to a maximum of Rs. 500. There is some difference in the scales of pay of secondary grade teachers and school assistants.

S.S.L.C. schools receive teaching grants amounting to two-thirds of the net cost, i.e., 66-2/3 per cent. Anglo-Indian schools may get between 50 and 80 per cent of the net cost. But as I said before, the net cost is greatly reduced by the high fee income. In S.S.L.C. schools, the management may levy fees for more than 8 instalments and the excess over 8 instalments is used by the management. But in Anglo-Indian schools, this does not apply as the whole fee income is taken into account as income, for the purpose of assessing grant.

The Budget for Anglo-Indian schools for 1959-60 is Rs. 8,91,100 which is Rs. 8,500 less than the amount spent last year. This is due mainly to a big decrease in building and equipment grants. Four upgraded High Schools became complete High Schools this year without any increase in the allotment under teaching grant.

Considering all the facts that I have placed before the House to show that Government is not spending high additional amounts on Anglo-Indian education, I urge that the Madras Government will make no change in the system of grants awarded to Anglo-Indian schools from 1960. During the protection period of 10 years, there was only one cut in the Budget of 1954-55. Government could have imposed three cuts, for this was permissible according to the Constitution. But the Madras Government did not do this, because it is kindly disposed towards Anglo-Indian Education and it treats the minority communities with the same generosity that it metes out to the major communities. I feel confident that even if other States in the Indian Union choose to enforce the withdrawal of special privileges to Anglo-Indians from 1960, our Government will not do so in view of the fact that we are educating 6,158 children of the major communities in a handful of schools and giving them the best education in the State. Besides, those Anglo-Indians as are

[Srimathi A. Suares]

[9th March 1959]

employed in the Railways, Customs, Post and Telegraphs are serving the State and the Union as well or even better, if I may say so, than those employees belonging to other communities.

In the Kerala State, Anglo-Indians are classified as a backward class and they receive all the concessions that other backward classes receive including free education at all stages up to the professional colleges. We in the rest of India do not claim to be a backward class because it would not be correct to do so. We have our special problems and needs and these were considered when the Constitution was framed. The late Sardar Patel was instrumental in including four Articles in the Constitution granting us special privileges.

In conclusion, may I request the Madras Government to consider the problems of the Anglo-Indians sympathetically when they review the position at the end of the ten-year period. If an All-India policy is to be decided upon, I request the Government of Madras to recommend to the Union Government that the education grants given to Anglo-Indian schools, the special quota for employment and the nomination of members to the Legislatures, may all continue even after 1960 as during these ten years.

10-30
a.m.

*SRI M. G. SANKAR: சபை தலைவர் அவர்களே, 1959-60 ஆண்டு

நிதிநிலை அறிக்கையை ஆதரித்து நான் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலில், உபரி பட்ஜெட்டை சமர்ப்பித்திருப்பதற்காக நான் நிதியமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். பருவ மழை தவறியதைப் பற்றி நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் விளக்கமாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதேபோல் கவர்னர் பெருமான் அவர்களும், ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி போன்ற ஜில்லாக்களில் மழைக்குறைவால் ஏற்பட்டிருக்கும் கஷ்டங்களைப்பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறார்கள் அவர்களது உரையில். கவர்னர் பெருமான் அவர்களது உரையில், அங்கு நிவாரணம் அளிப்பதற்குக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதுவரையிலும் நிவாரணம் ஒன்றும் அளிக்கப்படவில்லை. ஆகவே, அங்கு உடனடியாக நிவாரணம் அளிக்கப்படவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான், நாங்குனேரி தாலுகாவிலிருந்து வரக்கூடிய மெம்பர். அந்தத் தாலுகாவில் கடந்த பத்து வருடங்களாக மழையில்லாமல் வருடாவருடம் பஞ்ச நிவாரண வேலைகள் நடந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. இந்த பகுதியில் உடனடியாக வரி வசூல் செய்து கொடுக்கவேண்டும். அதோடு கூட அரசாங்கத்தால் விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் கடன்களை வசூலிக்காமல் நிறுத்தி வைக்கவேண்டுமென்றும் அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். குடித்தண்ணீர் கிணறுகள், விவசாயக் கிணறுகள் இவைகளை ஆழப்படுத்துக் கொடுக்கவேண்டும். குளங்கள், கால்வாய்கள், இவைகள் மராமத்து செய்யப்படவேண்டும். புது ரோடுகள் அமைக்கவேண்டும். ஆக, இந்தப் பஞ்ச நிவாரண வேலைகளை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தத் தாலுகாவில் அடிக்கடி பஞ்சம் ஏற்படுவதால் அங்கு நிரந்தரமாக பஞ்ச நிவாரண வேலைகளை, கலெக்டரிடம் சொல்லி செய்யும்படியாக ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கடந்த வருடம் மழை மிகவும் குறைவுதான் என்று அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக, செயற்கை மழை ஆராய்ச்சி கோயம் புத்தூரில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு கிட்டத்தட்ட போன் வருடம் 5,000 ரூபாய் தான் ஒதுக்கப்பட்டதென்று எனக்குத் தெரிந்தது. அதற்கு சரியான ஆட்களும் நியமிக்கப்படவில்லை என்றும் எனக்குத் தெரிய வருகிறது. ஆகவே அதற்கு அரசாங்கம் ஏராளமான பணம் செலவழித்து இந்த செயற்கை மழையை நல்ல முறையில் எப்படியாவது நம் மாகணத்

9th March 1959]

[Sri M. G. Sankar]

தில் உண்டு பண்ண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்த படியாக, ரசாயன உரம் இப்பொழுது நமக்கு தேவையாகியிருப்பதில் 60, 65 சத விதத்தான்தான் கிடைக்கிறது. அதனால் உணவு உற்பத்தி அதிகமாக பாதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே அன்னிய நாடுகளில் இருந்தால்தான் ஏராளமாக இந்த உரங்களை வரவழைத்து சம்சாரிகளுக்குக் கொடுத்தால் திட்டமாக நாம் நமது உணவு உற்பத்தியைக் கட்டாயம் பெருக்க முடியும் என்றும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக, மின்சாரம், பல அங்கத்தினர்கள் கூறியபடி மின்னல் வேகத்தால்தான் வேலைகள் நடந்து கொண்டு வருகிறது. இதே சமயத்தில் விவசாயம் செய்யக் கூடிய விவசாயிகளுக்கு ஒரு ஷிப்ட் முறை வைத்து, ஒரு நாளைக்கு ஆறு மணி நேரம் பகலிலும், இரண்டு ஷிப்ட் இரண்டு ஆறு மணி நேரம் கொடுப்பதற்கும் அரசாங்கம் திட்டமிட்டு வேலை செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். லைன்மென் டிரான்ஸ்பார்மரிலிருந்து “ப்யூஸ்” லைன் திடீரென்று உருவி விடுகிறார்கள். அதனால் பல மோட்டார் பம்ப் ஸ்டெட்கள் எரிந்து போய் விடுகிறது. இதை மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து, குறிப்பிட்ட அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிட்டு, கவனமாக “ப்யூஸ்லை” உருவ வேண்டுமென்று சொல்லி உத்தரவு போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, மணிமுத்தூர், நான்குனேரி கால்வாய்களின் அருகிலுள்ள கிணறுகளுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கப்படாது என்று பி.பன்யு.டி. எஸ்.ஜினியர் உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தமாக கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக பி. பன்யு. டி. எஸ்.ஜினியரிடமும், அமைச்சர் அவர்களிடமும் நேரில் போயும், லெட்டர்கள் எழுதியும் கூட அவர்களின் பதில், இன்னும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றிருந்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் விவசாயம் மிகவும் பாதிக்கப் படுகிறது. ஆகவே, கூடிய சீக்கிரத்தில் மணிமுத்தூர் கால்வாயில் உள்ள பம்ப் ஸ்டெட்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான்குனேரி தாலுகாவிற்கு மணிமுத்தூர் தண்ணீர் ரொட்ப பிரயோஜனப்படும் என்று அங்குள்ள மக்கள் பல வருடங்களாக நம்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதில் அவர்களுக்கு இப்பொழுது எமாற்றம்தான் ஏற்பட்டுவிட்டது. போன வருடம் 89 அடி தண்ணீர்தான் இருந்தது. அதை நான்குனேரி தொகுதிக்கு நான்குனேரி கால்வாயில் திறந்து விட்டார்கள். 83 அடி வந்ததும் திடீரென்று அரசாங்கத்திலிருந்து உத்தரவிட்டு அந்த தண்ணீரை தாம்பரணி ஆற்றிக்கு திருப்பி விட்டார்கள். உண்மையிலேயே, நான்குனேரி கால்வாயில் 80 அடிக்கு மேல் தான் தண்ணீர் வரும். 83 அடி இருக்கும்போதே திறந்ததால் மூன்று அடி தண்ணீர் தாம்பரணிக்கு வந்து விட்டது. அது மூன்று அடி தண்ணீர் மட்டும் நான்குனேரி கால்வாய்க்கு வந்திருந்தால் கூடுதல் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்கள் சாகுபடியாயிருக்கும். அடுத்தபடியாக, எலி பாஷாணத்தைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். பூச்சிகளால் பாதிக்கப் பட்டிருக்கும் பயிர்களும், எலிகளால் நஷ்டமடைந்திருக்கும் பயிர்களும், கிட்டத்தட்ட 20 சத விதத்திலிருந்து 25 சத விதம் வரையிருக்கும். இதில் ஜனங்களுக்கு முன்பு நம் பிக்கையிலல்லாமல் இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது “பெஸ்டிசைட்ஸ்” யை எங்கும் வாங்கி உபயோகிக்கிறார்கள். இவை, ப்ளாக் எரியாக்களில் அரை விலைக்கும், ப்ளாக் இல்லாத எரியாக்களில் முழு விலைக்கும் கொடுக்கப் பட்டு வருகிறது. அப்படியிருந்தும் “பெஸ்டிசைட்ஸ்” அதிகம் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே அரசாங்கம் ஒவ்வொரு விவசாய டிப்போக்களிலும் ஏராளமாக இந்த “பெஸ்டிசைட்ஸ்” லையும் எலி மருந்தையும் வாங்கிவைத்து மக்களுக்கு அரை விலைக்கு கொடுத்தால் நமது உணவுப் பிரச்சனை ஓரளவு முன்னேறும் என்று நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அடுத்தபடியாக, இப்பொழுது டிஸல் ஆய்லுக்கு விலை அதிகமாகிவிட்டது. ஆகவே விவசாயிகள் விவசாயம் செய்யக் கூடிய ஒரு நிலையிலில்லை. ஆகவே, இதற்கு ஒரு ரிபேட் கொடுக்கும்படி அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பின்னர், இப்பொழுது நாம் விவசாய வருமான வரியை விதிக்க ஆரம்பித்து விட்டோம். இந்த பாரங்களைப் பற்றி இதற்கு முன்னதாகவே எதை நண்பர்கள் பலர் சொல்லிவிட்டபோதிலும்கூட நான் அதைப்பற்றி மீண்டும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அவைகள் இங்கிலீஷில் அடித்துக் கொடுக்கப்படுவதால்

[Sri M. G. Sankar]

[9th March 1959]

விஷயம் புரியாத கிராம மக்கள் அந்த பாரங்களை வக்கீல்களிடமும், ஆட்டிப் பட்டிமன்றங்களிடமும் கொண்டு போய்க் கொடுத்து சீரழிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு அந்த பாரங்களை தமிழில் அடித்து கொடுப்பதோடு கூட, மாசு 30-ம் தேதிக்குள் அந்தக் கணக்குகளைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று போடப்பட்டிருக்கும் உத்தரவை கூட இரண்டு மாதங்கள் ஒத்திப்போட வேண்டுமென்றும் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பூதானத் திற்காக அநேக நிலங்களை கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த நிலங்களுக்கும் சேர்த்து வரி விதிக்க ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. பூதானத் திற்கு நிலம் கொடுத்தவர்கள் பேரிலேயே இப்பொழுதும் பட்டா இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆக, பூதானத்திற்காக கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் நிலங்களை நீக்கி மற்றவர்களுக்கு வரி விதிக்கும்படியாக அரசாங்கம் உத்தரவு இடவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

SRI M. D. RAMASAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தில் கலந்துகொள்ள எனக்கு அனுமதி அளித்ததற்காக தங்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நான் ராமனாதபுரம் ஜில்லா வாசி. அருப்புக்கோட்டைத் தாலுகாவின் பிரதிநிதி. பொதுவாக ராமனாதபுரம் ஜில்லா எல்லா ஜில்லாக்களையும் விட மிகவும் பிற்பட்ட ஒரு ஜில்லா என்பது சர்க்காருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அதிலும் ராமனாதபுரம் ஜில்லாவில் ஜமீன் பகுதி மிகவும் பிற்போக்காக இருக்கிறது என்பதை ரொம்ப காலத்திற்கு முன்பாகவே அறிந்து, ஒரு விதத்திலும் முன்னேற்றம் இல்லாத அந்தப் பகுதிக்கு என்ன செய்ய முடியும் என்பதைப் பரிசீலனை செய்ய ஜமீன் ஒழிப்புக் காலத்திலேயே ஒரு ஸ்பெஷல் ஆபீஸர் நியமிக்கப்பட்டார். அந்தப் பகுதியில் என்னென்ன வேலைகள் செய்தால் அங்குள்ள மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படும் என்பதைப் பற்றி அவர் ரிபோர்ட் செய்திருக்கிறார். இதற்கு முன்னால் கலெக்டராக இருந்த அருள்தால் அவர்களை ரிபோர்ட் செய்வதற்காக நியமித்திருந்தார்கள். அவரும் பல நாட்கள் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து இந்தப் பகுதியின் தேவைகளை நன்றாக அறிந்து ஒரு ரிபோர்ட் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அந்த ரிபோர்ட் 1948-லே சர்க்காருக்கு கிடைத்துவிட்டது. அந்த ரிபோர்ட்டில் அந்தப் பகுதியிலே விவசாயம், நீர்ப்பாசனம், கல்லி முதலிய பல்வேறு துறைகளில் என்னென்ன அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமென்பதைப் பற்றியும், தொழிலாளர்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைப் பற்றியும் விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பகுதியிலே போக்குவரத்து சாதனங்கள் மிகவும் குறைவு, நீர்ப்பாசன வசதிகள் மிகவும் சீர்கேடான நிலைமையில் இருக்கின்றன, தொழிலாளர்களுக்குத் தொழில் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லை என்பதுபற்றி மிகவும் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்கள் அந்த ரிபோர்ட்டில். அந்தப் பகுதியில் இன்னென்ன காரியங்கள் உடனடியாகச் செய்யப்படவேண்டுமென்பது பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல. முதுகனத்தூர், கமுதி, அருப்புக்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தவேண்டும், நூல் மில்கள் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டால் அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு தொழில் கிடைக்க வேறுவாக இருக்கும் என்று மிகவும் அழுத்தமாக வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த ரிபோர்ட் சர்க்கார் பெட்டிக்குள்ளேயே அடங்கிக் கிடக்கிறது. அதுபற்றி இதுவரையில் சர்க்கார் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏன் அந்த ரிபோர்ட்டை புறக்கணித்து விட்டார்கள் என்பதற்கு எந்த விதமான காரணமும் சொல்லப்படவில்லை.

சமீபத்தில் கூட ராமனாதபுரம் ஜில்லாவில் ஒரு நூல் மில் அமைக்க வேண்டுமென்று ஒரு ஏற்பாடு ஆகியிருந்தது. சர்க்கார் ராமனாதபுரம் ஜில்லாவுக்கு ஏதாவது நன்மை செய்யவேண்டுமென்று யோசிக்கிற காலத்தில் அந்த நன்மைகளெல்லாம் சாத்தூர், மீனில்லிப்புத்தூர் தாலுகாக்களுக்குப் போவது வழக்கம். அதற்கு மாறாக அருப்புக்கோட்டையில் 10,000 நெசவாளத் தொழிலாளர் குடும்பங்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அந்தப் பகுதியிலே நூல் மில் ஏற்படுத்த

9th March 1959] [Sri M. D. Ramasami]

வேண்டுமென்று கூட்டுறவு ரிஜிஸ்ட்ரார் முதற்கொண்டு சொல்லிவந்தார்கள். அவர்கள் அருப்புக்கோட்டையில் கண்டிப்பாக இந்த நூல் மில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதுதான் சர்க்காருடைய நோக்கம் என்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள். ஆனால், ராமனாதபுரம் ஜில்லாவிற்கு சர்க்கார் ஏதாவது நன்மை செய்வதாயிருந்தால் சாதாரண, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுகாக்களுக்குத்தான் கிடைக்கும் என்ற அடிப்படையில் அந்த மில்லை நகர்த்தி ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

(Sri R. Subramaniam in the Chair.)

அங்கு ஓரளவு நெசவாளர் மக்கள் வாழ்கிறார்கள் என்றாலும்கூட, 6 மைல்களுக்குப் பக்கத்தில் ராஜபாளையத்தில் ஒரு மில் இருக்கிறது. அதற்கு சமீபத்தில் விருதுநகரில் ஒரு மில் இருக்கிறது. பக்கத்தில் மதுரையில் ஒரு மில் இருக்கிறது. இந்த மில்லை அருப்புக்கோட்டையில் நிறுவ விடக்கூடாது என்பதற்காக சில பேர்கள் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு வேலை செய்தார்கள். அதன் காரணமாகத்தான் இந்த நூல் மில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போய்விட்டது. அருப்புக்கோட்டை நகர மக்கள் தங்களுக்கு இந்த மில் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். அருப்புக்கோட்டை சர்க்காருக்கு விரோதமான தொகுதி, அதனால் இங்கே கிடைக்காது என்று அங்குள்ள காங்கிரஸ்காரர்கள் சொன்னார்கள். “இந்த மில் இங்கே வராது, நீங்கள் வேண்டுமானால் பாருங்கள்” என்று அவர்கள் சொன்னது உண்மையாகிவிட்டது. அருப்புக்கோட்டைத் தொகுதிக்கு கிழக்குப் பகுதிக்கு ஒரு நன்மையும் ஏற்படுவதில்லை. அது ராமனாதபுரம் ஜில்லாவில் ஒரு பகுதியாக இருந்தாலும்கூட, அது தேர்தலில் சர்க்கார் கட்சிக்கு விரோதமானதாக இருப்பதினால் அந்தத் தொகுதிக்கு எந்த நன்மையும் செய்யமுடியாது என்று கொள்கையை சர்க்கார் விடப்பிடியாக கடைப்பிடிக்கிறார்கள். இல்லை என்றால் இதுவரையில் அந்தப் பகுதிக்கு ஏதாவது நன்மை செய்திருக்கவேண்டும். ஆனால் ஒரு விதமான நன்மையும் செய்யவில்லை என்பதை இங்கே குறிப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். 10,000-க்கு அதிகமான நெசவாளர் குடும்பங்கள் உள்ள இந்த நகரத்திற்கு இதுவரையில் உருப்படியான ஒரு நன்மையும் செய்யப்படவில்லை என்று குற்றம் காட்ட விரும்புகிறேன். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அறிக்கையிலே கூட்டுறவு நூல் மில் இன்னொன்று ஏற்படுத்தப் போவதாகத் தெரிகிறது. அதையாவது அருப்புக்கோட்டையில் ஆரம்பிப்பதற்கு சர்க்கார் முன்வந்து இந்தக் குற்றச் சாட்டை பொய்ப்பிக்கவேண்டுமென்று அவர்களை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இது ஒரு முக்கியமான இடம். இந்த இடத்தில் ஏறக்குறைய 40,000 ஜனத்தொகை கைத்தறி நெசவை நம்பியிருக்கிறது. அது பருத்தி ஏராளமாக வீணாகக்கூடிய ஒரு பிராந்தியம். அந்த இடத்திலே நூல் மில் இருந்தால், ஏறக்குறைய 1,000, 2,000 நெசவாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும், வருஷத்திலே 6 மாதம் பட்டினி கிடக்கும் நெசவாளிகளுக்கு இம்மாதிரி ஒரு வேலை கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தால் அவர்கள் தொழிலிலே ஓரளவுக்கு நன்மையை காணமுடியும் என்ற காரணத்தினாலே, உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த நூல் மில்லை அருப்புக்கோட்டையில் ஸ்தாபிதம் செய்யவேண்டும் என்று நான் மறுபடியும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அருப்புக்கோட்டை பகுதியைப்பற்றி சர்க்காருக்குத் தெரியும். ராமனாதபுரம் இந்த வருஷம் மழையின்மையால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது பஞ்சப் பிரதேசமாகிவிட்டது. அருப்புக்கோட்டை தொகுதி மில் பயிர்களெல்லாம் கருகி விட்டன என்று நான் மந்திரி அவர்களுக்கும் ரெவின்யூ போர்டர் அவர்களுக்கும் தந்தி கொடுத்திருந்தேன். அது என்னவாயிற்று, அதன்பீது ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்க சர்க்காருக்கு உத்தேசமா? விவசாயிகளுக்கு ஏதாவது நன்மை கிடைக்குமா என்று நான் அறியவிரும்புகிறேன்.

நெசவாளர்கள் சம்பந்தமாக சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக நெசவாளர்களுக்கு ஒதுக்கச் செய்யுமோ என்று சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் பெரும்பாலான மக்களை இன்னும் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குள் கொண்டுவரமுடியவில்லை.

[Sri M. D. Ramasami]

[9th March 1959]

காரணம், கூட்டுறவு சங்கங்களில் இருக்கக்கூடிய நெசவாளர்களுக்கு நெசவு வாய்ப்பு போதாது. கைத்தறித்துணி வியாபாரத்தை முன்னிட்டு, அதிலே கிடைக்கக்கூடிய லாபத்தை முன்னிட்டு, அதிலே இருக்கக்கூடிய வசதியை முன்னிட்டு, அவர்களுக்கு தொழில் கிடைக்கிறது. வருஷத்தில் பல மாதங்கள் அவர்களுக்கு தொழில் இல்லாமலே இருக்கிறது. ஏனென்றால், அந்த சங்கங்களுக்கு போதுமான பண வசதி இல்லை. அதிகமாக உதவி செய்யக்கூடிய அளவிலே மத்திய பாங்கு இல்லை. அதுமட்டுமல்ல. கைத்தறி நெசவாளி உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தரங்களை விற்பனை செய்வதற்கு வேண்டிய உற்பத்தியை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஏராளமான துணிகள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. துணிகள் விற்பனை ஆனால் தான் அதைக் கொண்டு தான் அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியும். அவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய கடன் வசதியும் போதுமானதாக இல்லை. அவர்களுக்குப் போதுமான வசதி இல்லை என்ற காரணத்தினாலே, வருஷம் முழுவதும் அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியவில்லை. இந்த நிலைமையில் கூட்டுறவு சங்கத்தில் இருந்தாலும் ஒன்றுதான், வெளியிலே இருந்தாலும் ஒன்று தான் என்று நினைக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தக் குறையை நிவர்த்தித்து கூட்டுறவு சங்கங்களில் மக்கள் போய் சேர்ந்தால், அவர்களுக்கு வாழ்க்கை வசதி நிரந்தரமாகக் கிடைக்கும் என்ற நிலைமையை சர்க்கார் ஏற்படுத்தினால் தான் கூட்டுறவு சங்கங்களில் நெசவாளர்கள் போய்ச் சேர் முடியும். குறிப்பாக, இன்று 7, 8 மாதங்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டிய “ரிபேட்” தொகை இன்னும் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அதன் காரணமாக அவர்களுக்கு பண வசதி இல்லை. அதற்கு மேலாக ஏராளமான துணிகள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. தேங்கிக் கிடக்கிற துணிகளை மாகாண சங்கம் வாங்கிக் கொண்டு அவைகளை விற்பனை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யும் என்ற நம்பிக்கை சமீபத்திலே போய்விட்டது. தைப் பொங்கல் காலத்திலே இந்தத் துணிகள் நிறைய விற்பனைக்கு வரும், மாகாண சங்கம் வாங்கி விற்பனை செய்யும் என்று நினைத்திருந்தார்கள். ஆனால் ஸ்பெஷல் ஆபீஸர் மட்டும்தான் துணியை வாங்கினாரே தவிர மாகாண சங்கம் துணியை வாங்கவில்லை தைப் பொங்கல் சமயத்திலே.

ஆகவே எவ்வளவோ துணிகள் தேங்கி கிடக்கின்றன. அதோடு பண வசதி இல்லாத காரணத்தால் வேலை கிடைக்கும் வாய்ப்பும் குறைந்து கொண்டதான் வருகிறது. அது மட்டும் அல்ல. இப்போது சில புதிய உத்தரவுகளும் வந்திருக்கின்றன. அதாவது அக்டோபர் முதல் தேதியிலிருந்து ஸொஸைட்டிகள் மூலம் அல்லது ஸொஸைட்டி ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற நூல் வியாபாரிகளிடமிருந்து அல்லது நூல் வியாபார ஸ்தாபனங்களிடமிருந்து நூல் வாங்கினால்தான் ரிபேட் உண்டு என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பல நெசவாளர்கள் தங்களுக்கு பண வசதியில்லாத காரணத்தினால் சாயம் போடக்கூடியவர்களிடமிருந்து நூல்களைக் கடனாக வாங்கியிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் கடன் பட்டு அவர்கள் நூல் வாங்கவில்லையென்றால் அவர்களால் வாழ முடியாத நிலை இருந்து வந்தது. அதோடு ஸெண்டரல் ஸொஸைட்டிலிருந்து கொடுத்து வந்த உதவியும் அவர்களுக்குப் போதாத காரணத்தினால் அவர்கள் வெளியில் நூல் வாங்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அதோடு இவ்விதம் வெளியிலிருந்து நூல் கடனாக கொடுப்பவர்கள் இவர்கள் உற்பத்தி செய்கின்ற துணிகளையும் வாங்கிக் கொள்ளுகின்றார்கள். இதன் மூலம் அவர்களுக்கு தாங்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய துணிகளை விற்பதற்கும் வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் இவர்கள் கடன்காரர்களாகவே இருந்து வருகிறார்கள். ஆகவே உடனடியாக இவர்கள் இந்த கடன்களிலிருந்து மீண்டு ரொமுடியாத நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த நிலையில் அவர்களுக்கு ரிபேட் கொடுக்கவிலையென்றால் அவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள். தைப்பற்றி ஹாண்ட் லாம் டோக்டர் அவர்களிடத்தில் பேசினேன். இதனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒன்றிரண்டு ஸொஸைட்டிகளைப் பற்றி சொன்னேன். அதற்கு அவர்கள் “பொதுவாக இருக்கின்ற விதிகளை தளர்த்த முடியாது, இம்மாதிரி

9th March 1959] [Sri M. D. Ramasami]

ஏற்பட்டிருக்கும் ஸொஸைட்டிகளின் விவரங்களைப் பற்றி டெப்யூடி ரெஜிஸ்ட்ரார் மூலம் எழுதுங்கள், அப்போது அதைப்பற்றி கவனிக்கலாம்” என்று சொன்னார்கள். ஆகவே இந்த விஷயத்தில் சர்க்காரினுடைய திட்டம் எதுவாக இருந்தாலும் சரி, இதில் கண்டிப்பு இல்லாமல் இதனால் பாதிக்கப்படுகின்ற ஸொஸைட்டிகளுக்கு விதிகளை தளர்த்தியாவது அவர்களுக்கு ரிபேட் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதன் மூலம் தான் அதை நம்பி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு நம்பிக்கை கிடைக்கும், இல்லையென்றால் ஸொஸைட்டிகள் மீது அவர்களுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கை போய்விடும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தப்படியாக கல்வி சம்பந்தமாக சில இடைஞ்சல்கள் ஏற்பட்டிருப்பதை சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் கல்வி சலுகை தொகை, அல்லது உபகாரத் தொகை மிகவும் குறைந்து இருக்கிறது.

THE HON. SRI P. KAKKAN : எப்போதும் கொடுப்பதைவிட இந்த வருடத்தில் இரண்டு லட்சம் ரூபாய் அதிகம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

SRI M. D. RAMASAMI : நான் இதைப்பற்றி கல்வி இலாகா டைரக்டர் அவர்களிடத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அவர்கள் தெரிவித்தார்கள், “நாங்கள் 30 லட்சம் ரூபாய் வேண்டும் என்று கோரியிருந்தோம், அதற்கு 7 லட்சம் ரூபாய் தான் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்று தெரிவித்தார்கள். இதனால் கேட்டிருந்ததில் 25 சதமானம் தான் கிடைத்திருக்கிறது. இந்நிலையில் பல மாணவர்கள் இந்த உபகாரத் தொகையை நம்பி உயர்நிலை பள்ளிகளில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த தொகை பூராவும் அவர்களுக்கு கொடுக்கவில்லை என்றால் அவர்கள் தங்கள் படிப்பை விட்டுவிட வேண்டிய நிலைமை ஏற்படலாம். ஆகவே இதில் எவ்வளவு கூடுதல் தொகையை ஒதுக்கி கொடுக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் காலேஜ் உபாத்தியாயர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பதைப்பற்றி யூனிவர்ஸிட்டி கமிஷன் ஆலோசனை செய்ததில் 100-க்கு 50 சதமானம் சம்பளம் கொடுப்பதை அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் 25 சதமானம் மாகாண சர்க்கார் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மீதி 25 சதமானத்தை மாணேஜ்மெண்டார் கொடுப்பதற்கு ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் 25 சதமானத்தை கொடுப்பதற்கு மாகாண சர்க்கார் மறுத்து வருவதில் ரியான முறையில் அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டு வரவில்லை என்று தெரிகிறது. ஆகவே மாகாண சர்க்கார் கொடுக்க வேண்டிய 25 சதமானத்தை கொடுப்பதற்கு ஒத்துக்கொண்டால் மாணேஜ்மெண்டாரும் கொடுப்பதற்கு விருப்பத்தோடு இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த விஷயத்தில் மாகாண சர்க்கார் தாராளமாக ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :** கனம் தலைவர் அவர்களே, நான் இந்த விவாதத்தில் குறுக்கிட்டு பேச விரும்புவது உணவு நிலைமையைப் பற்றியும் விலைவாசிகளைப் பற்றியும் விளக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். உணவு நிலைமையைப் பற்றியும் விலைவாசி அதிகமாக ஏறியிருப்பதைப்பற்றியும் அரசாங்கம் இதற்கு என்ன நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றியும் பல அங்கத்தினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை தெரிவித்தார்கள். ஆனால் விவசாய இலாகாவில் திட்டங்களைப்பற்றியும், அபிவிருத்தி திட்டங்களைப்பற்றியும், காட்டு இலாகாவின் வேலைகளைப்பற்றியும் கூட்டுறவு இலாகாவின் வேலைகளைப்பற்றியும் கூட்டுறவு பண்ணைகளைப்பற்றியும் பல அங்கத்தினர்களும் பல விதமான குறைபாடுகளை தெரிவித்தார்கள். அவைகளைப்பற்றி யெல்லாம் நான் இப்போது பேசி தங்களுடைய அரிய நேரத்தை எடுத்துக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அவைகளைப் பற்றியெல்லாம் மான்யக் கோரிக்கையின் போது விளக்கமாக கூறலாம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். உணவுப் பிராணையைப் பொறுத்த மட்டில் இன்றைக்கு

[Sri M. Bhaktavatsalam] [9th March 1959]

இருக்கின்ற பிரச்சனை என்னவென்றால் விலைவாசி அதிகமாகியிருக்கிறது என்பது தான். பற்றுக்குறையாக இருக்கிறது என்பது பிரச்சனை அல்ல. நான் இதைப்பற்றி நேற்று விசாரித்தேன். ராமனாதுபுரம் கலக்டர் அவர்களிடத்தில் இதைப்பற்றி விசாரித்தேன். இங்கு பல அங்கத்தினர்களும் அந்த இடங்களில் எல்லாம் பஞ்ச நிலைமை இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்று தெரிவித்தார்கள். மழை இல்லாத காரணத்தால் பலர் வேலையில்லா தஞ்சைக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டேன். இதைப்பற்றி நான் ராமனாதுபுரம் கலக்டர் அவர்களிடத்தில் விசாரித்தபோது கேட்டேன், அரிசி இல்லாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று கேட்டேன். விலை அதிகமாகத்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அரிசி எல்லா இடத்திலும் கிடைக்கின்றது என்பதை தெரிவித்தார்கள். விலை வாசி அதிகமாகியிருப்பதற்கு பல காரணங்களை சொல்லுவார்கள். உற்பத்தி போதிய அளவு பெருகவில்லை. இன்னும் அதிகமாக உற்பத்தி பெருக வேண்டும். இன்னும் இதற்காக தீவிரமாக முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு தகுந்த முறையில் விவசாயிகளுக்கு போதுமான அளவில் ஒத்துழைப்பு கொடுக்க வேண்டும், அவ்விதம் கொடுக்கும்போது விவசாயிகளும் நல்ல முறையில் உற்பத்தி செய்வார்கள் என்றெல்லாம் நாம் சொல்லுகிறோம். உண்மையில் இன்றைக்கு பற்றுக்குறை என்பது இல்லை. ஆனால் இன்னும் உற்பத்தியை அதிகரித்தால் அதன் மூலம் விலைவாசி குறையலாம் என்று நினைக்கலாம். உண்மையில் உற்பத்தி அதிகமானால் விலை குறையத்தான் செய்யும். ஆனால் ஒரு விஷயத்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆந்திரா நாட்டில் தானியங்கள் அதிக உபரியாக இருக்கின்றன. அவர்களிடையே தேவைக்கு போக குறைந்த பட்சம் ஐந்து லட்சம் டன் அரிசி மிச்சப்படுகிறது. இவ்விதம் உபரியாக இருக்கின்ற ஆந்திரா நாட்டில் கூட அரிசியின் விலை ஏறக்குறைய இதே விலை தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. கோள நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு பற்றுக்குறை இருக்கிறது. அங்கம் ஏறக்குறைய இதே விலை தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. பொதுவாக தென் மண்டலத்தில் எந்த ராஜ்யத்தைக் எடுத்துக்கொண்டாலும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியான விலை தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதிலும் கண்டிரோல் செய்தால் விலை குறைகிறது. கட்டுப்படுத்தக்கூடிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவில்லையென்றால் விலை அதிகமாக உயர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. ஆனால் ஆந்திரா நாட்டைப் பொருத்த வரையில் விலை நம் நாட்டில் இருப்பது போன்று இருந்தாலும், இன்றுள்ள நிலையில் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் கொஞ்சம் விலை அதிகமாகத்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

SRI M. JAGANNATHAN : கனம் அமைச்சர் அவர்கள் ஆந்திர தேசத்தில் உற்பத்தி அதிகமாக இருக்கிறது என்று இருந்தாலும் கூட விலை குறையவில்லை என்று குறிப்பிட்டு சொன்னார்கள். உற்பத்தி அதிகமாக இருந்தால் தேவை (அதாவது டிமாண்ட்) அதிகமாக இருக்கும். அதன் காரணமாகத்தான் விலை உயர்ந்திருக்கும். இல்லையென்றால் குறையத்தானே செய்யும்?

1-00
a.m.

***THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :** இப்போது தென் மண்டலம் என்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மண்டலத்திற்குள், ஆந்திராவிலிருந்து சென்னைக்கு அரிசி வர முடியும், இங்கிருந்து அரிசி ஏற்றுமதி செய்ய முடியும். ஆந்திர நாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்களுக்கு வேண்டியது போக இன்னும் அதிகமாக உற்பத்தி இருக்கிறது. அங்கே 5 லட்சம் டன்னுக்கு மேல் உபரி இருந்தும் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற விலையை விட அதிகமாக இருக்கிறது என்று தான் சொன்னேன். அதற்கு மேல் என்னால் விளக்க முடியாது. கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு நான் சொல்வது புரியவில்லை என்றால், இதற்கு மேல் புரியும்படி என்னால் விளக்க முடியாது.

ஆந்திர நாட்டிலேயிருந்து நெல்லூர் அரிசி சென்னை நகரத்திற்கு வரவேண்டும். இந்த ராஜ்யத்திலே இப்போது கண்டிரோல் செய்து விட்டோம். அதிக பட்ச விலை என்று பல ரக அரிசிக்கும், நெல்லுக்கும்

9th March 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

விலையை கண்ட்ரோல் செய்திருக்கிறோம். இந்த கண்ட்ரோல் விலைக்கு விற்க அவர்கள் தயாராயில்லை. அதுதான் இப்போது புலப்படுகிறது. ஆந்திர அரிசி சென்னைக்கு தானாக வரவேண்டியது. தென் மண்டலத்தில் கணக்குப் பார்த்து, ஒரு இடத்திலே உபரி இருக்கிறது, ஒரு இடத்திலே பற்றாக்குறை இருக்கிறது, ஒரு இடத்திலே சமமாக இருக்கிறது ஆக மொத்தத்தில் வேண்டிய அளவு தென் மண்டலத்தில் கிடைக்கக்கூடும் என்று உணவுத் தென் மண்டலம் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். ஆனால் அம்மாதிரி எதிர் பார்த்தபடி வரவில்லை. அங்கேயும் கண்ட்ரோல் இருக்கிறது. அதிக பட்ச விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் அதிக விலைக்கு விற்கலாம் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். கட்டுப்படுத்தப் பட்ட விலைக்கு சென்னைக்கு விற்கத் தயாராக இல்லை என்று தான் புலப்படுகிறது. நான் முதலில் சொல்ல வந்தது உபரியாக இருந்தும் கூட விலை அதிகமாகத் தான் இருக்கிறது, நம்முடைய ராஜ்யத்தில் உபரியாக இல்லை, குறைவாக இருக்கிறது தான் ஒரே காரணம் விலைவாசி ஏற்றத் திற்கு என்று சொல்வதற்கில்லை என்பது தான். அதிகமாக உற்பத்தி செய்தால் தானாகக் குறையலாம்.

இப்போது விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு மற்றொரு வாதம் சொல்லப்படுகிறது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து மலையாளத்திற்கு அரிசி போய்க் கொண்டே இருக்கிறது ஆகையால் தான் விலை குறையவில்லை, விலை அப்படியே இருக்கிறது என்று ஒரு வாதம் சொல்லப்படுகிறது. நான் இதைப் பற்றி எத்தனையோ முறை விளக்கி யிருக்கிறேன். தமிழ் நாட்டுக்குப் போக, மிகுதியாக இருப்பதாக மதிப்பிடப்படுவது தான் மலையாளத்திற்கு விற்கப் படுகிறது. விவசாயிகள்—தனி விவசாயிகள்—தாங்கள் உற்பத்தி செய்வதில் தங்களுடைய தேவைக்கு வைத்துக் கொண்டு பாக்கியை விற்பது தான் அவர்கள் சீராக வாழ்க்கை நடத்த முடியும்—விவசாயம் நடத்த முடியும். அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அதிலும் கவனம் செலுத்தக்கூடும். உற்பத்தி செய்து மற்ற நாடுகளுக்கு விற்க வேண்டும். அப்படி விற்க வில்லையென்றால் விலை ரொம்பவும் குறைந்து போய்விடும். ஒரு சமயத்தில் விற்க முடியாமலேயே போய்விடும். சில ரகங்கள்—குறுவை போன்ற நெல் வகைகள்—மலையாளத்தில் தான் சலபமாக விற்கக்கூடும். மலையாளத்திற்குப் போகக் கூடாது என்று வைத்து விட்டால் தஞ்சையிலுள்ள விவசாயிகள் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள். இதனால் அவர்களுக்குக் கவலை ஏற்படும்—தொல்லைகள் ஏற்படும். சிற்றில தானியங்களை வற்றுத்தான் ஆகவேண்டும். விற்கக் கூடிய உபரி தானியம் இருக்கிறதா என்றால் இந்த ஆண்டிலேயே இருக்கிறது என்று தான் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

விலைவாசி ஏறுவதற்கு வேறு சில குறைகள் இருக்கின்றன. அதை நாம் ஆராயத்தான் வேண்டும். விஞ்ஞானிகள் ஆராயத்தான் வேண்டும். அதை ஆராய்ந்து கட்டுப்படுத்தி கவனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அவ்வாறு செய்வதில் தான் கட்டுப்பாடு—விலை கட்டுப்பாடு—செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. தவிர்க்கக் கூடுமானால், கட்டுப்பாடு வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம், இதிலே தலையிட வேண்டாம்—வியாபாரத்திலே தலையிட வேண்டாம்—உற்பத்தியாளர்கள் விற்பதிலே தலையிட வேண்டாம்—என்றுதான் தயங்கிக் கொண்டிருந்தோம். இதிலே ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் எல்லோரும், விவசாயிகளும், வியாபாரிகளும் மற்ற எல்லோருமே இதை வரவேற்கமாட்டார்கள், கட்டுப் பாட்டை யாரும் விரும்ப மாட்டார்கள்—இல்லாமல் இருக்கப் பார்ப்போம் என்று பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தோம். தானாகவே குறுவை அறுவடையில் சரியாகி விடும் என்று பார்த்தோம். அடுத்த அறுவடை வரும்போது குறையலாம் என்று எதிர்பார்க்கிறோம், இதை கவனித்து வருகிறோம் என்று நான் சொல்லிக் கொண்டு வந்தது கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நினைவு இருக்கலாம். குறுவை அறுவடை ஆயிற்று. அதற்கப்புறம் நடைபெறுகிற அறுவடைக்குப் பிறகு கூட விலை குறையவில்லை. சில இடங்களில் விலை குறையும்—பிறகு ஏறி விடும். நிரந்தரமான குறைவு இல்லை. நிரந்தரமாக கட்டுப்பட்டதாக இல்லை. ஆகையால் தான் கண்ட்ரோல் என்று ஓரளவுக்கு

[Sri M. Bhaktavatsalam] [9th March 1959]

விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்த—அதிக பட்ச விலை நிர்ணயித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியதாக இருந்தது. இதைப் பற்றி நாங்கள் மத்திய சர்க்காரிடத்திலே வற்புறுத்தினோம். ஒரு ராஜ்யத்தில் மட்டும் வற்புறுத்தினால் போதாது, ஒரு ராஜ்யத்திற்கும் இன்னொரு ராஜ்யத்திற்கும் புழக்கம் இருக்கும்போது ஒரு ராஜ்யத்தில் மட்டும் கட்டுப்பாடு ஏற்படுத்தினால் பலன் இருக்காது, அதிக பட்ச விலை நிர்ணயம் செய்வதிலே தென் மண்டலத்தில் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் பொறுத்தமாக இருக்க வேண்டும்; வண்டிச் சத்தம் போன்றதற்கு மார்க்கெட் வைக்கலாம், ஒவ்வொரு ரகத்திற்கும் ஏற்ற மற்ற ராஜ்யத்தில் உற்பத்தியாகிற ரகத்திற்கும் ஒரே விலை இருக்க வேண்டும், வண்டிச் சத்தத்திற்கு மார்க்கெட் கொடுக்கலாம்—இந்த ராஜ்யத்திலே கூட ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் தஞ்சையிலிருந்து அரிசி ராமநாதபுரம் ஜில்லாவிற்கும் சேலம் ஜில்லாவிற்கும், கோயமுத்தூர் ஜில்லாவிற்கும் போக வேண்டுமானால், சென்னைக்கு வரவேண்டுமானால் மார்க்கெட் வைத்திருக்கிறோம்; விலை நிர்ணயம் செய்திருப்பதிலே அடிப்படை விலையோடு கூடக் கொடுப்பதற்காக மார்க்கெட் வைத்திருப்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் கவனித்திருப்பார்கள்—இந்த மாதிரி மத்திய சர்க்காரிடம் வற்புறுத்தினோம். பிரைஸ் கண்ட்ரோல் வைப்பது அவசியம் என்று எல்லோரும் உணர்ந்தார்கள். எல்லா ராஜ்யங்களும் உணர்ந்தன. எல்லா ராஜ்யங்களும் ஒப்புக் கொண்டன. டில்லியில் இதைப் பற்றிப் பேசிய போது எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள். எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் சேர்த்து, அந்தந்த ராஜ்யங்களுக்குத் தனித்தனியாக நோட்டிபிகேஷன் வரவேண்டும். எந்தெந்த ரக நெல்லுக்கு, அரிசிக்கு, மற்ற தானியங்களுக்கு எப்படி விலை நிர்ணயிப்பது என்று ராஜ்யங்களைக் கலந்து ராஜ்யங்களின் யோசனைப்படி மத்திய சர்க்கார் இந்த நோட்டிபிகேஷனைப் பிரசுரிக்க வேண்டும், எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் செய்ய வேண்டும் என்று நாங்கள் வற்புறுத்தி வந்தோம். அதையும் மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டது. எல்லா ராஜ்யங்களும் ஏற்றுக் கொண்டன. அதன்படி சென்னை யிலே பிப்ரவரி 2-ம் தேதி அதிக பட்ச விலை நிர்ணயம்—விலை கட்டுப்பாடு—அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. அது பிரயோகத்திற்கு வந்தது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அதோடு அதிக பட்ச விலை நிர்ணயிப்பதில், விலை நிர்ணயத்தை நாம் நடவடிக்கைக்குக் கொண்டு வந்து சீராகப் பிரயோகிக்க வேண்டியதற்காக ஓரளவு தானியங்களை வாங்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதுவும் மற்ற ராஜ்யங்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. ஓரளவு வாங்குவது முக்கியமாக இந்த ஏற்பாடு எவ்வளவு அமுல் நடக்கிறது என்பதை அறிவதற்கு ஒரு சாதனம். விலை கட்டுப்பாடு நடைபெறுகிறதா இல்லையா என்று இதை அமுல் நடத்த வேறு வழியில்லை. இது தான் ஒரு முக்கிய சாதனம். அந்த மாதிரி வாங்குவது இதற்காக மட்டுமல்ல, அவசியமானால் நியாய விலை கடைகளுக்கு இதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். அது மட்டுமல்ல. வேண்டுமானால் மழை குறைந்து விளைச்சல் குறைந்து போனால் இது பப்பர் ஸ்டாக்காகப் பயன்படும். இந்தக் கொள்முதல் பற்றி முன்னமேயே விளக்கியிருக்கிறேன். நாம் வாங்குவதற்கு மட்டுமல்ல இந்த அதிகபட்ச விலை. அதிகபட்ச விலையை நிர்ணயித்திருப்பதற்கு ஏற்றவாறு சில்லரை வியாபாரம் நடைபெறவேண்டும். அதற்கு மேல் போகக் கூடாது. அம்மாதிரி சீராக நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அப்படி நிறைவேற்றப்பட்டால் நியாய விலைக் கடைகளுக்கு அவசியம் இருக்காது. எல்லாக் கடைகளும் நியாய விலைக் கடைகளாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் முன்பே விளக்கியிருக்கிறேன். ஆக பிப்ரவரி மாதம் 2-ம் தேதி இந்த விலை கட்டுப்பாடு உத்தரவு வந்தது. இந்த விலைகளை அவ்வப்போது நிர்ணயித்து வருகிறோம். ஆனால் இப்போது இருக்கிற நிலையிலே அது இன்னும் சீராக அமுல் நடத்தப்படுகிறது என்று சொல்வதற்கில்லை. அதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். முக்கியமாக, முதலிலிருந்து கட்டுப்பாடு என்றால் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் பாதிக்கப்படுவதாக நினைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்குத் திருப்தி இருப்பதில்லை—இதிலே வருத்தம் தான் ஏற்படுகிறது—அவர்கள் தங்களுடைய எதிர்ப்பைக் காட்டுகிறார்கள். வியாபாரிகள்தான் முக்கியம் என்று பொதுவாகக் கூறவில்லை. முன்பு ஓரளவு விலை ஏற்றத்திற்கு ஸ்பெகுலேஷன் தான் காரணம் என்று எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். விலை அதிகமாக இருக்க

9th March 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

இருந்தாலும் குறைத்து விற்க முடியும். நான் பார்த்திருக்கிறேன் பல மாவட்டங்களில். எதற்காக அரசாங்கம் தலையிடுகிறது, எதற்காகக் கட்டுப் படுத்துகிறது, இந்த விலைக்கு வாங்குகிறவர்கள் இருந்தால் நாங்கள் விற்பனைக் கொள்கிறோம் என்ற எண்ணம் வியாபாரிகளிடத்தில் காணப்படுகிறது. அதுதான் அடிப்படையாக இருக்கிறது. அந்த எதிர்ப்பினால்—இல்லாத கஷ்டங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். இருக்கிற கஷ்டங்களும் உண்டு. ஆனால், இல்லாத கஷ்டங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். 'கண்ட்ரோல் வைத்து விட்டீர்களே, அது இல்லை, இது இல்லை' என்று.

உணவுப் பிரச்சினையை நிரந்தரமாகத் தீர்க்கவேண்டுமென்றால், உற்பத்தியைப் பெருக்குவதோடு மட்டுமல்லாமல், இதை ஸ்டேட் ட்ரேடிங் முறையில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அதை எல்லா ராஜ்யங்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றன. எவ்வாறு இந்தத் திட்டத்தை உருவாக்கலாம் என்று ராஜ்யங்களின் அபிப்பிராயங்கள் கோரப்பட்டன. அதன்படி, இந்த ராஜ்யமும் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை, திட்டமாக உருவாக்கி மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி இருக்கிறது. இதை நாம் மட்டும் பிரசுரிப்பதில் பயன் இல்லை. ஏனென்றால், இது எல்லோரும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டியது. நேற்று முன்தினம் கூட நான் கோர முதுமைச்சரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவரும் இதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். நாங்கள் உருவாக்கிய திட்டத்தைப் பார்த்து கோள் அரசாங்க முதன்மைச்சர் அவர்கள், 'அது சரியான திட்டம்' என்று என்னிடம் சொன்னார்கள். "திட்டத்தை நான் பார்த்தேன்; அது நல்ல திட்டம்" என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

ஆனால், இப்பொழுதிருக்கும் ஒரு நிலையிலே, அரிசி விலையை நிர்ணயித்துக் கட்டுப்பாடு செய்வதற்கு, ஓரளவு நாம் அரிசியை வாங்குவோம் என்று உத்தேசித்து இரண்டு லட்சம் டன் அரிசி வாங்குவது என்பது இப்பொழுது அரசாங்கத்தின் திட்டமாகும். இதைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசுகையில், "என் இரண்டு லட்சம் டன் அரிசி மட்டும் வாங்குகிறீர்கள்? என் இன்னும் அதிகமாக வாங்கக் கூடாது?" என்று குறிப்பிட்டார்கள். இப்பொழுது நாம் வாங்குவது வியாபாரிகளிடத்திலிருந்து; மில்லிலே குத்தகிடுக்களே, அந்த இடத்திலிருந்து. "என் உற்பத்தியாளர்களிடத்திலிருந்து நேரடியாக 'லெவி' வைத்து வாங்கக் கூடாது?" என்று ஒரு சில அங்கத்தினர்கள் கேட்டார்கள். மறுபடியும் பழைய நினைவு வரவேண்டாம். இவ்வளவு கொடுக்கவேண்டும், அவ்வளவு கொடுக்கவேண்டும் என்று விவசாயிகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டாம் என்பது அரசாங்கத்தின் எண்ணம். 'விவசாயிகளிடம் ஒன்றையும் மிச்சம் வைக்காமல் சரப்பாட்டுக்குக் கூட மிச்சம் வைக்காமல் எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்களே' என்று சொல்லக்கூடும். ஆகவே, நாம் விவசாயிகளிடம் போகவேண்டாம், விவசாயிகள் தங்களுக்கு வைத்துக்கொண்டது போக, மிச்சம் என்று எதை விற்கப் போகின்றார்களோ, அந்த marketable surplus-ஐத்தான் நாம் ஓரளவு வாங்குவது என்று திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அவர்களிடம் எவ்வளவு இருக்கிறதோ, அதில் பாதியை நாம் வாங்கி வைத்துக்கொள்வோம் என்பது திட்டம். தமிழ் நாட்டில் மொத்த மார்க்கட்டின் ஸர்ப்ளஸ் பத்து லட்சம் டன் அரிசி என்று மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அந்தப் பத்து லட்சத்தில் ஐந்தி லொரு பாகத்தை, அதாவது இரண்டு லட்சம் டன் அரிசியை வாங்குவது போதும் என்பது இப்போதைய ஏற்பாடு. இதையும் வியாபாரிகளிடமிருந்து தான் வாங்குகிறோம். குறைந்த விலைக்கு வாங்குகிறோம். இந்த இரண்டு லட்சம் போக பாக்கி எட்டு லட்சம் டன் அரிசியை விற்கிறவர்கள், இந்த விலைக்குத்தான் விற்கவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்துகிறோம். இது வியாபாரிகளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'ஸ்டேட் ட்ரேடிங், வருவதால் எங்களுடைய தொழில் போய்விடுமே' என்று வியாபாரிகள் சொல்கிறார்கள், ஸ்டேட் ட்ரேடிங் வருவதால் யாருடைய தொழிலும் எங்கும் போகவேண்டிய தில்லை. இதை யாராவது செய்து தான் ஆக வேண்டும். பொது நன்மை மையை ஒட்டிச் செய்கிறோம். பிறருக்குக் கஷ்டம் விளைவிக்க வேண்டும் என்று செய்ய வில்லை. அப்படியிருக்க, வியாபாரிகள், கூட்டங்கள்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [9th March 1959]

கூட்டி, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வந்துவிடும் என்றெல்லாம் தீர்மானம் போடுகிறார்கள். மனிதர்கள் இல்லாமல் ஸ்டேட் ட்ரேடிங் நடக்காது. ஸ்டேட் ட்ரேடிங்கையும் மனிதர்களையும் வைத்துத்தான் செய்ய வேண்டும். இதனால் ஒருக்காலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வர முடியாது. 28-ந் தேதியன்று ஸ்டேட் ட்ரேடிங் பற்றி இங்கே விவாதம் வரப்போகிறது. அப்பொழுது இதுபற்றி இன்னும் சில தகவல்கள் கிட்டுமானால், அவைகளையும் இங்கே சொல்லி விளக்கம் கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன். வியாபாரிகளிடத்தில் ஒருவிதமான அச்சம் இருக்கிறது, இம்மாதிரியெல்லாம் தம்முடைய தலையிலே கை வைக்கிறார்கள் என்று. அப்படிப்பட்ட எண்ணம் அவர்களிடம் ஏன் ஏற்படவேண்டும் என்பது எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. அந்த அச்சம் ஏற்படுவதினாலே இதற்கு ஒரு எதிர்ப்பு காட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள்—பொதுவாக வியாபாரிகள்.

உண்மையிலேயே வியாபாரிகளுக்குக் கஷ்டம் இருந்தால், அதை அவ்வப்போது பரிசீலனை செய்து, அதற்கு வேண்டிய நிவாரணங்களை அளித்துக் கொண்டுதான் வருகிறோம். முதலில் விலைக் கட்டுப்பாடு போட்டோம், ஒரே மாதிரி விலை என்று. தஞ்சாவூரிலிருந்து வேறு மாவட்டங்களுக்கு நெல் கொண்டுபோவதென்றால் விலை அதிகமாகிறதே, விலை மார்க்கின் வேண்டும் வண்டி சத்தத்திற்காக என்றார்கள். அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அடுத்தபடியாக, ஆந்திராவிலிருந்து அரிசி வருகிறது; அவர்கள் மார்க்கினை எடுத்துக்கொள்வீர்கள்; அதனால் இப்பொழுது எங்களுக்கு அரிசி கிடைப்பதில்லை என்று சொல்கிறார்கள். கிடைப்பதில்லை என்று அவர்கள் புகார் சொல்வது—உற்பத்தியாளர்கள் கொடுப்பதில்லை, இன்னும் அதிக விலைக்கு விற்கலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். அதனால் “கொடுப்பதில்லை” என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால், அதை நான் கவனித்துக்கொண்டு வருகிறேன். அப்படி உற்பத்தியாளர்களிடத்திலே இருந்தால், உற்பத்தியாளர்கள் கொடுக்காமல் இருந்தாலும், ஏதோ எப்படியும் வரும் என்ற நிலை இருக்க வேண்டும். இம்மாதிரி ஒரு எதிர்ப்பு எப்படி ஏற்பட்டது என்றால், அதையும் நான் விளக்க வேண்டும். ஏனென்றால், எல்லா ராஜ்யங்களிலும் இந்தக் கட்டுப்பாடு இருக்க வேண்டும் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது; மத்திய அரசாங்கமும் ஒப்புக் கொண்டது. பிப்ரவரி மாதம் 2-ந் தேதி நாம் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வந்தோம். அதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பாகக் கூட நாம் கொண்டுவந்திருக்க முடியும். ஆனால், மற்ற ராஜ்ய அரசாங்கங்களோடு கலந்து, எல்லாவற்றையும் பேச வேண்டியிருந்ததால் பிப்ரவரி 2-ந் தேதிக்கு முன்னே இந்தக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவர முடியவில்லை. எனக்கு அவசரம்—நம் ராஜ்யத்தில் அறுவடை ஆவதற்கு முன்பே இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்பதிலே. அறுவடைக்குப் பிறகு வந்தால் என்ன பயன்? அதனால்தான் அவசரமாக இருந்தோம். இருந்தாலும் பிப்ரவரி மாதம் 2-ந் தேதியன்று இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் நோடிபிகேஷன் வந்தது. அதே போன்று அண்டை ராஜ்யங்களிலும் வர வேண்டும் என்று நினைத்தோம். அதன்படி உடனே ஆந்திராவிலே வந்தது; மைசூரிலும் வந்தது. ஆனால், கேரள ராஜ்யத்திலே இன்னும் வரவில்லை. நான் 6-ந் தேதி கேரள முதலமைச்சரைக்கேட்டேன். “வந்துவிடும்” என்று சொன்னார்கள். 6-ந் தேதி கேரள சட்ட மன்றத்திலே உணவு அமைச்சர் அவர்கள் கூட, “வந்துவிடும்” என்று சொன்னார்கள். மத்திய அரசாங்கம், “வரவில்லை, இன்னும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறது, வரும்” என்று சொல்கிறார்கள். அதை எதிர்பார்த்து, இந்த மன்றத்திலே சொன்னேன். கேரள அரசாங்கத்திடமிருந்து எங்களுக்கு வந்த தகவலை வைத்துக்கொண்டு, டெல்லிக்கு எழுதி அனுப்பி விட்டோம் என்று சொல்கிறார்களே, நமக்கு எப்படி வந்ததோ அம்மாதிரி அவர்களுக்கும் ஒரு நாள் இரண்டு நாளிலே வந்துவிடும் என்று எண்ணத்தில், “இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களிலே கேரள நோட்டிபிகேஷன் வந்து விடும்” என்று இந்த மன்றத்திலே அன்று சொன்னேன். ஆனால், இதுவரையில் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. இன்று காலைப் பத்திரிகையை நான் சரியாகப் பார்க்கவில்லை. ஏனென்றால், இன்றுதான் நான் வந்தேன்.

9th March 1959]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இன்று காலைமீளும் வரவில்லை.

*** THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :** ஒரு மாதத்திற்குமேல் ஆகிறது . . .

SRI N. K. PALANISAMI : கேரள அரசாங்கம் பொய்யா சொல் கிறார்கள்.

*** THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :** இந்தக் கேள்வியை அவர்களிடம் கேட்கவேண்டும் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள். இதுவரையில் வரவில்லை. நம் அரசாங்கக் காரியதரிசி அடிக்கடி விசாரித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள்.

SRI S. B. ADITYAN : ட்ரங்க் டெலிபோன் பண்ணிப் பார்க்கலாமே.

*** THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :** எல்லாம் செய்கிறோம். மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டபோது, “இன்னும் கேரளாவிலிருந்து ப்ரோ போசல் வரவில்லை” என்று சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு, கேரள உணவுக் காரியதரிசியைக் கேட்டார்கள் நம்முடைய அரசாங்கக் காரியதரிசி. இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, “நாங்கள் அனுப்பி வைத்தோம்” என்று சொன்னார்கள். யார் பேரிலும் குற்றம் சொல்லவில்லை. கனம் பழனி சாமி அவர்கள் இதற்கு ஆத்திரப்பட வேண்டாம். நான் யார் பேரிலும் குறை சொல்வதற்காகச் சொல்லவில்லை. கேரள அரசாங்கத்திடம் தகவல் வந்தது நம்முடைய அரசாங்கக் காரியதரிசிக்கு, “ப்ரோபோசல் அனுப்பி விட்டோம்” என்று. அதை நம்பித்தான் நான் மன்றத்திலே சொன்னேன். “இரண்டு நாளிலே வரவில்லை” என்று, திரும்ப மத்திய அரசு சாங்கத்திற்கு ட்ரங்க் டெலிபோன் செய்து பேசினோம். “இன்னும் வர வில்லை” என்று சொன்னார்கள். மத்திய அரசாங்க உணவு அமைச்சர் பதிலளிக்கையில்—பத்திரிகையிலே வந்ததை நான் சொல்கிறேன் “அனுப்பி விட்டார்கள், வந்துகொண்டிருக்கிறது” என்று கூட சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதுதான் நிலைமை. இன்று வரையில் கேரளாவில் வரவில்லை. அதனால், அங்கு விலை அதிகமாக விற்கிறார்கள். விலைக் கட்டுப்பாடு இல்லை. விலைக் கட்டுப்பாடு இல்லாததால் சிக்கல் ஏற்படுகிறது. இப்படி விலைக் கட்டுப் பாடு இல்லாத காரணத்தால்தான் அரிசியோடு நிலவாமல் இங்கிருந்து அதிகமாக, கணக்கில்லாமல் நெல்லும் அங்கே போகத் தொடங்கியது. அரிசி போனால் கணக்குத் தெரியும். நம்முடைய மில்லிலே குத்தகிறார் கள். எவ்வளவு போயிருக்கிறது என்று சுட்டிக்காட்ட முடியும். நாங்கள் கேரள அரசாங்கத்தாரிடம் சொன்னோம்—“ஒரளவு நாங்கள் சேமித்து அனுப்பிவைக்கிறோம்; மொத்தமாகக்கூட கொடுக்கிறோம்” என்று. சென்ற மகா நாட்டிலே கூட சொன்னோம். ஒன்றரை லட்சம் டன் அரிசி நாம் அவர்களுக்கு அனுப்ப முடியும் என்று சொன்னோம். நாம் உற் பத்தி செய்வதிலேயிருந்து அவர்களுக்கு இதைக் கொடுக்க முடியும் என்ற தீர்மானம் எனக்கு இருக்கிறது. வியாபாரிகள் வாங்குவது இல்லை யென்றால் ஒன்றரை லட்சம் டன் கோளாளுக்குச் கொடுக்கிறோம் என்று கேரள உணவு அமைச்சரிடம் நான் சொன்னேன். 6-ந் தேதியன்று கேரள முதலமைச்சரிடம் நான் சொன்னேன். அதற்கு முன்னாலும் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்கள் சொல்வது—“ஸ்டேட் ப்ரோடிங் புராவாக வந்தால் தான் முடியும்” என்பது. அதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். இப்பொழுதிருக்கும் நிலையில் ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் ஸ்டேட் ப்ரோடிங் வைத்துக் கொண்டால் எல்லாவற்றையும் கட்டுப்பாடு செய்து, மிச்சம் இருப்பதை வாங்கி தேவையானவர்களுக்கு அனுப்ப முடியும்.

கேரளத்தில் கட்டுப்பாடு இல்லை. இன்னும் நோடிபிகேஷன் வரவில்லை. நெல் கணக்கில்லாமல் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஆகையால்தான் மத்திய அரசாங்கத்திடம் வற்புறுத்தினோம். நெல் போவதென்றால் அக்கோரத் துடன் போகட்டும், தெரிந்து போகட்டும் என்பது நம்முடைய கருத்து. தஞ்சாவூரிலிருந்து வேறு ஜில்லாக்களுக்கு போகக்கூட பர்மிட் இருக்கட்டும்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [9th March 1959]

நெல் இம்மாதிரி தாராளமாகப் போவதை நிறுத்தவேண்டுமென்று சொன்னோம். அதை மத்திய சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டது. அதைப்பார்க்கு, கோள அரசாங்கம் கூட—என்னிடத்தில் தெரியபோது கூட—குறை கூறவில்லை. இங்கே இருக்கும் கனம் அங்கத்தினர்கள் அதைப்பற்றி கவலைப்படவேண்டாம். நெல் போகவில்லை யென்றாலும், கன்யாகுமரி ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில் தலைச்சமையிலே போகலாம் என்று வைத்திருக்கிறோம்; பர்மிட் மூலமாகப் போகலாம் என்று வைத்திருக்கிறோம்.

மற்றொன்று; ஆந்திராவிலே விலைக் கண்ட்ரோல் நோடிபிகேஷன் இருக்கிறது. ஆனால், எங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில், இந்தக் கட்டுப்பாடு சீராக அமுல் நடத்தப்படுகிறதாகத் தெரியவில்லை. யாரையும் குறை சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நெல்லூர் அரிசி எந்த விலைக்கு வரவேண்டுமோ அந்த விலைக்கு வரவில்லை. நெல்லூர் அரிசியை சென்னை மக்கள் விரும்புகிறார்கள்; எதிர்பார்க்கிறார்கள். நெல்லூர் அரிசி ஓரளவு வந்துகொண்டிருக்கிறது. அது சீராக வருவதாக இல்லை. அவர்கள் அதிகப்படியானவிலை கேட்கிறார்கள். கட்டுப்படியாகும் விலைக்குக் கொடுக்க அவர்கள் தயாராக இல்லை. ஏன் அந்த நிலை அங்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் தெரியவில்லை. மத்திய அரசாங்கம் இதை ஓரளவு ப்ரொக்யூர் செய்கிறார்கள். எங்களுக்கு நெல்லூர் அரிசிகிடைக்கவில்லை. நல்ல நெல்லூர் அரிசி கிடைக்காவிட்டாலும் தஞ்சையிலிருந்து கெட்ட அரிசியை வாங்கிக்கொள்வதற்கும் நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறோம். அதற்கு மத்திய அரசாங்கம் இணங்குவார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். ஓரளவு ப்ரொக்யூர் மென்ட் செய்ய வேண்டுமென்றால், கட்டுப்படுத்தின் விலைக்கு வாங்க வேண்டுமென்றால் நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் கொஞ்சம் வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. வியாபாரிகளுக்கும் கொஞ்சம் வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் பொதுமக்களின் நன்மையை உத்தேசித்து செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆந்திராவில் விலையைக் கட்டுப்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்றும் தெரியவில்லை.

மற்றும் ஒவ்வொரு தானியங்களின் விலையையும் அந்தந்த ரகத்திற்குத் தக்கபடி விலையை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதைப் பற்றி ஒவ்வொரு இடத்திலும் சொன்னார்கள். இன்று இரண்டு மூன்று அங்கத்தினர்களும் அதைப்பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். நான் கன்யாகுமரி ஜில்லாவிற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே விலைவாசிகளைப் பற்றி கேள்வியும் பட்டேன். அங்கும் விலைவாசிகள் அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கும் கட்டுப்பாடு செய்ய வேண்டியதுதான். எந்த நிலையில் குறைக்க வேண்டும் என்பதையும் அரசாங்கம் ஒப்புக் கொண்டதான் இருக்கிறது. கட்டுப்பாடு செய்து பிறகு எந்த அளவில் விலைகள் குறைந்துகொண்டிருக்கிறது என்று அங்கத்தினர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். கனம் அங்கத்தினர்கள் பிரமாதமாகக் கவலை தெரிவித்தார்கள். மூன்று அல்லது நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்னதாக நாம் ஏற்று மதி செய்யக் கூடிய நிலையில் இருந்தோம். அப்பொழுது விலை குறைந்து விட்டது. விலை குறைந்துவிட்டதே என்று அப்பொழுது கூக்குரல் இட்டார்கள். இப்பொழுது விலைவாசிகள் கொஞ்ச அளவில் குறைந்துதானிருக்கிறது. ஆனால் சில அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகிறார்கள், விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியாகவில்லை, விவசாயக் கருவிகளின் விலை குறையவில்லை, அதிகப் படியாக விற்கப்படுகிறது அதனால் விலையை கட்டுப்பாடு செய்யக் கூடாது என்று மீ கருத்திருமன் போன்றவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதை ஏற்கக்கொள்வதற்கு இல்லை. அவர் சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்ளாததற்கு வருத்தப்படுகிறேன். அவர் சொல்வதிலும் நியாயம் இருக்கிறது. சில இடங்களில் கருவிகளின் விலை உயர்ந்துதான் இருக்கிறது. அதைக் கொண்டு வந்து இதில் சம்பந்தப்படுத்தக் கூடாது. நான் கன்யாகுமரிக்குச் சென்றிருந்தபோது வியாபாரிகளைச் சந்தித்தேன். கலெக்டரையும் கண்டு பேசினேன். திருநெல்வேலிக்கும் சென்றிருந்தேன். அங்கும் கலெக்டரைக் கண்டு பேசினேன். உற்பத்தியாளர்களையும், வியாபாரிகளையும் கண்டு பேசி அவரவர்களுடைய கஷ்டங்களைப் பற்றியும் விலைவாசிகளைப் பற்றியும்

9th March 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். அங்கு விலையைப் பற்றிப் பேசியபோது சிற்சில இடங்களில் விலை குறைந்திருப்பதாகத்தான் சொன்னார்கள். கலெக்டர் கொடுத்த தகவலும் அதுதான். விலைவாசிகள் முன்பு இருந்ததைவிட இப்பொழுது இரண்டு அணை குறைந்து இருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதிகம் குறையவில்லை. இதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். இதைப் பற்றிய தகவல் கலெக்டரிடமும் வந்திருக்கிறது என்று அவர் சொல்லுகிறார். ஆனால் வியாபாரிகள் ஒரு புகாரைச் சொல்லுகிறார்கள். பொதுவாக உற்பத்தியாளர்கள் தானியங்களைக் கொடுக்க முன் வராமல் டேன் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்று புகார் சொல்லுகிறார்கள். அவைகளை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அதிகப்படியான விலை வரும் என்று வைத்துக்கொண்டிருப்பதாகவும், கேரளாவிலிருந்து ஆட்கள் வந்து அதிகமான விலையைக் கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டு போகலாம் என்றும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி உற்பத்தியாளர்கள் கொடுக்க மறுத்தால் அதை அவர்களிடமிருந்து எடுத்துக்கொள்வதற்கு ஏற்கனவே நமக்கு அதற்கு வேண்டிய அதிகாரம் இருக்கிறது. அதன்படி எடுத்துக்கொள்ளலாம். அப்படியே சில இடங்களிலும் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அந்த அதிகாரத்தை அரசாங்கம் பிரயோகிக்கத் தயங்க மாட்டார்கள். அவசியம் இருந்தால் எந்த இடங்களில் அதைப் பிரயோகம் செய்ய வேண்டுமோ அந்த இடங்களில் அதைப் பிரயோகிக்க முற்படுவார்கள். அதற்கு வேண்டிய உத்தரவையும் இப்பொழுது அரசாங்கம் போட்டிருக்கிறார்கள். தங்கனிடம் இருக்கக் கூடிய தானியங்களை விற்க யார் போக்கிறார்களோ அவர்களிடமிருந்து எல்லாவையும் எடுத்துக்கொள்ள முடியுமோ அவற்றை எடுத்துக்கொள்ள நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ள முற்படுவார்கள். கணக்குப் பார்த்து அவர்களிடமுள்ள தானியங்களை விற்க எடுத்துக்கொள்வார்கள். இப்படிப்பட்ட புகாரை கணயாகுமரியில் சொன்னார்கள்.

ஆனால் திருநெல்வேலியில் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால், இங்கே உற்பத்தியாளர்கள் புகார் செய்கிறார்கள். கணயாகுமரியில் வியாபாரிகள் புகார் செய்தார்கள். திருநெல்வேலியில் உற்பத்தியாளர்கள் புகார் செய்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால், வியாபாரிகள் ரொம்பவும் குறைவான விலைக்குத் தானியங்களைக் கேட்கிறார்கள் என்றும், அந்த விலைக்குக் கொடுத்தால் தங்களுக்குக் கட்டுப்பாடு ஆகாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மணங்குக்கு மூன்று ஐயாய் வரையில் குறைத்துக் கொண்டு கேட்கிறார்கள் என்றும் புகார் சொல்லுகிறார்கள். சில ரகங்களின் விலை உயர்வாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு நாங்கள் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். விவசாயிகள் கேட்கிற விலைக்கு விற்க முடியவில்லை என்றால், அதை நம்முடைய க்ரெயின் பர்சேசிங் ஆபீஸர் மூலமாக நம்முடைய ஜெனரலிக்குக் கொடுத்துவிடலாம் என்றும், அவர்களை அதை வாங்கிக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறோம். அதற்கு வேண்டிய விலையையும் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்திருப்பதால் கவலைப்படுவதற்கு வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இடமும் இல்லை. கேரளத் திற்கு நெல்லாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பது வாஸ்தவம்தான். கொஞ்சம் அரிசியாகவும் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அதைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. கனம் அங்கத்தினர்களும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இன்றைய நிலையில் தமிழ் நாட்டில் ஏராளமாக தானியம் இருக்கிறது. பற்றாக்குறை என்பதை இல்லை. விலையைக் கட்டுப்பாடு செய்திருப்பதால் பற்றாக்குறை இல்லாமல் இருப்பதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. எல்லா விதத்திலும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டுதான் வருகிறது. இது பொதுப்படையான விஷயமாதலால் வியாபாரிகளும் இதில் ஒத்துழைக்க வேண்டும். விவசாயிகளும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். பொது ஜனங்களின் நன்மையை உத்தேசித்து, அவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்கிறோம் என்று உணர்ந்து அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [9th March 1959]

இப்பொழுது ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாகிவிட்டது தென் மண்டல ஜோன் ஏற்படுத்தி. தமிழ் நாடு, ஆந்திரா, மைசூர் கேரளா, ஆக இந்த நான்கு ராஜ்யங்களும் சேர்ந்து தென் மண்டலம் என்று ஒரு உணவு மண்டலத்தை அமைத்து ஒரு கட்டுப்பாடு செய்தது. இந்த மண்டலத்திலும் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை என்று நான் சொல்லுவதற்கு தயாராக இல்லை. அதிகப் படியான நன்மை ஒன்று உண்டு. இந்த மண்டலத்தை அமைத்த பிறகு மற்ற ராஜ்யங்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தது இப்பொழுது நின்று விட்டது. எங்கே டிமான்ட் இருந்ததோ அங்கு எல்லாம் போய்க்கொண்டிருந்தது. அது இப்பொழுது நின்றுபோய்விட்டது. அதனால் இங்கேயே தான் இப்பொழுது போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது வடக்கே கோதுமையின் விளைச்சல் குறைவு. அரிசிக்கு டிமான்ட் இருக்கிறது. அங்கே கோதுமை விளைச்சல் குறைவாக இருப்பதால் கோதுமை சாப்பிட்டவர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது அரிசி சாப்பிட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அதனால் அங்கே அரிசி வாங்குவதற்கு முற்படுவார்கள். இந்த மண்டலம் இல்லா விட்டால் அரிசி அங்கு தராளமாகப் போவதற்கு வசதியாக இருக்கும். இப்பொழுது போக முடியாது. அப்படிப் போனால் இங்கு அதிகப்படியான பற்றுக்குறை ஏற்படும். பற்றுக்குறை ஏற்பட்டால் அதை சமாளிக்க சர்ப் எஸ் இடத்திலிருந்து போவதற்கு இடமுண்டு. இப்பொழுது ஆந்திராவில் அரிசியைப் பதக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை எவ்வளவு நாட்கள்தான் வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியும். வெளியில் விட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். கொஞ்சம் நீளைக்குத்தான் அப்படி வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியும். அதன் பிறகு நமக்குக் கொடுத்துத் தான் ஆக வேண்டும். வெளியில் விறக முடியாது. மண்டல அமைப்பு இல்லாமல் இருந்தால் அவைகள் வெளியே தராளமாகப் போய்விடும். இப்பொழுது மண்டல அமைப்பு இருப்பதால் அவை வெளியே போகவே முடியாது. இப்படிப்பட்ட ஒரு பெரிய நன்மை இந்த மண்டல அமைப்பால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, தியரி பேசுவதில் பிரயோசனம் இல்லை. நாம் கணக்குப் போடுகிறோம் ஒரு இடத்தில் உபரியாக இருக்கிறது, ஒரு இடத்தில் பற்றுக்குறையாக இருக்கிறது, ஆகவே ஒன்றுக்கு ஒன்று சரியாகிவிடும் என்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இப்பொழுது நெல்லூர் அரிசி இங்கே வரவில்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்று நான் ஏற்கனவே விளக்கி விட்டேன். பல கோளாறுகள் இருக்கின்றன. அவைகளைப் பற்றி மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் தெரியப்படுத்தி இருக்கிறேன். தென் மண்டலத்தை அமைத்துவிட்டால் எல்லாம் தானே நடக்கும் என்பதற்கு இல்லை. இந்த மண்டல அமைப்பு சரி என்று சொல்வதற்கு இல்லை. இது விஷயமாக, மற்ற ராஜ்யங்களும் இப்படியேதான் நினைக்கின்றன. கேரள முதல் மந்திரியுடன் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னதாக பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவரும் அப்படியேதான் நினைக்கிறார். ஆந்திர ராஜ்ய முதல் மந்திரியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன், அவரும் அப்படியேதான் நினைக்கிறார், மைசூர் உணவு மந்திரியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன் அவரும் அப்படியே தான் நினைக்கிறார். ஆகவேதான் இதில் நாம் தீவிரமாக கவனம் செலுத்த வேண்டியதாக இருக்கிறது. என்ன செய்வது என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதனால்தான் ஸ்டேட் ட்ரேடிங் இருக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறார்கள். எல்லோரும் அந்த அபிப்பிராயத்தைத்தான் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது இந்த மண்டல அமைப்பு இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படி இருக்க வேண்டியதில்லை என்பது தான் என்னுடைய முடிவான அபிப்பிராயம்.

11-30
a.m.

ஸ்டேட் ட்ரேடிங் என்றால், ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் 'ட்ரேடிங்' செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு 'ஸ்டேட்டும்' எவ்வளவு உணவு தானியங்கள் கொடுக்கிறோம் என்பதற்கு 'ட்ரேடிங்' செய்துதான் ஆகவேண்டும். அப்பொழுதுதான் சீராகக் கட்டுப்பாடு செய்ய முடியும். பல பேர் முடியாது என்று சொல்லலாம். சிலர் அவசியமா என்று கேட்கலாம். எந்தக் காரணத்தைச் சொன்னாலும் இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமையில் இந்த "ஸ்டேட் ட்ரேடிங்" தான் தகுந்த பரிசாரம் என்பதை நாங்கள் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறோம். மற்ற அரசாங்கங்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றன "ஸ்டேட் ட்ரேடிங்" செய்ய வேண்டுமென்றுதான் நாங்கள் வற்புறுத்து

9th March 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

லோம். இதற்கு மத்தியில் என்ன வகையில் இந்த நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டுமோ அந்த வகையில் சமாளித்துக்கொண்டு வருகிறோம். இந்த நாட்டில் உணவு நிலைமையைப் பொறுத்த மட்டில் கவலைப்படுவதற்கொன்றும் இல்லை. இது பற்றி அப்போதைக்கப்போது கனம் அங்கத்தினர்கள் யோசனைகளையும் கேட்டுக்கொள்கிறோம். பொதுமக்கள், விவசாயிகள், வியாபாரிகள், சொல்லுகிற யோசனைகளையும் கேட்டு அதற்கேற்றவாறு அப்போதைக்கப்போது நிலைமையில் திருத்தம் செய்து நாங்கள் உணவு நிலைமையைச் சமாளித்துக்கொண்டு வருகிறோம் என்று சொல்லி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI A. GOVINDASAMY : இப்பொழுது மத்திய அரசாங்கம் ஆந்திராவில் “ப்ரொக்யூர்மென்ட்” செய்கிறார்கள். இந்த ஸ்டேட் ட்ரேடிங் முறை அமுலுக்கு வந்தால் இது அனுமதிக்கப்படுமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : ஸ்டேட் ட்ரேடிங் எப்படி உருவாக்கப்படுகிறதோ அதைப் பொறுத்த விஷயம் இது. இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரை இந்த ராஜ்யத்தின் அபிப்பிராயம் வற்புறுத்திச் சொல்லப்படும்.

SRI M. JAGANNATHAN : “ஸ்டேட் ட்ரேடிங்” வந்த பிற்பாடு “பப் ஸ்டாக்” ஏற்படுத்திய பின் விற்கும் ஸ்தலத்திலேயே வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். மார்க்கட் சர்ப்பிஸ் 10 லட்சம் டன் இருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த மதிப்பீடு “நோடிபிகேஷன்” வந்த பிற்பாடு செய்யப்பட்டதா? இல்லையா? என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். ஸ்டேட் ட்ரேடிங் வந்த பிற்பாடு உற்பத்தியாளர்கள் பதுக்கல் முறையில் (ஹோர்டிங்) சடுபடுவார்களேயானால் அதைத் தடுப்பது எவ்வாறு?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : மதிப்பீடு முன்பே கணக்கிடப்பட்டது. இந்த வருஷத்தில் எவ்வளவு விளையும்? எவ்வளவு கிடைக்கும்? என்பதை வைத்துக்கொண்டு மதிப்பிடப்பட்டது. “ஹோர்டிங்” செய்பவர்கள் யாராயினும் அவர்களைக் கண்டுபிடித்து உணவு தானியங்களை எடுத்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது.

SRI N. K. PALANISAMI : கோவாப்ரேடிங் அர்ப்பன் பாங்குகளுக்கு 10 கோடி ரூபாய் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள், எதற்காக?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கோவாப்ரேடிங் பாங்குகள் அரசாங்கத்தின் சார்பாக அரிசியை வாங்கி வைக்கின்றன. அரிசியை முன்னதாகவே வாங்கி வைப்பதற்காக அரசாங்கம் கடன் கொடுக்கிறது.

* **SRI P. U. SHANMUGAM :** சட்ட மன்றத் தற்காலிகத் தலைவர் அவர்களே, நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மாமன்றத்தில் கொண்டு வந்திருக்கும் 1959-60-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை மீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

இதுகாறும் பேசிக்கொண்டு வந்த உணவு அமைச்சர் அவர்கள் நாட்டில் பற்றுக்குறை இல்லையென்றும், விளைச்சல் அதிகமாக இருக்கிறதென்றும், 10 லட்சம் டன் அதிகமாக இருக்கிறதென்றும் சொன்னார்கள்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : 10 லட்சம் டன் அதிகமாக இருக்கிறதென்று சொல்லவில்லை. 10 லட்சம் டன் “மார்க்கெடபின் சர்ப்பிஸ்” என்றுதான் சொன்னேன். ஒரு வியாபாரி ஒவ்வோரு ஜில்லாவிலும், தாலுகாவிலும் விற்கக் கூடிய அளவு என்றுதான் குறிப்பிட்டேன்.

[9th March 1959]

* SRI P. U. SHANMUGAM : உபரி என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப் புள்ளி விவரத்தை நிதி நிலை அறிக்கையில் நிரப்பி இருப்பதைப் பற்றி எனது கட்சியைச் சார்ந்த பலரும் பேசும்போது எடுத்துக் கூறினார்கள். நானும் அதில் குறிப்பிட்டுள்ள புள்ளி விவரங்கள் சிலவற்றைப் பற்றி எடுத்துக் கூறக் கடைமப்பட்டிருக்கிறேன். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் 1957-58-ல் உணவு உற்பத்தி எவ்வளவு என்ற குறிப்பை அவருடைய அறிக்கையிலே தந்திருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் சர்க்கார் சார்பில் உணவு உற்பத்தியைப் பற்றி வெளியான ஒரு சிறு புத்தகத்தில் கொடுத்துள்ள புள்ளி விவரத்தோடு அமைச்சர் அவர்கள் நிதி நிலை அறிக்கையில் கொடுத்துள்ள புள்ளி விவரத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இரண்டுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இது வழக்கம்போல் ஏற்படும் அச்சப் பிழையா? அல்லது புள்ளி விவரம் தவறான முறையிலே தயாரிக்கப்பட்டதா? இரண்டு புத்தகங்களையும் அமைச்சர் அவர்களிடம் தருகிறேன். அவர் இதற்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிதி நிலை அறிக்கையில், 1957-58-ம் ஆண்டில் நெல்லும், புன்செய் தானியமும் சேர்த்து 49.20 லட்சம் டன்கள் உற்பத்தியாகி இருக்கிறது என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு புத்தகத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற புள்ளி விவரத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் 1957-58-ல் 46.58 லட்சம் டன் உற்பத்தி என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஏறக்குறைய புள்ளி விவரத்தில் 3 லட்சம் டன் வித்தியாசம் வருகிறது. சர்க்கார் சரியான முறையில் கணக்கிடத் தவறி இருக்கிறார்கள். என்ன இந்த மாதிரித் தவறுகள் இருக்கின்றன என்பதை எங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர்கள் பலரும் இந்த பட்ஜெட் ஒரு உபரி பட்ஜெட் என்றும், அதை வரவேற்பதாகவும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் நிதி நிலை அறிக்கையிலுள்ள நிதி அமைச்சர் அவர்களின் வாத்தையைப் பார்த்தால் இது ஒரு உபரி பட்ஜெட் அல்ல என்றுதான் கூறவேண்டி இருக்கிறது. அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு இடைக்கால நிவாரணம் கொடுத்திருப்பதின் காரணமாக இந்த உபரி நிலைமை குறைந்துவிடும் என்று கூறி இருக்கிறார். ஆகவே இதை ஒரு உபரி பட்ஜெட் என்று எப்படிப் பேசுகிறார்கள் என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. சென்ற ஆண்டு இந்த மாமன்றத்திலே இதே நிதி அமைச்சர் சமர்ப்பித்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் எதிர்பார்த்தது எத்தனை கோடி என்று பார்த்தால் உள்ளபடியே ஆச்சரியப்படத்தக்கதாக இருக்கிறது. அவர் சென்ற ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்தபோது வருவாய் 63 கோடியாக இருக்கும் என்று குறிப்பிட்டார். இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் வரவு 73 கோடியாக இருக்கிறது. ஓராண்டு காலத்தில் நமது மாநில சர்க்காருக்கு எதிர்பார்த்ததை விட 10 கோடி ரூபாய் அதிக வருவாய் கிடைத்திருக்கிறது. 10 கோடி ரூபாய் அதிக வருவாய் கிடைத்திருந்தும் என்ன புதிய திட்டங்களைக் கொண்டுவந்து சாதித்திருக்கிறார்கள்? புதிய திட்டங்களுக்கு இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் இடமே இல்லையென்று பரிசுங்கமாகக் குற்றம் சாட்டுகிறேன்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

நாட்டில் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்று புரியவில்லை. உணவு அமைச்சர் அவர்கள் “கட்டுப்பாடற்ற நிலை இருப்பதுதான் காரணம்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். நேற்று ‘முனி’ தினம் பேசிய தொழிலமைச்சர் அவர்கள் இந்த மாமன்றத்திலே பேசும் போது இந்த விலையேற்றத்திற்குப் புதிய ஒரு காரணத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். “உற்பத்திப் பெருகி தேவை பூர்த்தியாகும் வரை பண வீக்கம் இருக்கும்” என்று தொழிலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். மீண்டும் அந்த வாசகத்தைக் கூறுகிறேன். “உற்பத்தி பெருகி தேவை பூர்த்தியாகும் வரை பண வீக்கம் இருக்குமென்றால் உயர்ந்துகொண்டே இருக்கிற விலைவாசி நிமை என்ன ஆகும்? மிகப் பயங்கரமான நிலைமை உருவாவதைத் தடுக்க என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்போகிறார்கள்? மேலும்,

9th March 1959] [Sri P. U. Shanmugam]

தொழில்மைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது, “விலைவாசி உயர்வுக்குச் சென்னை சர்க்கார் காரணம் அல்ல” என்று குறிப்பிட்டார்கள். சென்னை சர்க்கார் அதற்குக் காரணம் அல்ல என்றால் யார் அதற்குக் காரணம்? மாநில சர்க்கார் ராணமில்லையென்றால் மத்தியசர்க்கார்தான் காரணமாக இருக்க முடியும். அவ்வாறு மத்திய அரசாங்கம் அதற்குக் காரணம் என்றால், எதற்காக நாம் அவர்களுடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்? இந்த விலைவாசி உயர்வுக்குக் காரணம் “நாம் அவர்களோடு ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதுதான்” என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்கிறார்களா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அப்படியானால் நாங்கள் கேட்கிற “திராவிட நாடு” தான் இதற்குப் பரிசாரம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதோடு ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதன் காரணமாகத்தான் பொருளாதார வேற்றுமை இருக்கிறது. இது பற்றி நிதி அமைச்சர் அவர்கள் எங்களுக்கு விளக்கம் தரவேண்டும். கேலியை விட்டுவிட்டு விளக்கம் தரவேண்டும். நாம் திறமையுள்ள நிதி அமைச்சரைப் பெற்றிருக்கிறோம். எட்டு ஆண்டு காலமாக தொடர்ந்து ஒரே நிதி அமைச்சரே இத்தனைக் கண்டத்தில் உள்ள வேறு ஏதாவது மாநிலங்களில் இருந்திருக்கிறார்களா என்பது ஐயப்பாடுதான். அந்தப் பெருமை நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. இவ்வளவு திறம்பட்டத் நிதியமைச்சர் இதற்கு விளக்கம் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பண வீக்கம் எத்தனை ஆண்டு காலம் இருக்கும்? விலைவாசியை எந்த நிலைமையில் கட்டுப்படுத்தப் போகிறார்கள்? அமைச்சர் அவர்கள் புன்ளி விவரங்களை ஏராளமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நாட்டு மக்கள் புன்ளி விவரங்களைக் கேட்கவில்லை. விலைவாசி குறைந்தாக வேண்டும். தேவைக்கேற்ற அளவு வாங்கக் கூடிய அளவுக்குப் பொருளாதார வசதி பெருக வேண்டும். உணவு உற்பத்தியை அதிகமாக்கவேண்டுமென்று ஒரு திட்டம் சொல்கிறார்கள். நீர்ப்பாசன திட்டங்களுக்காக பல லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். உண்மையில் அதை வரவேற்கிறேன். உணவு உற்பத்தியை ஜப்பான் சாகுபடி முறையைக் கையாள்வதன்மூலம் அதிகமாக்க முடியும் என்று சென்ற தடவை சொன்னார்கள். இப்போதும் குறிப்பிட்டார்கள். சீன முறைதான் சிறந்தது என்று மத்திய சர்க்கார் சொல்வதாகப் பத்திரிகையில் படித்தேன். ஜப்பான் முறை சிறந்தது என்று இந்தச் சர்க்கார் கருதுவார்களானால் அந்த அடிப்படையில் எத்தனை லட்சம் ஏக்கராக்கள் சாகுபடி செய்யப்பட்டிருக்கிறது, இன்னும் எத்தனை ஏக்கராக்கள் அந்தச் சாகுபடியின்கீழ் கொண்டுவருவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? எடுத்துக்கொண்ட நிலங்களின் விளைவு எவ்வளவு பெற்றிருக்கிறது என்கிற குறிப்புகளை இங்கே கொடுத்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. நான்கைத் தேடிப் பார்த்ததில் இந்தச் சிறு பயிர் விளக்கம் என்ற நூலில்—ஒரு துண்டு விளம்பரத்தில்—ஜப்பான் முறையில் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட நிலப்பரப்பு 1956-57-ல் 6.39 லட்சம் ஏக்கராதான் இந்த மாநிலத்திலேயே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்று காண்கிறேன். நம் மாநிலத்தில் நெல் பயிரிடக்கூடிய நிலம் ஏறக்குறைய 56 லட்சம் ஏக்கராக்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதில் ஆறு லட்சம் ஏக்கரா, ஏழு லட்சம் ஏக்கராதான் இந்தச் சாகுபடி முறையின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்றால் ஏன் மற்றவற்றையும் கொண்டு வர முயற்சி எடுக்கப்படவில்லை. இந்தச் சிறிய முயற்சியில் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது வெற்றியா, தோல்வியா? நினைத்தபடி உற்பத்தி இந்த ஆறு லட்சம் ஏக்கராக்களிலாவது பெருக்க முடிந்ததா என்கிற குறிப்பு ஒன்றும் கொடுக்கப்படவில்லை.

சென்ற ஆண்டு இதே மன்றத்தில் நிதி நிலை அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கும்போது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான விதைப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்தப் போகிறோம், அதிகமான பொறுக்கு விலைகளை எல்லாம் உண்டாக்கி விவசாய மக்களுக்கு விநியோகிக்கப் போகிறோம் என்று குறிப்பிட்டிருவிட்டு, இந்த ஆண்டு சொல்கிறார்கள். விதைப் பண்ணை முறையில் தோல்வி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பிக்கப்பட்ட பண்ணைகளிலேயே பலவற்றைக் கைவிடவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதாகக் குறிப்பிட்டு

[Sri P. U. Shanmugam] [9th March 1959]

பிரிசுபிளர்கள். இந்தத் தோல்விக்குக் காரணம் என்ன? இவர்கள் தோல்வி ஏற்பட்டுவிட்டது என்கிற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு விதைப் பண்ணை நடத்துவதே தவறு என்கிற முடிவுக்கு நாம் வந்துவிட முடியாது. ஆனால் ஏற்படுத்திய பண்ணைகளில் தோல்வி ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்றால் சர்க்கார் அவற்றை எடுத்து நடத்திய முறையில் கோளாறு இருக்க வேண்டும். அதைத்தான் நிதி அமைச்சர் அவர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். நீர்ப்பாசன வசதிக்கு குறைவினாலும், மண் வளக் குறைவினாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட பண்ணைகளை கைவிடக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். நிலவளமும், நீர்வளமும் இல்லாத இந்த இடத்தில் விதைப் பண்ணையை ஏற்படுத்தினால் தக்கதாக இருக்குமா என்பதைப் பரிசீலனை செய்யாமல் சர்க்கார் அதிகாரிகள் அந்த நிலங்களை விதைப் பண்ணைக்காக எடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால் அது யார் குற்றம்? விவசாயத்திற்கென்றே இருக்கிற தனி இலாகா, அதற்கென்றே படித்து வந்திருக்கிற அதிகாரிகள் இந்த மாபெரும் குற்றத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்றால் இதை எப்படி நிவர்த்திப்பது? இப்படியெல்லாம் பல மோசடியும், நஷ்டமும் ஏற்படும் என்பதை அறிவுறுத்தித்தான் எங்கள் அண்ணை அவர்கள் அப்போதே குறிப்பிட்டார்கள். விதைப்பண்ணைகளை சர்க்கார் நடத்துவதைவிட தங்கள் தங்கள் நிலங்களில் நல்ல விதைகளை உற்பத்தி செய்து கொடுக்கிறவர்களுக்கு உற்சாகம் ஊட்டும் அளவில் பரிசு கொடுக்கிற நல்லதொரு திட்டத்தை உருவாக்குங்கள் என்று. அவர் அன்றைக்குக் குறிப்பிட்டது கேள்வி பொருளாக இருந்துவிட்டது. அடுத்து என்ன திட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று புரியவில்லை.

விலைவாசி குறைய வேண்டுமென்று சொல்கிற அதே நேரத்தில் விலைவாசி உயர்வைக் கட்டுப்படுத்த முன் வராது—விளாபொருள்களின் விலையை சர்க்கார் நிர்ணயிக்க முன்வந்திருக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்குத் தேவையான பொருள்களைக் கட்டுபடுத்தி விவசாயிகளுக்குக் கட்டுமான விலைக்குக் கொடுப்பதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கைகளை மிகமிகக் குறைவாகத்தான் செய்திருக்கிறார்கள். ரசாயன உரத்தை எடுத்துக்கொண்டால் இதுவரையில் கொடுத்திருக்கிற அளவில் கண்டிரோல் விலைக்கு விவசாயிகளிடத்தில் போய்ச் சேர்ந்திருப்பது ஒரு லட்சம் டன்ளுக்கு மேல் இருக்காது என்று பகரங்கமாகக் குற்றம்சாட்ட முடியும். பாக்கியெல்லாம் கோவாப்பரேடில் சொஸ்டைபிலிருந்து கள்ள மார்க்கெட்டில் விற்கப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய உரம் கண்டிரோல் விலைக்கு விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யாது—அதற்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளாது அவர்கள் உற்பத்தி செய்கிற தானியத்தை மட்டும்கு குறைந்த விலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள முன்வருவது என்றால் நியாயமாகாது. விலை நிர்ணயிப்பது தவறு அல்ல. அதே நேரத்தில் அவர்களுக்குத் தேவையான விவசாயத்திற்கு வேண்டிய உபகரணங்களையும், ரசாயன உரத்தையும் சர்க்கார் டெமாண்ட்ஸ்டிரேட்டர்கள் ஆபீஸ் மூலமாகவே விநியோகிக்கக் கூடிய திட்டத்தை என் உருவாக்கக் கூடாது? ஏன் அதைவிட்டு முதலாளிகையில் கொண்டு போய்க் கொடுத்து கள்ளச் சந்தையில் பேரம் செய்வதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். மின்சார சக்தியை ஏராளமான கிராமங்களுக்கு விஸ்தரித்துக் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று கூறிக்கொள்ளும் இந்தச் சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்ற அக்கறை இருந்தால் 50 குதிரை சக்தியை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டாலும், கொள்ளாவிட்டால் ஸ்பெஷல் கரண்டு மினிம்ம் சார்ஜ் கொடுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார்கள். உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளாதவர்கள் கொடுக்க வேண்டாம் என்று செய்யக் கூடாது? சென்ற ஆண்டுக்கு டீசல் எண்ணெய்க்கு வரி விதிப்புக் கொண்டு வந்தபோது விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் உபயோகப்படுத்திக்கொள்கிற எண்ணெய்க்கு இதிலிருந்து விலக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டோம். அதைச் செய்தார்களா? செய்யவில்லை. நாங்கள் எதைச் சொன்னாலும் நீங்கள்தான் விவசாயிகளுக்கு நன்மை அளிக்கும் திட்டங்கள் சிலவற்றைச் சொல்லுங்களேன் என்று எங்கெிடத்தில் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கேட்கலாம். நாங்கள் இன்றைக்குச் சில திட்டங்களைச் சொல்கிறோம். எங்கே அவற்றைக் கொஞ்சம் நிறைவேற்றட்டும் பார்க்கலாம்.

9th March 1959] [Sri P. U. Shanmugam]

ஒன்று, இரசாயன உரத்தையும், மற்ற விவசாய உபகரங்களையும் விவசாய டெமாண்ட்ஸ்ட்ரேட்டர்கள் மூலமாகவே கொடுக்கவேண்டும் என்கிற திட்டத்தைத் தீட்டும். அடுத்து மின்சார சக்திக்கு ஸ்பெஷல் சார்ஜ் வாங்குவதை ரத்து செய்யப்படும். அடுத்து நில அடமான பாங்குகளை உபயோககரமானதாக ஆக்கட்டும். தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற நில அடமான பாங்குகளை விவசாயிகளுக்குப் பயன்படத்தக்கதாக மாற்றி அமைக்கப்படும். பொருளுக்கு விதை தயாரிப்பவர்களிடையே ஒரு போட்டியை ஏற்படுத்தி உயர்ந்த விதை தயாரிப்பவர்களுக்குப் பரிசு அளிக்கத் திட்டத்தை உருவாக்கட்டும். விவசாயிகள் ஆயில் என்ஜின்களுக்கு உபயோகிக்கக் கூடிய டீசல் எண்ணெய்க்கு வரி விலக்குக் கொடுக்கட்டும். அந்தச் செலவில் சர்க்காரே ஒரு பங்கை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வரட்டும். இப்படியெல்லாம் நான் சொல்லும்போது விலைவாசி குறைந்துவிடுமா என்று அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கலாம். நல்ல திறமை உள்ளவர்கள். திறமை வாய்ந்த இலாகாவை வைத்திருப்பவர்கள். விலைவாசியைக் குறைக்க அவரால் நல்ல உருவான முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வது சிரமமாக இராது. ஏன் அதை அவர்களே உருவாக்கக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். இலாகா எதுவும் அற்ற எங்களை அவர் எதிர்பார்ப்பதைவிட அவரே அதைச் செய்யலாம். அப்படிச் செய்ய முடியாமல் அவரைத் தடுப்பது எது என்று கேட்கிறேன். நாட்டு மக்கள் எதிர் பார்ப்பது எல்லாம் புள்ளிவிவரக் கணக்கு அல்ல. நாட்டு மக்கள் விலைவாசி குறையவேண்டும் என்பது ஒன்றைத்தான் எதிர்பார்க்கிறார்கள். தன் கையில் இருக்கிற பொருளின் சக்திக்கு ஏற்றபடி குறையவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். எனக்கு முன்பு பேசிய உணவு அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், “நாட்டில் அரிசி இருக்கிறது. அரிசி இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் அந்த அரிசியை வாங்குகிற திறன் மக்களிடத்தில் இல்லை,” என்று. அதற்குக் காரணம் என்ன பொருளாதாரக் கோளாறுதான். பொருளாதாரக் கோளாறுக்குக் காரணம் நாங்களாக இருக்க முடியாது. இந்தப் பொருளாதாரக் கோளாறை எந்த எதிர்க்கட்சியினாலும் உருவாக்க முடியாது. ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் —அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் தான் இந்தப் பொருளாதார சீர்க்கேட்டை—கோளாறைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக ஆண்டுக்கு ஆண்டு விலைவாசி ஏறிக்கொண்டு போகிறது. இந்தச் சர்க்காரின் வருவாய் ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஏறிக்கொண்டு போவது போலவே நாட்டு மக்களுடைய அத்தியாவசியத் தேவையான பொருள்களின் விலையும் உயர்ந்துகொண்டே போகிறது. திறமைசாலியான அவர் விலை வாசியின் அளவைக் குறைப்பதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எட்டு ஆண்டு காலமாக நிதி நிலை அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்து வருவதாக நிதி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் ஏற்பட்டு 12 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கேட்கிறேன். முதல் ஐந்தா தாண்டுத் திட்டம் முடிந்து, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் உருவாக்கியிருக்கிறீர்கள். இந்தக் கட்டத்திலாவது நீங்கள் வரியில் ஒரு செல்லாக்காசு குறைக்க முன்வந்திருக்கிறீர்களா? இந்தச் சர்க்கார் வரியைக் குறைத்திருக்கிறதா? இல்லை. இது என்னுடைய பகிரங்கக் குற்றச்சாட்டு. ஆண்டு தோறும் மறக்காமல் வரி போட்டு வந்திருக்கிறீர்களே தவிர, ஒரு சல்லி வரியைக் கூடக் குறைக்க முன்வரவில்லை என்று நான் சொல்கிறேன். இந்த ஆண்டு வரி இல்லை, உபரி பட்ஜெட்டாகப் போட்டிருக்கிறோம் என்று பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்ளலாம். முதல் தடவையாக நம் மாநிலத்திலேயே இந்த வரியைக் குறைக்க நாம் தான் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறோம் என்று அவர்கள் சொல்லியிருப்பார்களேயானால் நான் மிகவும் பெருமைப்படுவேன். விற்பனை வரியையாவது ஓரளவு தள்ளி யிருக்கிறார்களா? இல்லை. சமீபத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட விற்பனை வரி மசோதாவில் “பெரிஷ்பில் ஆர்டிகிள்விற்கு” வரியினின்றும் விலக்கு அளித்திருக்கிறார்களா? இல்லை. அவைகளுக்குப் போடப்பட்ட வரி ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லை. என் உரையை முடிக்கு முன் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களிடம் ஒன்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த எட்டு ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து இந்த சபையில் நிதி நிலை அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்து வந்த பெருமை கனம் நிதி அமைச்சரைச் சாருகிறது.

[Sri P. U. Shanmugam] [9th March 1959]

அதை நான் பாராட்டுகிறேன். அத்துடன் முதன் முதலாக சென்னை மாநிலத்தில் வரியை நீக்கிய பெருமையும் அவரைச் சார வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அந்தப் பெருமையை மதிப்பிற்குரிய திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தேடிச் கொள்ளவேண்டும். கனம் நிதி அமைச்சரை, ஒரு வரியையாவது தள்ளி அந்த பெருமையை அவர் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவர் அவர்களே, 1959-60-ம் ஆண்டுக்கான நிதி நிலை அறிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில விஷயங்கள் கூற விரும்புகிறேன். பல கனம் அங்கத்தினர்கள், இந்த பட்ஜெட் உபரி பட்ஜெட்டா, உபரி இருந்தாலும் அது கரைந்துவிடும் என்று சொல்கிறார்களே, அப்படி இருக்க இது எப்படி உபரி பட்ஜெட் என்று சர்க்கார் பெருமைப்படலாம் என்றெல்லாம் கூறினார்கள். உபரி பட்ஜெட்டைக் காட்டி தன்னையே பெருமைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் இந்த அரசாங்கத்திற்கு இல்லை. லீட்டிலே தான் உபரி பட்ஜெட்டைக் காட்டி பெருமைப்படலாமே தவிர நாட்டு அரசாங்கத்தில் உபரி பட்ஜெட்டைக் காட்டி பெருமைப்பட முடியாது. அரசாங்கத்தார் உபரி பட்ஜெட் போட்டால் நல் ஆக்கத் திட்டங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்று நிதி நிபுணர்கள் சொல்வார்கள். ஆக்கத் திட்டங்களை பாதிக்கக் கூடிய சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிக்க இந்த அரசாங்கம் விரும்பவில்லை. ஆனால், பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டைக் கொண்டு வந்து மக்கள் மீது வரியைச் சமத்தவும் இந்த அரசாங்கம் விரும்பவில்லை. இந்த வருஷம் ரூ. 139 லட்சம் உபரி ஏற்படக்கூடும் என்றாலும், அதற்கும் ஒரு திட்டத்தை வைத்து இந்த நிதி நிலை அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிதி நிலை அறிக்கையையும் இவர்கள் குறை கூறுகிறார்கள் என்றால், இவர்கள் எதைத்தான் குறை கூற மாட்டார்கள் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

அடுத்தபடியாக, 1956-57-ல் எதிர் பார்த்ததற்கு மேல் 2 கோடி ரூபாய் வரவு கண்டிருக்கிறோம். 1957-58-ல் திருத்திய மதிப்பீடுகளின்படி, எதிர்பார்த்ததற்கு மேல் 6 கோடி ரூபாய் வரவு கண்டிருக்கிறோம். இதைப் பார்த்துப்போது வருடா வருடம் நாம் எதிர் பார்த்ததற்கு மேலாகவே வருவாய் வருவது தெரிகிறது. இவ்வாறு நாம் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே வருவாய் வருகிறதென்றால், அதற்கு உதவியாக இருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களைப் பாராட்டவேண்டும். வரி வசூலிக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஒழுங்காக வரி வசூலித்தால்தான் சர்க்காருக்கு வருவாய் வரும். ஆகவே நன்றாக வரி வசூலித்திருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களை நாம் பாராட்ட வேண்டும். “எதற்காக வரி போடுகிறீர்கள்? செலவைச் சரிக்கட்டுங்கள்” என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் சர்க்காரைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்கள். நாடு நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்றால், நல் திட்டங்களை நிறைவேற்றியாக வேண்டும். நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்ற பணம் வேண்டும். சர்க்காருக்கு பணம் வேண்டுமானால், சர்க்கார் வரி போடத்தான் வேண்டும். ஆனால் வரி போடு சர்க்கார், மக்கள் எவ்வளவு தூரம் வரிப் பளுவைத் தாங்குவார்களோ, அவ்வளவு தூரம்தான் வரி போடுகிறார்கள். இந்த சர்க்கார் மக்களின் சக்திக்கேற்பத்தான் வரி போடுகிறார்கள். வரி செலுத்தும் சக்தி மக்களுக்கு எவ்வளவு இருக்கிறது என்று ஆராய்ந்த பிறகுதான் இந்த-சர்க்கார் வரி போடுகிறார்கள். “வரியைக் குறையுங்கள். நாங்கள் சும்மா சட்ட சபைக்கு வந்துவிட்டுப் போகிறோம்” என்று கனம் அங்கத்தினர்கள் சர்க்காரிடம் சொன்னால், மக்கள் அதை விரும்ப மாட்டார்கள். மக்களிடமிருந்து எவ்வளவு வசூலிக்கலாமோ அவ்வளவு வரி வசூலிப்பதில், அந்த அளவிற்கு வரி போடுவதில், தவறில்லை. இனிமேல் வரி போட்டால் மக்கள் தாங்க மாட்டார்கள் என்பதை அறிந்துகான் இந்த சர்க்கார் இவ்வாண்டு புதிய வரிகள் போடாமல் உபரி பட்ஜெட் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இதை நாம் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. “உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது என்று ஒரு புறத்தில் சொல்லியிருக்கிறீர் கனம் அமைச்சர்

9th March 1959] [Srimathi T. N. Anandanayaki]

மற்றொரு புறத்தில், விலைவாசிகள் ஏறுமுகமாகவே இருக்கின்றன என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார் என்று பல கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டதுடன், “இதற்குக் காரணம் என்ன என்று எங்களால் சொல்ல முடியாது, நீங்கத்தான் சொல்ல வேண்டும்” என்றும் திட்டவட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்காக காரணங்கள் பலவற்றை, பல கனம் அமைச்சர்கள் பலவாறாகக் கூறினார்கள். விலைவாசி உயர்விற்கு பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் பற்றுக்குறை நிதியும் (டெபிஸிட் பைனான்சுமும்) ஒன்று என்பதை நாம் மறுக்கமுடியாது. இந்த நாட்டை முன்னேற்றமுற் செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் மத்திய அரசாங்கமும் மாநில அரசாங்கங்களும் பல திட்டங்களை வகுத்து நிறைவேற்றுகின்றன. திட்டங்களுக்கு நிறையப் பணம் வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலையில் மத்திய ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்போது 25 சதவிகிதம் பற்றுக்குறை நிதி ஏற்படுத்தினார்கள். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில், சுமாராக அதைப்போல இரண்டு பங்கு, அதாவது 42 சதவிகிதம் பற்றுக்குறை நிதியாக இருக்கும் என்று கூறப்படுகிறது. பற்றுக்குறை நிதியினால் நம் நாட்டில் பண விலகம் ஓரளவு உருவாகிவருகிறது என்பதை மறுக்கமுடியாது. நம் நாட்டில் பணம் இந்த அளவிற்கு வீணாகியது தவறு. இலையா என்பதற்கு கனம் தொழில் அமைச்சரின் உரையில் பதில் இருக்கிறது. பணம் எந்த அளவிற்கு வீணாகியது தவறு என்று அவர் குறிப்பிட்டார். ஜெர்மனியில், பற்றுக்குறை நிதியின் விளைவாக ஓர் பணப்பை அளவு பொருள்களை வாங்க வேண்டியவர்கள் கடைக்குச் செல்லும்போது கோணிகளில் ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அந்த அளவிற்கு பற்றுக்குறை நிதி ஏற்படுவது தவறு. நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக ஓரளவு பற்றுக்குறை நிதி முறையைக் கையாள்வது தவறல்ல. மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தின் பிடியில் இருப்பதால்தான் மத்திய பற்றுக்குறை நிதிக்குக் கோளாறு ஏற்பட்டுவிட்டது, நாம் தனித் திராவிடமாகப் பிரிந்தால் இந்தக் கோளாறுகளெல்லாம் ஏற்படாது என்றெல்லாம் பேசுவதானது, நிதி சாஸ்திரத்தை சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளாததன் விளைவு ஆகும். வியாபாரிகளுக்குக்கூட, பாங்குகளில் ஒவர்டிராப்ட்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. நன்றாக வியாபாரம் நடத்துவதற்கு வியாபாரிகளுக்கு உதவி செய்வதற்காக பாங்குகள் அவர்களுக்கு ஒவர்டிராப்ட்கள் கொடுக்கின்றன. அது அவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் சலுகை. அதேபோல நாட்டில் நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு ராஜ்ய அரசாங்கங்களுக்கோ மக்களுக்கோ மத்திய அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்படும் சலுகை பற்றுக்குறை நிதி. பற்றுக்குறை நிதி முறையை ஓரளவு கையாண்டால், பற்றுக்குறை நிதியைப் பார்த்து விட்டு, மத்திய அரசாங்கத்தார் நம்மைச் சுரண்டுகிறார்கள் என்று சொன்னால், அது மக்களிடையே வீண் பீதியை உண்டாக்கும். முன்னேற்றகரமான ஆக்கத் திட்டங்களைக் கொண்டுவர வேண்டுமானால் பற்றுக்குறை நிதி முறையைக் கையாண்டு வேண்டியதுதான் என்று நிதி நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பற்றுக்குறை நிதி முறையைக் கையாண்டும் அரசாங்கம் ஐக்கிய தையாகத்தான் அம் முறையைக் கையாண்டு வருகிறது. நிலைமை தன்னை மீறிவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ளவே அரசாங்கம் விரும்புகிறது. இக்காரணத்தால் விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கம் விரும்புகிறது. மத்திய அரசாங்கம் பற்றுக்குறை நிதி முறையை, மாநிலங்களைச் சுரண்டுவதற்காகக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. இப்போது தமிழ் நாட்டில் பற்றுக்குறை நிதி 140 கோடி ரூபாயாக இருப்பதாக ஒரு கனம் அங்கத்தினர் சொன்னார். அவர் அதை ஆணித்தரமாகச் சொன்னார். எங்கேயிருந்து அந்த விவரத்தை அவர் அறிந்தார், அதை எவ்வாறு அவர் அப்படிக் கணக்கிட்டார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒருவேளை தந்தியில் வந்த செய்தியைச் சொல்லியிருப்பாரோ என்னமோ, எனக்குத் தெரியாது. மாநிலங்களைச் சுரண்டுவதற்காகக் கையாண்டுபடுவதில்லை. பற்றுக்குறை நிதி முறை பல திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்காகவே அது கையாளப்படுகிறது. குடியரசு இந்தியா, முன்னேற்றப் பாதையில் செல்ல முற்படும் போது இம்முறையைக் கையாண்டுதான் ஆகவேண்டும். அந்தக் கட்டத்தில்தான் நம் நாட்டில் அரசாங்கம் இப்போது இருக்கிறது. பற்றுக்குறை

[Srimathi T. N. Anandanayaki] [9th March 1959]

நிதியினால் நாட்டுக்கு ஏதோ பெரிய ஆபத்து வந்துவிட்டதாகவோ வரப் போவதாகவோ சொல்வதானது நாட்டு மக்களைத் தவறான பாதையில் இழுத்துச்செல்வதாகும். பற்றுக்குறை நிதியைச் சமாளிப்பதற்கு பல முறைகளைக் கையாளலாம். பணப் புழக்கத்தை மக்களிடமிருந்து எடுத்துக் கொண்டுவிட்டால் இப்பிரச்னைகள் ஓரளவு சமாளிக்கலாம் என்று கூறப் படுகிறது. இந்த நோக்கத்துடன்தான், நமது மாநில அரசாங்கம் சிறு சேமிப்புத் திட்டத்தை நடத்துகிறது. இத்திட்டத்தின் மூலம், மக்களிடம் புழங்கும் பணத்தை உறிஞ்சிவிடலாம். மேலும், இதே நோக்கத்துடன் தான் மாநில அரசாங்கம் கடன்களை எழுப்புகிறது. கடன்களை எழுப்புவதன் மூலம், மக்களிடமுள்ள பணத்தை ஓரளவு உறிஞ்சிவிடலாம். இவைகளை யெல்லாம் செய்தால் பணவீக்கத்தை ஓரளவு தடுக்கலாம். இந்த இரண்டு முறைகளை நமது மாநில அரசாங்கம் கடைப்பிடித்திருப்பதை நாம் போற்ற வேண்டும். மாநில அரசாங்கம் 6 கோடி ரூபாய் கடன் எழுப்ப விருக்கிறது. அத்துடன், சிறு சேமிப்புத் திட்டத்திலும் நாம் நல்ல வெற்றி கண்டுவிட்டோம். இவை குறித்து நாம் பெருமைப்பட வேண்டும். இந்த நடவடிக்கைகள் மூலம் மக்களுக்குள்ள வாங்கும் திறனை (பர்சுவலிங் பவரை) குறைக்கலாம். அவர்களுக்குள்ள வாங்கும் திறனைக் குறைப் பதன் மூலம் நாட்டில் பண வீக்கத்தை ஓரளவுத் தடுக்கலாம்.

இவைகளைச் செய்வதுடன் மட்டுமின்றி, விலைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் நடவடிக்கை எடுக்க அரசாங்கம் முன் வந்திருக்கிறது. விலைகளைக் கட்டுப் படுத்தும் விஷயத்தில் எவ்வளவு விறுவிறப்புடன் வேலை செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவு விறுவிறப்புடன் வேலைசெய்து வருகிறார் நமது விவசாய அமைச்சர் அவர்கள். விறுவிறப்போடு பேசுபவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால், விறுவிறப்போடு வேலை செய்பவர்களில் ஒருவர் நமது விவசாய அமைச்சர். விலைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக, சர்க்கார் ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டி ஹோல்ஸேஸ் பரரைஸ் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். பொருள்களை ஒரு குறிப்பிட்ட விலைக்கே மொத்த வியாபாரிகள் விற்குமாம், அவை களை அதிகமான விலைக்கு சில்லறை வியாபாரிகள் விற்கக்கூடும். எனவே இந்தக் கட்டுப்பாட்டை ரீடெய்லர்ஸுக்கும் கொண்டுவர வேண்டும். முக்கியமாக உடையுமீ உயிரையும் பிரியாமல் சேர்த்துவைத்திருப்பதற்கு அவசியமான எலென்ஷியல் ஆர்டிஸில்ஸுக்கும் இந்தக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவர வேண்டும். அரிசி, பருப்பு முதலிய அத்தியாவசியப் பண்டங் களுக்கு இந்தக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவர வேண்டும். ஹோல்ஸேஸ்ஸ் பரரைஸ், ரீடெய்ல் பரரைஸ், மாக்ஸ்மிம் பரரைஸ், மினிம் பரரைஸ் இவைகளை நிர்ணயித்துவிட்டால் பணவீக்கத்தை எவ்வளவோ சமாளிக்கலாம். லா ஆப் சப்ளை அண்ட் டிமண்ட் பாடி, உற்பத்தி அதிகரித்திருந்தால் விலை குறைய வேண்டுமென்று சொல்வது லிமிடின் எக்ஸ்டிம்ஸ். அடிப்படையான பொருளாதாரத்தைப்படிக்கும்போது இதைத்தான் படிப்போம். இன்றுள்ள சிக்கல் களைப் பார்த்தால் அவைகளை எப்படி, எப்படி தவிர்ப்பது என்று புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அந்த முறையில் உற்பத்தியைப் பெருக்கியிருக்கிறோம். பெருக்கியிருந்தாலும் பணம் வீங்காது பார்த்து கொள்ள இன்னும் பெருக்க வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் சிக்கல்களைப் போக்க வேண்டுமென்று தான் நமது அரசாங்கம் இந்தளவு முன்னேறியிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது அரசாங்கத்தைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

12
noon.

குறிப்பாக விவசாயத்துறையில் 54 லட்சம் ஏக்கரை 57 லட்சமாக உயர்த்தியிருக்கிறோம். 29 லட்சம்டன் அரிசி உற்பத்தியை 32 லட்சம்டன்கு பெருக்கியிருக்கிறோம். 1,500 பவுண்டு ஏக்கர் ஒன்றுக்கு சராசரி உற்பத்தி செய்கிறோம். ஜப்பானில் 2,500 பவுண்டு உற்பத்தி செய்கிறார்கள். சீனாவை எடுத்துக்கொண்டால் எட்டு லட்சம், எண்பதுலட்சம் என்றெல்லாம் பேப்பரில் வந்திருந்த செய்தியைப் பார்த்தேன். இது என்ன மந்திரத்தால் உற்பத்தி செய்கிறார்களோ என்று பயந்திருந்தேன். மறு நாளை ஒரு திருத்தம் வந்தது, 3000 பவுண்டுடன் உற்பத்தி செய்கிறார்கள் என்று. சீனாவில் உள்ளதை வைத்துக்கொண்டு நம் நாட்டை ஒப்பிட்டு பார்க்க முடியாது. அவர்களின் போக்கு வேறு, அவர்களின் போர்வை வேறு,

9th March 1959] [Srimathi T. N. Anandanayaki]

அங்குள்ள நிலைமை வேறு. ஆகவே சீனாவோடு நம்மை ஒப்பிட்டு நோக்கக் கூடாது. நல்ல முறையில் முன்னேறியிருக்கும் ஜப்பான் நாட்டினுடன் நம்மை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது கிட்டத்தட்ட நாம் அவர்களை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறோம். இன்னும் நாம் உற்பத்தியில் மேலும் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்றால் நமக்கு அகல உழ அதிகம் வாய்ப்பு இல்லை. ஆழ உழகு பயிரிட முற்பட வேண்டும். நாம் இப்பொழுது ரசாயன உரத்தை மட்டும் நம்பியிருந்தால் போதாது. அதை மட்டும் நம்ப நம்ப அதன் விலை ஏறிக் கொண்டே போகிறது. அதோடு அதைப் பெருவதற்கான வேதனையும் அதிகரிக்கிறது. ரசாயன உரம் மூலம் உற்பத்தி செய்வதால் அரிசியின் ருசியே கெட்டுப்போய் விரகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அது எவ்வளவுதூரம் உண்மை என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆக, ரசாயன உரத்திற்காக மட்டும் காத்திராமல் கழிவு, உரம், குப்பை உரம் இவைகளைப் போட்டு உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும். குப்பை உரத்தை நன்கு உற்பத்தி செய்யலாம். ஆனால் பல முனிசிப் பாலிட்டிகளும் நகராண்மைக் கழகங்களும் குப்பை உரத்தை எடுத்துப் போய் ஒரு இடத்தில் கொட்டி அதன் மேல் சூரிய வெளிச்சம் பட்டு அவைகள் காய்ந்து சரகாகிவிரகிறது. அதை எருவாக்குவது கிடையாது. ஆகவே இனிமேலாவது நமது அரசாங்கம் குப்பையைக் கொண்டு ஒரு குழியில் கொட்டி அதன் மேல் தண்ணீரைக் கொட்டி அதன் மேல் சாணம் போட்டு அதை நல்ல எருவாக்க முடியும், இதில் போதிய கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்தால் ரசாயன உரத்தின் விலையும் குறையும். அதோடு கூட நாம் கூடுதல் எருவை உபயோகித்து நமது உற்பத்தியையும் பெருக்கிக் கொள்ள முடியும் என்றும் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்படிச் செய்தால் விவசாய உற்பத்தியை இன்னும் சற்று அதிகரிக்கலாம்.

ஆனால் விவசாய உற்பத்தியின் மேல் இவ்வளவு கவனம் செலுத்துபவர்கள் விதைப் பண்ணைகள் நிறுவுவதில் மாத்திரம் ஏன் ஏமாந்து போய் விட்டார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஈரமேயில்லாத இடங்களிலும், பாறைகளாக உள்ள இடங்களிலும் விதைப் பண்ணைகள் ஆரம்பித்தோம் என்பதை நினைக்கும் போது மிகவும் வேதனையாக இருக்கிறது. பாறை நிலங்களிலா விதைப் பண்ணைகள் வைக்க முடியும். விதைப் பண்ணைக்கு, நல்ல தண்ணீர் வேண்டாமா? மண் நன்றாக இருக்க வேண்டாமா? ஆக, தண்ணீர் இல்லாதயிடங்களிலும், மண் கெட்டுப் போயிருக்கிற இடங்களிலும் விதைப் பண்ணைகளை அமைத்து விட்டு எல்லாம் போய் விட்டது, கெட்டுப்போய் விட்டது எல்லாம் என்று சொல்வதை இந்த சபை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இந்த விதைப் பண்ணைகள் பாழாய் போனதற்கு காரணம், ஒன்றில் விவசாயம் தெரியாத அதிகாரிகளின் கையிலே அது கொடுக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கவனக்குறைவால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே, இனிமேலாவது விதைப் பண்ணைகள் நிறுவும்போது, சம்பந்தப்பட்ட அலுவலகம் மிகக் கவனமாக இருக்கவேண்டும்.

(Mr. Speaker rang the bell.)

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : 15 நிமிடங்கள் ஆகி விட்டதா ?

MR. SPEAKER : பேசுகிறவர்களுக்கு நேரம் போவதே தெரியாது.

* SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : அதிகம் பேச வேண்டுமென்றிருந்தபோதிலும் நேரம் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள். ஆகவே கதர் திட்டத்தைப்பற்றி மட்டும் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். கதர் திட்டத்தை நன்கு விஸ்தரித்திருக்கிறோம். கைத்தறிக்கு கொடுக்கிற சலுகை குறைந்து விட்டது, கதருக்கு சலுகை கொடுப்பதால் என்று சொல்லப்படுகிறது. கதருக்கும் கைத்தறிக்கும் பெரிய வேறுபாடு ஒன்றும் கிடையாது. கைத்தறி நூல் ஆலையில் செய்யப்பட்டு பின்னர் தெரியில் போடப்படுகிறது. ஆனால் கதர் விஷயத்தில் நூலையும் கையால் செய்து துணியையும் கையால் நெய்கிறோம். கைத்தறியில், ஒருயிடத்தில் தான் கை பயன்படுகிறது. ஆனால் கதரில் இரண்டிடத்திலும் கை பயன்படுகிறது. ஆகவே, இதை எண்ணிப்பார்த்தால் அதற்கு இவ்வளவு

[Srimathi T. N. Anandanayaki] [9th March 1959]

ரிபேட்டா, இதற்கு மட்டும் இவ்வளவா என்றெல்லாம் கேட்க மாட்டார்கள். ஆகவே கதருக்கு நாம் அதிகம் ரிபேட் கொடுக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். சுதர் திட்டத்தை அபிவிருத்தி செய்யும்போது அம்பர் சர்க்காவைக் கொண்டு அதிகம் நூற்பதற்கு வாய்ப்பு கொடுத்திருக்கிறோம். குறிப்பாக பெண்களுக்காக பல அம்பர் சர்க்கா நிலையங்களைத் திறந்து வைத்திருக்கிறோம். இதில் பட்டை போடுவதுதான் பெரிய காரியமாக இருக்கிறது. பட்டை போட உட்கார்ந்தால் அது, பெண்களின் சக்திக்கு முடியாமல் இருக்கிறது. அது அவ்வளவு சலபமாக இல்லை. சுற்றிச் சுற்றி பட்டை போடும் போது பெண்களுக்கு கை விட்டுப்போய்விடுகிறது. அதோடு நெஞ்சு வலியும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஆக, இந்த பட்டை போடுவது மிகவும் கஷ்டமானதொரு வேலையாக இருப்பதால், அதற்கு ஒரு புதிய சர்க்கா தயாராகக் கொண்டிருக்கிறது. இதில் பட்டை போடுவது எளிதாயிருக்கும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது வருவதற்கு முன்னால் பெண்கள் இதை விட்டு விட்டுப் போய் விரைவார்களோ என்று இருக்கிறது. (பெல்) ஆகவே நான் சொல்வது என்னவென்றால், ஆண்களை பட்டை போடுவதற்கும், நூற்பதற்கு பெண்களையும் போட்டு விட்டால் அதாவது கட்டை போடுவதற்கு ஆண்கள் என்றும் நூற்பதற்கு பெண்கள் என்றும் பிரித்து விட்டால் சலபமாக இருக்கும். கஷ்டமான வேலைகளை, ஆண்கள் செய்யலாம். பட்டை போடுவதற்குள்ள ஊதியத்தையும் அவர்கள் வாங்கிக் கொண்டு போகலாம். ஆக, இப்படி பிரித்துக் கொடுத்தால் நல்லதாயிருக்கும். அப்படிச் செய்தால் இன்று நூற்பதை விட அதிகம் நூற்க முடியும். அடுத்தபடியாக, கடன் வகையில்.

MR. SPEAKER : ஸ்ரீ மீனிலாஸ் ஐயா இப்பொழுது பேசுவார். கனம் அனந்த நாயகி ஒரு விஷயத்தை சொல்லிவிட்டு முடிப்பார்கள் என்று பார்த்தேன். புது விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டால் என்ன செய்வது ?

SRI R. SRINIVASA IYER : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது விவாதிக்கப்படும் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையை ஆதரித்து நான் யோசனைகள் கூற விரும்புகிறேன். பொதுமக்களுக்கு திருப்தி அளிக்கக் கூடிய முறையில் தான் இந்த அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு அம்சத்திற்கும், ஏற்கனவே உள்ளதைவிட கூடுதலாகத் தான் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. எந்த அறிக்கையையும் அல்லது எந்தத் திட்டத்தையும் குறை கூறுவது என்ற கண்ணோட்டத்தோடு பார்ப்போமே யானால் குறைகளுக்கு வழி இருக்கத்தான் இருக்கும். ஆனால் அதே நேரத்தில் இதற்கு மாற்றத்திடங்கள் கொடுங்கள் என்று சொன்னால் சர்க்காரை எங்கள் கையில் ஒப்படைத்து விடுங்கள். சர்க்கார் அதிகாரிகளை எங்களிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள், நாங்கள் மாற்றுத் திட்டங்களைத் தருகிறோம் என்று எதிர்க்கட்சியினர் கூறலாம். ஆனால் அது பற்றி பொதுமக்கள் தீர்ப்புக் கூறியிருக்கிறார்கள். திட்டங்களானாலும் சரி அல்லது சர்க்கார் அதிகாரிகளானாலும் சரி அவைகளை யாரிடம் ஒப்படைப்பது என்பது பற்றி மக்கள் தீர்ப்புக் கூறித்தான் இன்று இந்த சட்டசபை நடக்கிறது. இதைப்பற்றிக் கூடுதலாக நான் வேறு ஒன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை.

விவசாயம், சிறிய நீர்ப்பாசனங்கள், மீன் வளர்ப்பு, கைத்தறி, ரஸ்தாக்கள், கல்வி, ஹரிஜன இலாகா போன்றவைகளுக்கு ஏற்கனவே ஒதுக்கப்பட்டதை விட இப்பொழுது கூடுதல் தொகைதான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்பொழுது நாம் விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கியிருக்கிறோம். இருந்தபோதிலும் விலைவாசி குறையவில்லை. இதற்கு காரணம் என்னவென்று பலர் கேட்கிறார்களே தவிர அதற்குள்ள காரணங்களை விளக்கிக் கூறவில்லை. அதற்கு முக்கிய காரணம், எந்த தேசத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் “பார்மர்ஸ் பார்டி” (Farmers Party) என்ற ஒன்றுண்டு. இங்கு, விவசாயத்தில் 80 சதவிகிதம் பேர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். நம் காங்கிரஸ் சர்க்காரிலிருந்து 60-40 வாரம் கொண்டு வந்த பிற்பாடு மிராசுதார்களிடம்தான் தான்யம் இருக்கிறது என்று கூறுவது தவறு. விவசாயிகளிடமும் இருக்கிறது. அப்படியிருக்க, இப்பொழுது நாம்

9th March 1959] [Sri R. Srinivasa Iyer]

கூடுதல் விலை கொடுத்து அரிசி வாங்கிச் சாப்பிடுகிறார்கள் என்றால், பாக்கியுள்ள 20 சதவிகிதம் பேர்களு்தான், அதாவது சென்னை போன்ற நகரங்களில் இருப்பவர்களும், இண்டஸ்ட்ரீஸ்களில் விலை பார்ப்பவர்களும் தான் கூடுதல் விலை கொடுத்து வாங்கிச் சாப்பிடுகிறார்கள். கட்சிசேர்த்துக் கட்டுப்பாடாகயிருந்து கூடுதல் ஊதியம் பெரும் சாமர்த்தியம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வாங்கும் சக்தி கூடுதலாக இருப்பதுதான் ஒரு காரணம். இரண்டாவதாக, அம்மையார் அவர்கள் சொன்னதுபோல் “டெபிஸிப்பைண்சிங்”. அதனால் ஜாஸ்தி பணப்புழக்கம் இருக்கிறது. அதனால்தான் விலைவாசியும் உயர்ந்திருக்கிறது, வாங்கக் கூடியவர்களும் வாங்குகிறார்கள். விலையுயர்ந்துபோய் விட்டது, அரிசியின்விலை உயர்ந்து போய் விட்டது என்று சப்தம் போடக்கூடியவர்கள் விவசாய உற்பத்திக்கு தேவையான உபகரணங்களின் விலைகள் உயர்ந்து போய் விட்டது, உற்பத்தி செலவு அதிகமாகி விட்டதே என்று உற்பத்தி செய்பவர்களுக்காக முதலாவதற்கு நாதன் இல்லை. அதற்கு “பார்ட்டி” இல்லை. இந்த ஞாநறியிலே விவசாய உற்பத்தியை கவனிக்காமல், அதனுடைய செலவை கவனிக்காமல் விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் மத்திய சர்க்காருக்கு இந்த நிலைமை விரிவாக விளக்கிக் கூறப்பட்டிருந்தால், இப்பொழுது போடப்பட்டிருக்கும் விலை போடப்பட்டிருக்காது. கொஞ்சம் ஆதாயமாக இல்லாவிட்டாலும், கட்டுப்படியாகக்கூடிய ஒரு நிலையிலே இந்த விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும். நேற்று தஞ்சையிலே ஸ்ரீமான் வெங்கடேஸ்வரன் அவர்களும், ஸ்ரீமான் டி. கே. சங்கர்வடவேலு அவர்களும் தென் ஆற்காடு தஞ்சை, திருச்சி ஆகிய ஜில்லாக்களிலுள்ள மொத்தமாக வழங்குகிறவர்கள், விற்பவர்கள், மில் வியாபாரிகள் ஆகியோர்களைக் கூட்டி ஒரு பெரிய கூட்டம் நடத்தினார்கள். அங்கே இதுபற்றி விவாதிக்கப்பட்டது. எல்லோரும் இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய உற்பத்திச் செலவைப் பார்த்து கொஞ்சம் விலையை கூட்டிக்கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். அவர்கள் அதற்கு “எங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை, மத்திய சர்க்கார் இதைப் பார்க்கவேண்டும்” என்று பதில் சொன்னார்கள். நான் ஒன்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாய உற்பத்திச் செலவை உணர்ந்து, விவசாயம் செய்வதற்கு வேண்டிய சாதனங்களின் விலை உயர்வை உணர்ந்து, அதற்குள்ளே விலையை ஏதோ மத்திய சர்க்காரோடு சண்டை போட்டாவது நிர்ணயம் செய்யுங்கள்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : விலை அதிகமாக எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு முன்பு, சில்லரை விலையில் சென்னைப் படிக்கு எவ்வளவு விலை குறைவாக இருந்தால் நியாயம் என்பதையும் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்பொழுது 12 அணுவாக இருந்தால் நல்லது என்று சொல்லுகிறார்கள். 14 அணுவாக இருக்கலாம் என்று சொன்னால், அதை வைத்துக் கொண்டு விலையை ஏற்றவேண்டியபதாக இருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் தலையிட வேண்டுமென்பது இல்லை.

SRI R. SRINIVASA IYER : நான் ஜாஸ்தியாக விலைக்கு விற்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நியாயமான விலைக்கு விற்கவேண்டும். எந்தத் தொழிலிலும், உற்பத்தியாகக்கூடிய உற்பத்திப்பொருளுக்கும் அதற்குத்தகுந்தபடி ஊதியம் கொடுத்தால்தான் உற்பத்தி பெருகும். இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் அதிக அக்கரை கொள்ளவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். இன்று முதலாவதாக பேசிய சோஷியலிஸ்டு லீடர் அவர்கள் “அரிசி விலை குறைந்திருக்கிறது” என்று சொல்லுகிறார்கள், அரிசி அகப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். எந்த இடத்தில் அரிசி அகப்படவில்லை? பட்டுக்கோட்டை, தஞ்சாவூர், கும்பகோணம் முதலிய இடங்களிலே படி 12½ அணவுக்கு விற்கிறது. இந்த முறையிலே அரிசி விலை கட்டுப்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி இன்னும் ஜாஸ்தியாகப் பேசினால் மற்ற விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு அவகாசம் இல்லாத நிலைமை இருப்பதினால், இதைப்பற்றி நான் அதிகம் பேச விரும்பவில்லை. மூட்டை 1-க்கு பருத்திக்கொட்டை ரூ. 28—8—0 விற்கிறது. கடலைப்புண்ணைக்கு 24 ரூபாய் விற்கிறது. இது இரண்டுமில்லாமல் எப்படி

[Sri R. Srinivasa Iyer] [9th March 1959]

விவசாயம் செய்ய முடியும்? கூலி 12 அணுவாக இருந்தது, இப்பொழுது ரூ. 1—8—0 ஆக இருக்கிறது. 1—8—0 ரூபாயாக இருந்த ஏர்க்கூலி இப்பொழுது 2 ரூபாயாக இருக்கிறது. நான் இவைகளை யெல்லாம் பற்றி விரிவாகப் பேசத்தேவையில்லை. வாங்குகிறவர்களுக்கும் விற்பவர்களுக்கும் நியாயமான ஒரு விலையை நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்று நான் வணக்கத் துடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதிலே, **Retail Price fix** செய்ய வேண்டும். அம்மையார் அவர்கள் சொன்னதுபோல் “பளோர் பரைஸ்” **floor Price** வில்லேஜ் பரைஸ் (**Village Price**) **fix** செய்யுங்கள். எந்த விலைக்கு கிராமத்தில் **Millers** வாங்கக்கூடும், அதற்கு மேல் எவ்வளவு கட்டுப்படியாகும் என்பதைப் பார்த்து **Retail Price fix** செய்யுங்கள். மத்திய சர்க்கார் விலையை நிர்ணயித்தார்கள். அந்த விலைக்கு ஆந்திர சர்க்கார் கொள்முதல் செய்கிறார்களா? அது பற்றி யாரும் கேட்பது இல்லை. நம் சர்க்கார் மத்திய சர்க்கார் சொன்னபடி கொள்முதல் செய்வதற்கு தீவிர நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது பற்றி சந்தோஷப்படுகிறேன். இந்த உத்தரவு டிசம்பர் 12-ம் தேதியே போடப்பட்டிருந்தால் நம்முடைய ராஜ்யத்திலிருந்து 57 சத விதம் அரிசி வெளியே போயிருக்காது. அப்பொழுது விற்பவர்கள் நல்ல லாபத்திற்கு விற்றுவிட்டார்கள். இரண்டாம் போகம் சாதுபடி செய்தவர்கள் இப்போது கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த விலை கூட்டவில்லை என்று கட்சி பேசுகிறார்கள். அதற்காக சர்க்கார் ஏராளமாக ஜாஸ்தி விலை கொடுத்து விட வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. இப்பொழுது தீர்வை வசூலிக்கக்கூடிய நேரத்திலே நெல் வாங்குவதற்கு ஆள் இல்லை. கூட்டுறவுச் சங்கங்களை வாங்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டால், “கோடவுன் இல்லை” 2½ லட்சம் டன் அரிசி நெல்லை கொள்முதல் செய்து வைத்துக்கொள்வதற்கு “கோடவுன்” வசதி எங்கு இருக்கிறது? எத்தனை மர்தங்கள் அதை வைத்துக் கொள்வீர்கள்? தஞ்சாவூரில் நடந்த கூட்டத்தில் கூட, விவசாயிகள் கிள்தி செலுத்த போதிய பணம் இல்லை, தாலுகா கச்சேரி வாசலில் நெல்லைக்கொண்டு வந்து கொட்டிவிடுகிறோம். ஏதாவது கொஞ்சம் ஓட்டிக்கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். ஏதாவது “ஸ்பலிடியோ” போனலோ கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். நேரடியாக சர்க்காருக்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிற விவசாயிகளுக்கு மாதிரி ஏதோ கொஞ்சம் போனால் கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு செய்து, அந்தத் தொகையை பின்னால் விலையில் கூட வைத்து விற்பனையில் 13 அணுவுக்கு மேல் அரிசி போய்விடாது.

அடுத்தபடியாக, விவசாய உற்பத்தியைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். ஏக்கர் ஒன்றுக்கு ஸ்பெயினில் 3,234 பவுண்டும், இத்தாலியில் 3,105 பவுண்டும், ஜப்பானில் 2,250 பவுண்டும், சைனாவில் 3,000 பவுண்டும் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. நாம் 900 பவுண்டிலிருந்து இன்றைக்கு 1,300 பவுண்டுக்கு வந்திருக்கிறோம். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் நல்லபடி விவசாயம் செய்தால் 2,500 பவுண்டு கிடைக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு நல்ல உரம் சரியான காலத்தில் சரியான விலைக்கு சப்ளை செய்தால் தஞ்சாவூர், திருச்சி ஜில்லாக்களில் 2,000 பவுண்டு உற்பத்தி கிடைக்கும், ஜாஸ்தியாக விளையக்கூடிய ஜப்பானிய முறையை மேலும் கையாண்டால், நாம் ஜாஸ்தியாக உற்பத்தி செய்ய முடியும். ஜாஸ்தியாக உற்பத்தி செய்தாலும் கேரளா தலைவலி எப்பொழுதும் இருக்கிறது. எப்பொழுதும் அது பற்றாக்குறை தேசம். ஆந்திரா, மைசூர், மதராஸ்; கேரளா ஆகிய நான்கு ராஜ்யங்களையும் சேர்த்து ஸோனல் கவுன்சில் ஏற்படுத்தியிருப்பதில் சென்னை ராஜ்யத்தில்தான் கஷ்டப்படுகிறோம். மைசூர் பற்றாக்குறை அல்ல, சரிக்கட்டி விட்டார்கள். ஆந்திரா ராஜ்யத்தில் உயரியாக இருக்கிறது. ஆனால் ஆந்திராவுக்கும், கேரளாவுக்கும் துரம் அதிகமாக இருப்பதினால் ஆந்திரா அரிசி கேரளத்திற்குப் போகவில்லை என்று காரணம் காடப்படுகிறது. ஆகையினால் ஆந்திராவிலிருந்து வரும் அரிசியும் தடைப்பட்டிருக்கிறது. சென்னை ராஜ்யத்துக்குத் தேவையான உணவு எவ்வளவு என்பதை வரையறுத்து, அந்த அளவு வரையில் வேறு இடத்திற்கு வெளியே கொடுக்கக்கூடாது என்று முடிவு செய்தால் ஒழிய, இந்த ஸோனல் கவுன்சில் சரியாக வேலை செய்யாது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

9th March 1959] [Sri R. Srinivasa Iyer]

விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு “சிறிய நீர்ப்பாசன வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்வது மிகவும் அவசியம். நிதி நிலை அறிக்கையில் கூட சிறிய நீர்ப்பாசனத் துறையில் விரிவான திட்டங்களை ஏற்று நடத்துவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன. அவைகளை நல்ல முறையில் பயன் படுத்திக் கொள்வது நமது கடமை” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். 172 லட்சம் ரூபாய் செலவில் கட்டளைக் கால்வாய்த் திட்டம் போடப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் 20,000 ஏக்கர் ஜலம் பாயும். 18½ லட்ச ரூபாய் செலவில் Mettur Canal Scheme (Salem and Coimbatore districts) என்ற மற்றொரு திட்டத்தில் 45,000 ஏக்கர் ஜலம் பாயும். எங்களுக்கு ட்டுக்கோட்டை தாலுகாவில் 9 லட்சம் ரூபாய் செலவில் 8 திட்டங்கள் நிறைவேறினால் 9,000 ஏக்கர் ஜலம் பாயும், அறந்தாங்கி தாலுகாவில் 8 லட்ச ரூபாய் செலவில் 9 திட்டங்கள் நிறைவேறினால் 7,500 ஏக்கர் ஜலம் பாயும். சிறிய அணைகள் 1 லட்சம், 1½ லட்சம் ரூபாய் செலவில், 2 லட்சத்திற்கு மேல் இல்லை, பல கட்டலாம். இப்பொழுது ஒரு அணைக்கட்டு கட்டி 9 ஏரிகள் பாயக்கூடிய திட்டம் ஒன்றை மராமத்து இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் வெகு சீக்கிரமாக அமைத்துக் கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். மற்றொரு அணைக்கு இப்பொழுது அஸ்திவாரம் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதுபற்றி மிகவும் சந்தோஷம் அடைகிறேன். அதனால் அறந்தாங்கி தாலுகாவில் 48 குளங்கள் பாயும்.

எஸ்டேட் அபிவிஷ்ணில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஜமீன் இனாம்கள், குளங்கள் மராமத்து செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தின்கீழ் அவைகள் மராமத்து செய்யப்படவேண்டும். ட்டுக்கோட்டை, அறந்தாங்கி தாலுகாக்களில் லி. எம். ப்ராஜக் இல்லாத பகுதியிலே நல்ல முறையில் நீர்ப்பாசன வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அங்கே நல்ல பூமி, நல்ல பிரயாசைப்படக்கூடிய குடிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்துகொடுத்தால் டெல்பா பிரதேசத்தில் செய்யக்கூடிய அளவிலே அங்கே வெள்ளாளன்மை செய்துவிடுவார்கள். அறந்தாங்கி தாலுகாவில் 9 திட்டங்களும், ட்டுக்கோட்டை தாலுகாவில் 8 திட்டங்களும் இப்பொழுது பரிசீலனையில் இருக்கின்றன. அவைகளை உடனடியாகப் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். “பப்ளிக் வொர்க்ஸ் டிபார்ட்மெண்டுக்கும்” Public Works Department “புட் ப்ரொடக்ஷன் டிபார்ட்மெண்டுக்கும்” Food Production Department ஒரு வித்தியாசம் இருக்கிறது. உணவு உற்பத்தி செய்வதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துவது அவசியமாக இருப்பதால் “புட் டிபார்ட்மெண்டு” தீவிரமாக வேலையை உடனே கவனித்து செய்துவிடுவார்கள். ஆகவே, இந்தச் சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையெல்லாம் ரெவினூ டிபார்ட்மெண்டுக்கு கீழ்ப் பட்டுள்ள Food Production டிபார்ட்மெண்டில் ஒப்படைத்து அவைகளை வெகு சீக்கிரமாக நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று நான் வணக்கமாய் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதுவுமல்லாமல் ஏரிகள் ரிப்பேர் செய்வதை, ரொம்பவும் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டும். கட்டவேண்டிய மதுகைகள் கட்டப்படவில்லை, கட்டவேண்டிய வடிகால்கள் கட்டப்படவில்லை.

தென்னை மரங்களை வளர்ப்பதற்கு ஏராளமான வசதிகள் இருக்கின்றன. அந்த வசதிகளை எல்லாம் நாம் இன்னும் சரியாக பயன்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 3,200 காய்கள் விளையக்கூடிய பலனை நாம் நமது மாகாணத்தில் கண்டிருக்கிறோம். இந்தியாவிலே மிகவும் சிறப்புற்று விளங்குகிறது. ஆகவே இதைப்பற்றி சரியான கணக்கெடுத்து இதற்கென்று சரியான உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்து தென்னை மரங்களின் வளர்ச்சிக்காக வேலை செய்யவேண்டும். ஏதோ ஆயில் லீட் ஸ்பெஷிய லிஸ்ட் நியமித்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இருந்த போதிலும் இந்தியன் சென்ட்ரல் கொக்கனட் கமிட்டியில் நான் மெம்பர் என்ற முறையில் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன், நமது ராஜ்யம் மூன்றாந்த் தரமாக வைத்துத்தான் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நமது ராஜ்யத்தில் சுமார் 1½ லட்சம் ஏக்கர் வரையிலும்

[Sri R. Srinivasa Iyer]

[9th March 1959]

தென்னை மரங்கள் பயிரிடப்படுகின்றன. கடலோரமாக 130 மைல் தூரத் திற்கு 10 மைல் அகலத்திற்கு தென்னை மரங்களை உற்பத்தி செய்வதற்கு வசதியான “கோக்கண்ட பெல்ட்” இருக்கிறது. இந்த இடங்களில், எல்லாம் தென்னை மரங்களை நல்ல முறையில் வளர்த்தால் நமக்கு நல்ல விதமான பொருளாதார முன்னேற்றம் ஏற்படும். அதன் காரணமாக இப்போது அந்நிய நாட்டு கொப்பரா வாங்குவதில் 25 கோடி ரூபாய்க்கு “அந்நிய செலாவணி” (Foreign exchange) நஷ்டம் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருப்பதை நம்மால் நிறுத்திக்கொள்ள முடியும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கம் நன்கு கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI B. DORAISWAMI REDDIAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஐந்தா தினங்களாக நடைபெற்று வரும் இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தில் பல அங்கத்தினர்களும் மிக அழகாகவும், திறமையாகவும், புள்ளிவிவரங்களுடனும் பேசினார்கள். ஆனால் அம்மாதிரியான புள்ளி விவரங்களை தயார் செய்வதிலும் அதை வைத்துக்கொண்டு பேசுவதிலும் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். நாம் எந்த புள்ளி விவரங்களோடு பேசினாலும் அரசாங்கத்தார் அவர்கள் முன்னாலேயே போட்டிருக்கும் திட்டப் பிரகாரம்தான் வேலை செய்து வருவார்கள். அதிலும் நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டிய தேவையில்லை. அவர்கள் மிகவும் திறமைசாலி, அதிலும் புள்ளிவிவரங்கள் தயாரிப்பதில், எந்தெந்த குறைகளை எல்லாம் சரிகட்டுவதற்கு எந்தெந்த புள்ளிவிவரங்கள் காட்ட வேண்டும் என்பதை நன்கு தயாரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். யார் எந்த குறையைச் சொன்னாலும் அவைகளை எல்லாம் சமாளிப்பதற்கு தகுந்த வழியில் புள்ளி விவரங்களை சேர்த்து தயார் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே புள்ளிவிவரங்களோடு போராமல் ஜெனரலாக, பொதுவாகப் பேசுவதுதான் நல்லது என்பது என்னுடைய கருத்து. அந்த முறையில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

முதலாவதாக இந்த பட்ஜெட்டில் எந்த வரியும் போடவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். ஒட்டகத்தின் மேல் சுமையை நன்கு ஏற்றிவிட்டு, எவ்வளவு தூரத்திற்கு அது சுமையை பொறுக்குமோ அதற்கு மேல் சுமையை ஏற்றிவிட்டு கடைசியில் ஒரு சிறிய கல்லை மாத்திரம் மேல் இருந்து கீழே தள்ளிவிட்டால் சுமை எல்லாம் கீழே இறங்கிவிட்டது என்று நினைத்துவிட்டு ஒட்டகம் வினைவாக நடக்கும் என்று சொல்லுவார்கள். அதே போன்று போட வேண்டிய வரியை எல்லாம் முன்பே போட்டாய் விட்டது. இனிமேல் போட வேண்டியதற்கு இடமேயில்லை. இந்த நிலைமையில் புதிய வரிகள் ஒன்றும் போடவில்லை என்று அறிவித்ததும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்து பட்ஜெட்டை வரவேற்றதாக பத்திரிகைகளில் எல்லாம் கொட்டை எழுத்தில் வந்து விட்டது. வரி போடாமல் அரசாங்கத்தை நடத்த முடியாது என்பது தெரிந்த விஷயம். வரி போடுவதால் குற்றமில்லை, ஆனால் வரி போட்டு வசூல் செய்கின்ற பணம் எல்லாம் வீணாகப் போகக்கூடாது என்பது தான் எங்கருத்து. கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்னால் திடீரென்று பணம் சம்பாதித்தால் பிளாக் மார்க்கெட்டில் சம்பாதித்ததாக சொல்வதுண்டு. அதே போன்று இப்போது பளாக் டெவலப்மெண்ட் என்று ஒரு திட்டம் வந்திருக்கிறது. இதன் கீழ் பல நியமனங்கள் இருக்கின்றன. இதில் பல உத்தியோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த திட்டத்தின் மூலம் பல ஆட்களும் நல்லா சம்பாதித்து வருவதாகவும் தெரிகிறது. ஏதோ லோன் கேட்கிறார்கள். எங்கள் பக்கத்தில் இருக்கின்ற ஹரிஜனங்களைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டால் சொல்லுவார்கள். பிளாக் டெவலப்மெண்டிலிருந்து பணம் லோன் ஆக வாங்கினேன், அதற்கு முதலாவது இரண்டு கோழி கொடுத்தேன், அதற்கு பின்னால் நான்கு கோழிகள் கொடுத்தேன், அதன் பின்னால் பத்து கோழிகள் கொடுத்தேன் என்றெல்லாம் சொல்லுவார்கள். இவ்விதம் கோழிகள் கொண்டு கொடுத்தால் தான் லோன் கிடைக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதே போன்று தான் நிலங்கள் உள்ளவர்களுக்கு அதன் பேரில் கடன் கொடுக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கு நிலமில்லாத காரணத்தால் கடன் கொடுக்க முடியாது

9th March 1959] [Sri B. Doraiswami Reddiar]

என்று பதிலும் வந்தது. பணக்காரர்கள் லோன் கேட்டால் அதற்கும் ஏறோ 100-க்கு இவ்வளவு பெர்ஸெண்டேஜ் என்ற முறையில் கொடுத்து வருவதாகவும் கிராமத்தார்களிடத்திலிருந்து புகார்கள் வருகின்றன. இம்மாதிரிப்பட்ட பிளாக் டெவலப்மெண்ட் திட்டத்தின் கீழ் பல அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பெயர் எல்லாம் எனக்கு சரியாகத் தெரியவில்லை. ஏதோ ஈ.ஓ. என்கிறார்கள், எஸ்.ஈ.ஓ. என்கிறார்கள். இவர்களுக்கு எல்லாம் என்ன வேலை என்றே தெரியவில்லை. காலையில் எழுந்ததும் ஜோராக ட்ரஸ் பண்ணிவிட்டு ஜீப்பை எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் சுற்றி கிளம்பி விடுகிறார்கள். மறுபடியும் வருகிறார்கள். சினிமாவுக்குப் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு எங்கெல்லாம் போகவேண்டுமோ அங்கெல்லாம் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள் (சிரிப்பு). தயவு செய்து அமைச்சர் அவர்கள் இதில் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்தி நடவடிக்கை எடுப்பார்களானால் கண்டிப்பாக நாம் லட்சக்கணக்கான ரூபாயை மிச்சப்படுத்த முடியும் என்பது என்னுடைய கருத்து. இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் பல காலனிகளை கட்டிக் கொடுக்கிறார்கள். சமீபத்தில் எங்கள் பக்கத்தில் ஒரு ஹரிஜன காலனி கட்டினார்கள். ஒரு அடி ஆறும் கடைக்கால் போட்டு அதன் மேல் முக்கால் அடி கனத்தில் சுவர் கட்டுகிறார்கள். அதன் பின்னால் ஏதோ மூங்கில்களை போட்டு (இவைகளை மூங்கில் என்று கூட சொல்லுவதற்கில்லை, மூத்துதட்டு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்). அதன் மீது ஓடுகளையும் போட்டு வீடுகளை அட்டிவிடுகிறார்கள். இதற்கு சர்க்காரிடத்திலிருந்து 500 ரூபாயும் அரிஜனங்கள் 250 ரூபாயும் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இம்மாதிரி வீடுகளை இன்ஜினியர்கள் வந்து பார்த்து விட்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். கலெக்டர் அவர்கள் சொன்னார்கள், வீடு எல்லாம் இப்போது கட்டியாய் விட்டது. இனிமேல் என்ன செய்யது, ஸாங்ஷன் செய்து விடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதன் பேரில் ஸாங்ஷனும் செய்யப்பட்டு விட்டதாக தெரிகிறது. இந்த வீடுகள் எல்லாம் சாதாரணமாக இவைகளுக்கு திறப்பு விழா நடத்துவதற்கு முன்னாலே கீழே விழுந்துவிடுவதாக புகார்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்காகவே எங்களுக்கு சேரியில் தற்போது வீடுகளும் திட்டத்தை தாங்களாகவே இருபது அடி அல்லது முப்பது வெட்ட நான் நேரில் சொல்லி அவர்கள் இப்போது வேலை செய்து வருகிறார்கள். இதற்காக ஒரு கமிட்டி போல் நியமிக்கப் பட்டு தாங்களாகவே வேலை செய்ய வேண்டுமென்று நானே அவர்களிடம் சொல்லி பலர் அவ்விதம் வேலை செய்து வருகிறார்கள். வரி போடுவதைப் பற்றி நமக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் இவ்விதம் வீணாகப் போகக் கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய அயிப்பாகும். இன்னும் பல இடங்களில் லீட் பாரம் என்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதை நான் லீட் பாரம் என்றே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இந்தப் பாரங்கள் எல்லாம் கசப்பாகத்தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பாரங்கள் எல்லாம் மிக மோசமாகத்தான் நடந்து கொண்டு வருகிறது. ஏதோ பயிரிடுகிறார்கள். விதைகளைக் கயரிக் கிறார்கள். எல்லாம் நல்ல முறையில் நடந்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. இவையெல்லாம் மந்திரிகளுக்கு தெரியும். அவர்களுக்கு தெரியாத விஷயங்களால், அவர்கள் எல்லாம் எங்கோயிருந்து வந்தவர்கள் அல்ல. நம்மோடு பிறந்தவர்கள் தான். அதிலும் எங்கள் பக்கத்திலுள்ள மந்திரிகளும் இருக்கிறார்கள். முதல் மந்திரி அவர்கள் எங்கள் பக்கத்தில் இருக்கும் விதைப்பண்ணைகளை வந்து பார்த்திருக்கிறார்கள். இவைகளை எல்லாம் பார்த்து சரியாக வேலை நடப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதே போன்று பிளாக் அபிவிருத்தி கமிட்டியிருக்கிறது. இதன்கீழ் வேலைகளை செய்ய வேண்டுமென்றால், 25 பாகம் நாம் கொடுக்கவேண்டும், 75 பாகம் அரசாங்கம் கொடுக்கும். இந்த முறையில் வேலைகளை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. இவ்விதம் எல்லா வேலைகளுக்கும் நாமும் பணம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலையில் பலர் எங்கள் ஹரில் பிளாக் டெவலப்மெண்ட் திட்டம் வரவில்லையே என்று கவலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். நான் அவர்களைப் பார்த்து, “நல்ல காலம், நீங்கள் எல்லாம் பாவம் செய்யாத ஆட்கள், நாங்கள் எல்லாம் பாவம் செய்த ஆட்கள், நீங்கள் வேண்டுமென்றால் எங்களுக்கு வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடுங்கள்” என்றுதான் அவர்களிடம் சொல்லுகிறேன். பணக்காரர்களிடமிருந்து வரியை வசூல் செய்தாலும்

[Sri B. Doraiswami Reddiar] [9th March 1959]

சரி, ஏழைகளிடமிருந்து வரியை வசூல் செய்தாலும் சரி, வசூல் செய்யப் படுகின்ற பணம் ஒழுங்கான முறையில் செலவு செய்யப்பட வேண்டும். நமக்கு வரிகள் போட்டுத்தான் அரசாங்கத்தை நடத்தமுடியும். அதல் லாமல் வருமானம் கிடைப்பதற்கு வேறு வழி ஒன்றுமில்லை என்பது தெரிந்த விஷயம்தான். ஆனால் வரி போட்டு பணத்தை வசூல் செய்து அதை தண்டச் செலவு செய்யக்கூடாது என்பதுதான் என் கருத்து. இதல்லாமல் புள்ளி விவரங்களோடு பேசினாலும் சரி; அல்லது அழகாக அருக்கு மொழிகள் பேசினாலும் சரி அதைப்பற்றி நமக்கு கவலையில்லை. குறிப்பாக எங்கள் பகுதியில் ஜாகீர் நிலங்கள், ஜமீன் நிலங்கள் ஏராள மாக இருக்கின்றன. இதைப் பற்றியெல்லாம் நமது ரெவின்யூ மந்திரியாக இருக்கும் மாணிக்க வேலர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். “வேலர்” என்றாலே ரட்சிக்கக்கூடியவர் என்று சொல்லுவார்கள். அதிலும் நம் மந்திரி அவர்கள் “மாணிக்கவேலர்”ராக இருக்கிறார்கள். இப்போது எரி எதிர்வாய் நிலங்களை எல்லாம் அதிலும் குறிப்பாக வண்டல் பாய்கிற எரி எதிர்வாய் நிலங்களை எல்லாம் எக்கர் ஒன்றுக்கு 4,000 ரூபாய் கொடுத்து வாங்கியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் 100 ஏக்கரம் 50 ஏக்கரம் என்று பட்டா வைத்திருந்தாலும் கூட இவைகளுக்கு எல்லாம் பயிரிட்டதும் இது வரை பலன் எடுத்ததும் சரியாக போய்விட்டது என்று சர்க்கார் சொல்லுவது சரியாகாது. இதில் பல ஏழைகள் பயிரிட்டு வருகிறார்கள். இந்த நிலங்கள் எல்லாம் வடிகால் நிலங்கள். ஆகவே இவ்விதம் பட்டா நிலங்களை வைத்திருக்கின்ற இந்த ஏழைக் குடியாண்வர்களுக்கு உதவி செய் தால் நன்கு இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்த வருஷம் பிறந்து விவசாயிகளுக்குக் கெடுதலாக இருக்கிறது. உச்ச வரம்பு விலைக் கட்டுப்பாடு இதெல்லாம் விவசாயிகள் மேலேயே வந்திருக்கின்றன. இதெல்லாம் வருஷத்தின் கோளாறு என்று நினைக்கிறேன். இந்த மாதிரியான கஷ்டங்கள் வியாபாரிகளுக்கும் உண்டு. விவசாயி ஒருவனைத் தான் இதெல்லாம் பாதிக்கின்றன. விவசாய வருமான வரி போடுகிறார்கள் இந்த விவசாயி வருமான வரி போட்டவர்கள் உப்பளத்திற்குப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்து இந்த வரியைப் போட்டிருப்பார்கள் என்று நினைக் கிறேன். நிலத்தை உழுது, கஷ்டப்பட்டு பூச்சிகளால் தொல்லை ஏற்படுகிறது, மழை இல்லாவிட்டால் மகசூல் குறைகிறது என்பதைப் பற்றியெல்லாம் புள்ளி விவரம் தெரிந்திருந்தால் விவசாயிகளுக்கு இந்த வரியைப் போட் டிருக்கமாட்டார்கள். உப்பளத்திலே உழுது விட்டு தண்ணீர் பாய்ச்சினால் 15 நாட்களில் உப்பு பூத்து விடுகிறது. உடனே எடுத்து விற்பதற்கு செளகரியமாக இருக்கிறது என்று அந்த மாதிரியான நிலையிலேயே விவசாயம் இருக்கிறது என்று விவசாயிக்கு இவ்வளவு தொல்லைகளும், உச்ச வரம்பு, விலைக் கட்டுப்பாடு எல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தொல்லை எங்களுக்கு மட்டுமல்ல. அநேகம் பேர்கள் ஆளும் கட்சியிலும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களால் சொல்லிக்கொள்ள முடியவில்லை. சொன்னால் ஏதோ கட்டுப்பாடு ஒன்று வைத்திருக்கிறார்கள், அதன்படி வெவ்வேற்றி விடுவார்கள். நானும் அங்கே இருந்திருக் கிறேன். நான் இந்தக் கட்டுப்பாட்டினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களில் ஒருவன். அவர்களெல்லாம் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் யாரோ சொல்லு கிறார்கள் என்று போட்டாகி விட்டது, என்ன பண்ணுவது என்று ஏதோ சமாதானம் சொல்லுகிறார்கள். இதை கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டும். சீட்பாரம் கூடாது.

1914-ம் வருஷம் சண்டையிலே ஒன்று சொல்லுவார்கள். மிலிட்டரியில் ஒருவன் எத்தனை காலன் பெட்ரோல் செலவு செய்கிறான் என்று பார்த்துத் தான் அவனுடைய வேலையைப் பற்றி மதிப்பு போடுவார்களாம். அதற்காக என்ன செய்வார்களென்றால், டாங்க் நிறைய பெட்ரோலைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து நல்ல மணலாக இருக்குமிடத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு கார்க்கை எடுத்து விடுவார்களாம். அதே மாதிரி இந்த பிளாக் டவல் மெண்டு ஆபீசர்களெல்லாம் நிறைய பெட்ரோல் செலவு செய்தால்தான் எக்ஸ்பெர்ட் என்று கோழி சுடுவதற்கும், வாத்து சுடுவதற்கும், சினிமா விற்குப் போவதற்கும் பெட்ரோல் செலவு செய்கிறார்கள். ஒரு பிளாக் டெவலப்மென்ட் ஆபீசர் உண்மையில் 40 காலன் பெட்ரோல் செலவு

9th March 1959] [Sri B. Doraiswami Reddiar]

செய்தால் ஒரு பளாக மார்க்கெட் டெவலப்மென்ட் ஆபீசர் 120 காலன் பெட்ரோல் செலவு செய்திருக்கிறான். மேலதிகாரிகள் “ஆஹா.... இவரல்லவோ திறமைசாலி, 120 காலன் பெட்ரோல் செலவு செய்திருக்கிறார், எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று வந்திருக்கிறார்” என்று அவர்களைப் பாராட்டுகிறார்கள். உண்மையாகவே 40 காலன் பெட்ரோல் செலவு செய்து நல்ல முறையில் வேலை செய்யக்கூடியவர்களை “இவர்கள் ஒன்றும் பிரயோசனமில்லை, ஆகவே, இவர்களை ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர்களாக மாற்ற வேண்டும்” என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். மந்திரிகளுக்குத் தெரியாதது ஒன்றும்மில்லை. இதெல்லாம் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் சொல்வது அத்தனையும் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அவர்கள் ஆளுக்கு தகுந்தாற்போல் சமயத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் பதில் சொல்வார்கள். இது தான் ராஜதந்திரம். இல்லையென்றால் ராஜ்யத்தை எற்று நடத்த முடியாது. சாமர்த்தியமாகச் சொல்வதுதான் ராஜதந்திரம். நான் ஒருவரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது வரவர 1957 மாதல் 1959 மாதல் எல்லாம் காங்கிரஸில் சேர்ந்து விட்டது. 1914-ம் வருஷ வாருக்கு நொண்டுகளையெல்லாம் கூடச் சேர்த்து அனுப்பினார்கள். இந்த மாதிரி வார் கோஷ்டிகளெல்லாம் காங்கிரஸில் சேர்ந்து விட்டது என்று நான் சொல்லுகிறேன். டைம் ஆகிவிட்டது என்று சபாநாயகர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு என்று வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI P. URKAVALAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்த பட்ஜெட்டை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

நம் மாகாணம் பல துறைகளிலும் முன்னேறுவதற்காகப் பல திட்டங்களை வகுத்து அமைச்சர் அவர்கள் இந்த பட்ஜெட்டைச் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் அவர்களுடைய உரையில் கூறும் போது திரு நெல்வேலி, ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களிலே மழையில்லாமல் பஞ்சப் பிரதேசமாக இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கு நிவாரணம் அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

விவிலவாசி அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது என்று பலரும் பேசினார்கள். விவிலவாசி அதிகரித்துக் கொண்டு போகிறது வாஸ்தவம்தான். உணவு உற்பத்தியை அதிகமாகப் பெருக்கினாலொழிய எந்த விதத்திலும் விலை வாசி உயர்வதைத் தடுக்க முடியாது. நாம் ஒரு விலையை நிர்ணயம் செய்ய முயற்சித்தால் விவிலவாசி அதிகப்படுத்தான் செய்யும் ஆனால் பெரும்பாலும் விவசாயிகளுக்கு நாம் தக்க பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டும். இன்று உணவு உற்பத்தி பெருக வேண்டுமென்று பலரும் கூறுகிறார்கள். இன்றைய நிலையில் மூன்று சதவீதம் உள்ள நிலப்பிரபுக்களிடத்தில் 37 சதவீதம் நிலங்கள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. உழவன் கையில் நிலமில்லையென்றால் எந்த விதத்திலும் உணவு உற்பத்தி பெருக முடியாது. ஒரு சென்ட் நிலம் கூட உரிமையாக உடமையாக இல்லாத மக்கள் 22 சதவீதம் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு தக்க பாதுகாப்பு அளித்து அவர்களுக்கு நல்ல முறையில் நிலத்தை விநியோகம் செய்து, ஆதினம் போன்ற இடங்களிலிருந்தும், பெரிய நிலச்சுவாந்தாரங்களிடமிருந்தும் நிலத்தைக் கூட்டுறவு மூலமாகவது விவசாய சங்கம் அமைத்து நல்ல முறையில் சர்க்காருடைய பணத்தைச் செலவு செய்து அவர்களுக்கு வாழ்வளிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ‘எழை அழுத கண்ணீர் கூரிய வானினுக்கு ஒப்பாரும்’ என்று சொல்வதற்கொப்ப, எழைகளுக்கும் பிச்சைக்காரர்கள் போன்றவர்களுக்கும் நல்ல பாதுகாப்பு அளிக்காவிட்டால் மேலும் மேலும் உபத்திரவம் வரும் என்று அறிந்து, சிந்தித்து, ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சங்கரன்கோவில் பகுதியில் பெரும்பாலும் 10 வருஷ காலமாக மழை பெய்யாது விவசாய மக்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அங்கு பல வருஷ காலமாக கீரியாறு, பம்பையாறு போன்ற திட்டங்களைக் கொண்டு

[Sri P. Urkavalan]

[9th March 1959]

வரவேண்டுமென்று இந்தச் சட்டசபையிலும், மற்றும் அமைச்சர்கள் வெளியிடங்களில் வரும்போது அவர்களிடமும் நேரில் சொல்லி வருகிறோம். அதைக் கூடிய சீக்கிரம் கொண்டு வந்து பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் மக்களுக்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறோம். இந்த இரண்டாவது திட்டத்திலே இதைச் சேர்க்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். சேர்க்கப்படும் என்று உறுதியாக எண்ணுகிறேன்.

நிலவுடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவதைப் பற்றி இங்கே கூறப்பட்டது. கவர்னர் பெருமான அவர்கள் அவர்களுடைய உரையிலே கூடக் கூறியிருக்கிறார்கள். நிதி அமைச்சர் அவர்களும் இதைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார்கள். எந்த நிலையில் நாம் நிலவுடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டப்போகிறோம் என்று நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். உச்ச வரம்பு கட்ட வேண்டியது அவசியம் தான். மீதியுள்ள நிலத்தை எந்த முறையில் விவசாயம் செய்வது? ஸ்லீப் வைத்து விட்டு எல்லா விவசாயிகளுக்கும் பிரித்துக் கொடுப்பதா? அல்லது கூட்டுறவு விவசாய சங்கம் அமைத்து அதன் மூலமாக கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்து அதிகப்படியான உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் யோசித்து, கூட்டுறவு முறையில் சங்கம் அமைக்க வேண்டுமானாலும் கூட அதைச் செய்ய வேண்டும். அதிலே கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள் மினிமம் 50 ஏக்கராவது இருக்க வேண்டுமென்று. 50 ஏக்கர் மினிமம் என்று வைத்தால் ஆங்காங்கு கிராமத்திலே கிராம சங்கங்கள் அமைத்து வேலை செய்ய முடியாது. குறைந்தது 25 ஏக்கராவது இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் விவசாயிகள் இந்தச் சங்கத்தில் சேர்ந்து அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்கும்.

மின்சாரத்தைப் பொறுத்த வரையில் அது ரொம்பவும் முக்கியம். விவசாயத் துறையானாலும் சரி, தொழிற்சாலைகளானாலும் சரி, மின்சாரம் நமக்கு ரொம்ப அவசியம். ஆனால், மின்சாரம் மற்ற ராஜ்யத்தை விட நம் ராஜ்யத்தில் நல்ல முறையில் மின்சார வேகத்தில் நடந்துகொண்டு வருகிறது. கிட்டத்தட்ட 1960-61 வருகிறதற்குள்ளாக நம் மாகாணத்தில் எல்லா கிராமங்களுக்கும் மின்சார வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். தொழிலமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள்—எல்லா இடங்களிலும் கிராமக் கைத்தொழில் ஆரம்பித்து, அங்கு வாழும் கிராம மக்களுக்கு, வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் இருக்கும் மக்களுக்கு, ஆவன செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று. கிராமக் கூட்டுறவுக் கைத் தொழிற் சங்கங்களை அமைத்து, ஒவ்வொரு பளாக் எரியாவிலாவது செய்து அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டும். எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கூறினார்கள், சமுதாய நலத் திட்டம் சரியான முறையில் நடைபெறவில்லை என்று. ஏதோ அவர்கள் தொகுதியில் உள்ள பளாக் எரியாவிலே, நல்ல முறையில் வேலை நடைபெறவில்லையோ என்னவோ எனக்குத் தெரியவில்லை. கிராம ரோடுகள், கிராமாந்திர விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தல் போன்ற நல்ல திட்டங்களைச் செய்துதான் வருகிறது அரசாங்கம்.

விதைப் பண்ணை ஆரம்பித்தது நல்ல முறையில் நடைபெறவில்லை என்று சிலர் சொன்னார்கள். அது வாஸ்தவம் தான். முதலிலே நிலத்தைப் பண்பட்ட இடமாகப் பார்த்து, அதைச் செலக்ஷன் செய்து, அந்த இடத்தில் விதையை உற்பத்தி பண்ணுவதற்கு வழி செய்தால் நன்றாக இருக்கும். அப்படியில்லாமல் எந்த இடத்தையாவது எடுத்து அங்கே கூட்டுறவு விதைப் பண்ணை ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். ஆனால், அது நல்ல முறையில் இயங்காத முறையில் மாறிப் போகிறது. ஆகவே, கூட்டுறவு விவசாயப் பண்ணையானது பெரும்பாலும் கிராம மக்களிடத்திலே கூட்டுறவு மனப்பான்மையையும், கூட்டுறவு எண்ணத்தையும் வளர்ப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்கிறது. சர்க்கார் நல்ல முறையிலே கூட்டுறவு சங்கங்களை அமைத்து, ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய வர்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

9th March 1959].

SRI T. K. SUBBIAH : கனம் உதவி சபா நாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது எல்லா நண்பர்களும் “விலை வாசி ஏற்றம்” என்ற ஒரே குரலே எங்கு பார்த்தாலும் எழும்புவதோடும் பத்திரிகைகளிலும் அது ஒங்கியிருக்கிறது. எந்தப் பகுதியிலே விலைவாசி ஏற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தான் எல்லா அங்கத்தினர்களையும் சிந்திக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு கிராமப் பகுதியிலேயும், கிராம வாசிகள் வாழ்கின்ற இடத்திலே, விலைவாசி ஏற்றம் என்று பெயரே ஏற்படவில்லை என்று சொன்னால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. விலைவாசி ஏற்றம் என்று சொன்னால், அதனால், வறுமை ஏற்பட்டு, எங்கு எத்தனைப் பகுதியிலே கஞ்சித் தொட்டி வைத்து, இன்று கஷ்டப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிற தென்பதை யாராவது சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கிறார்களா என்றால், இல்லை. ஏதோ பட்டணங்களில் சுக போகங்களுடன் வசித்து, உல்லாசமாக இருக்கக் கூடியவர்கள் விலை ஏற்றம் என்று சொல்லுகிறார்கள். எல்லோரும் விலை ஏற்றம் என்னும்போது இந்த உணவுப் பொருள் ஒன்றை மட்டும் மனதில் வைத்துச் சொல்கிறார்களே தவிர, ஏனைய பொருள்களின் விலைவாசியும் அதிகமாகியிருக்கிறது என்பதை அவர்கள் சிந்தித்தால் நிச்சயமாக அவர்கள் கவலைப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லை. முப்பது ரூபாய் சம்பளம் வாங்கி நாலாண்டு கொடுத்து ஒட்டலில் சாப்பிட்டவர்களுக்கும், பத்து ரூபாய் சம்பளம் வாங்கி ஒரு அணுவிலே ஒட்டலில் சென்று டிபன் சாப்பிட்டவர்களுக்கும் வித்தியாசம் இல்லை. அவர்களுடைய வயிறு நிறைய உண்டு, உடுக்க வேண்டிய பொருள்கள் இருக்குமானால் விலைவாசி ஏற்றத்தைப் பற்றி அவர்கள் கஷ்டப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

குறிப்பாக நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்—இன்று கிராமத்தில் எந்த விதமான துமோற்றமும் இல்லை. காரணம் என்ன? அங்கே ரூபாய், அணு, பைசாவை வைத்து விவசாயத் தொழில் நடைபெறுவது இல்லை. அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்—கிராமத்திலே தொழிலாளிகள் கஷ்டப்படுகிறார்களா? அங்குள்ள பிரியர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்களா? சலவைத் தொழிலாளிகள் கஷ்டப்படுகின்றார்களா? தச்சு வேலை செய்கின்றவர்கள் கஷ்டப்படுகின்றார்களா? கொல்லு வேலை செய்கிறவர்கள் கஷ்டப்படுகின்றார்களா? அங்கெல்லாம் விலைவாசி ஏற்றம் என்னும் குரல் இல்லை. ஏனென்றால், அங்கே பண்டமாற்று முறை இருக்கிறது. அங்குதான் நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டும். எந்தத் தொழிலைச் செய்வவராக இருந்தாலும், ஒரு குடும்பத்திற்கு இத்தனை கலம் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற விதிதம் வகுத்திருக்கிறார்கள். அது போல் தொழிலாளிகளுக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த நிலைமை இருக்கும் காரணத்தால்தான் அங்கே புரட்சி ஏற்படவில்லை. நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். விவசாயத்திலே கோளாறு ஏற்பட்டு, விவசாய உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்ட காலத்தில், 60 : 40 என்ற விதித்ததை வைத்துத்தான் சட்டம் செய்தோமேயொழிய, அப்பொழுதும் ரூபாய், அணு, பைசா அடிப்படையில் சட்டம் இயற்றியிருந்தால், இந்தப் புரட்சி ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆகையால், பண்ட மாற்று முறையைக் கையாளும் தன்மை இந்த நாட்டில் ஏற்படும் வரையில் நிச்சயமாக விலைவாசி ஏற்றம் என்ற குரல் எப்போதும் ஒங்கிக் கொண்டதான் இருக்கும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

நண்பர்கள் சொல்கிறார்கள்—விதைப்பண்ணையை எடுப்பது பற்றி. அவர்களுக்குச் சவால் வரிகிறேன்—தேசியமாக நீங்கள் முடிவுக்கு வராதீர்கள். 60 : 40 பிரச்சனை ஏற்பட்டதே, அதைப்போல் தான் விதைப் பண்ணை ஏற்படுத்தியதில் கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்று கேட்டால், விதைப் பண்ணை ஏற்படுத்தக் கூடிய காலங்களில் ஐம்பது எக்களுக்குக் குறைவில்லாமல் ஏற்பட்டால்தான் ஒரு விதைப் பண்ணை நல்ல முறையில் ஏற்படுத்த முடியும் என்றால் அங்கேயெல்லாம் தொழிலாளர் பிரச்சனை, 60 : 40 பிரச்சனை, தொழிலாளிகளை வெளியேற்றி, அவைகளை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் உடனே அங்கு புரட்சி. விதைப் பண்ணை ஏற்பட வேண்டுமென்று இங்கு சொல்லக்கூடிய தோழர்கள், அந்த விவசாயிகளிடத்தில் சொல்லி, நீங்கள்

[Sri T. K. Subbiah]

[9th March 1959]

விட்டுக் கொடுங்கள், இந்த விதைப் பண்ணையை சர்க்கார் ஏற்று நடத்தட்டும் என்று வாங்கிக் கொடுக்கக்கூடிய ஆற்றல் அவர்களுக்கு வந்திருக்குமானால் நிச்சயமாக விதைப் பண்ணையை நல்ல முறையிலே ஏற்படுத்தமுடியும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுக்குச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்தத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றுவதற்கு எங்கு குறைகள் இருக்கின்றன என்பதைத் தான் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஏனென்று சொன்னால், பல புரட்சிகரமான மாறுதல்—கிராமத்தில் நீர்ப் பாசனத் திட்டங்கள், கால்வாய் வெட்டுகள் மற்ற திட்டங்கள் எல்லாம் நிறைவேறிக்கொண்டு போகிற காரணத்தால், பட்டணத்திலே வாழும் தொழிலாளிகள் முன்னேற முடியாத நிலைமை வந்து விடுகிறது. காரணம் என்ன? பாமர விவசாய மக்கள் இருக்கும் பக்கத்திலே அவர்கள் நிச்சயமாக உழைப்பு மூலமாக நிலைமையை உணர்ந்து, அவர்கள் உழைப்புக்காக அவர்கள் கஷ்டப்பட்டுக் காரணத்தால், சர்க்கார் திட்டங்கள், கால்வாய் நீர்ப் பாசனத் திட்டங்கள் போன்ற திட்டங்கள் எல்லாம் வெற்றிகரமாக முடிக்கின்றன, என்று உதாரணமாகச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எங்கள் புள்ளம்பாடி வாங்க்கால் திட்டத்தில் 1960-லே முடியக்கூடிய திட்டத்தை 1959-லேயே முடித்து விட்டார்கள் என்றால், அதற்கு அங்குள்ள பாட்டாளி மக்களுடைய வேலைதான் காரணமாக இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் அந்தத் திட்டம் முன்னேறியிருக்கிறது. அந்தப் பகுதியிலே மற்றவர்கள் போய், ஏதோ புரட்சி செய்து, யூனியன், சங்கம் இப்படியாக அமைத்து, தொழிற்சங்கங்கள் அமைத்திருந்தால், நிச்சயமாக அந்த வேலை இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நடைபெற்றிருக்க முடியாது. எவ்வளவு சீக்கிரத்திலே தன் பகுதியிலே தன்னார் வந்தால், சீக்கிரமாக உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன். அதன் காரணமாகத்தான் அங்கு வெட்டப் பட்டிருக்கிற இடத்தில் தைரியம் இருக்குமானால் அரசாங்கம் சிந்திக்கும் மானால், தொழிற்சாலைகளிலே அவர்களுக்கு ஸ்தாயம், அணு, பைசாவை சம்பளமாக மதிப்பிடுவது அவர்களுடைய உற்பத்திப் பொருளை தொழிலாளிகளுக்கு ஊதியமாகக் கொடுக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டால் நிச்சயமாக தொழிற்சங்கங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு புரட்சி செய்வதெல்லாம் மாறும். பத்து துணி நெய்யக்கூடிய தொழிலாளிக்கு ஒரு துணி கூலி என்று சொன்னால், அந்த ஒரு துணியைக் கொண்டு ஆறு மரக்கால் நெல் வாங்குகிற நிலைமை ஏற்பட்டால் விலைவாசி ஏற்றம் இருக்காது. ஆகையால், எப்பொழுது இந்த நாட்டில் பண்டமாற்று நிலைமை ஏற்பட்டு அதற்கு அறிவாளிகள் எல்லோரும் ஒன்று கூடி எல்லாக் கட்சிகளும் ஒருமித்து ஒரு கமிட்டி அமைத்து நல்லதொரு முடிவு செய்கிறார்களோ அப்பொழுது நிச்சயமாக இந்த விலைவாசி ஏற்றத்தைத் தடுக்க முடியும்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயம் செய்துகொண்டுவரும் நிலைமையில் இப்பொழுது எங்கள் பகுதியில் கும்ரி கல்ட்யுவேஷன் செய்ய புறம்போக்கு நிலங்களை விவசாயிகளுக்கு இலவசமாகக் கொடுத்து ஐந்து வருஷ காலத்திலே நீங்கள் முந்திரி செடி உற்பத்தி பண்ணி, அதற்கு மத்தியில் வரகு தானியம் உற்பத்தி பண்ணி, மூன்று பலன் வரும்போது சர்க்காருக்கு விட்டுக்கொடுத்து, வரகு போன்ற தானியத்தின் நன்மையை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று அரசாங்கம் உத்திரவு இட்டவுடனே 250 ஏக்கர் வரையில் சர்க்கார் தனி இலாகாவாக வைத்து, அதிகாரிகளை நியமித்துக்கொண்டிருப்பதைவிட திறமையாகச் செய்து நல்ல பலனைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், இந்தப் பொருளை வைப்பதால் அவனுக்குப் பலன் இருக்கிறதென்ற நிலைமை ஏற்படவேண்டும். சில திட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வரும்போது விவசாயிகளுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது. அதனால் விவசாயிகள் ரொம்பவும் சோர்ந்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக புள்ளம்பாடி திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இரண்டு மூன்று வருஷங்களாகியும் இன்னும் அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படவில்லை. இருபது அல்லது முப்பது ஏக்கர் நிலங்களை விடவர்களுக்கு இன்னும் எந்த விதமான டயாற்றுத் திட்டமும் கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு இன்னும் நிலம் கொடுக்காத காரணத்தால் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இதை

9th March 1959]

[Sri T. K. Subbiah]

ஒரு சந்தர்ப்பமாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு சிலர் “சர்க்கார் எவ்வளவு தீமை செய்கிறார்கள் பாருங்கள்,” என்று சொல்லி மக்களுடைய மனதை தவறான வழியில் செலுத்துகிறார்கள். இதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் இப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படாதவாறு அரசாங்கம் அவர்களுக்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தஞ்சை, திருச்சி ஜில்லாக்களுக்கு மத்தியில் இருக்கக்கூடிய திருமாவூர் என்ற இடத்தில் கொள்ளடத்தில் ஒரு பாலம் அமைக்க வேண்டும் என்று திட்டம் போடப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட ஒரு திட்டம் பல காலமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் திட்டம் இன்னும் நிறைவேற்றப்படாமல் பின்னால் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. அதைப்போலவே ஆனைக்காரன் சத்தரத்திற்கு பக்கத்தில் கொள்ளடத்தில் ஒரு பாலம் கட்டவேண்டுமென்ற ஒரு திட்டம் இருந்தது. அதவும் பின்னால் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. பிறகு நடைபாலமாவது கட்டலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதாவது காலாவே பாலமாகக் கட்டுவது என்று எண்ணியிருந்தார்கள். இப்பொழுது அந்த இடத்தில் ஷட்டர்கள் கட்டி 30 ஏக்கர் நிலத்திற்கு தண்ணீர் பாயக் கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்தலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டு திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டம் எப்பொழுது நிறைவேற்றப்படும் என்பது தெரியவில்லை. அதை நிறைவேற்றுவதில் சில கஷ்டங்கள் இருப்பினும் அதை கவனிக்காமல் அந்தத் திட்டத்தை சீக்கிரத்தில் நிறைவேற்றுவதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினால் முப்பது ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்திற்கு பாசன வசதி ஏற்படும். சுமார் 15 ஆயிரம் ஜனத்தொகை கொண்ட 6 அல்லது 7 கிராமங்களிலுள்ள கிராமவாசிகள் வெளியேறக் கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அப்படி அவர்களை வெளியேற்றாமல் இருக்க மாற்று யோசனையைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படிச் செய்தால் அங்குள்ளவர்களுக்கு நன்மையாக இருக்கும். இப்படி நான் சொல்வதால் அந்தத் திட்டம் வேண்டாம் என்று நான் சொல்லுவதாகக் கருதுக்கூடாது. மாற்று யோசனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். புள்ளம்பாடி திட்டத்தை நிறைவேற்றிய போது அங்குள்ளவர்களை வெளியேற்றாமல் செய்தது போன்று இங்குள்ளவர்களையும் வெளியேற்றாமல் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பத்து மைல் சுற்றளவுக்கு காடுகள் இருக்கின்றன. அங்கு குளங்களை வெட்டி தண்ணீரைக் கொண்டுவரக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. கிராமங்களுக்குள் வராமலேயே கொண்டுவருவதற்கு இடம் இருக்கிறது. அப்படிச் செய்து கொடுத்தால் அங்குள்ள கிராம வாசிகளுக்கு நன்மையாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதனால் கிராமவாசிகளுக்கும் நஷ்டம் ஏற்படாது, அரசாங்கமும் நஷ்டபாடு கொடுக்க வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படாது. ஆகவே அங்குள்ள கிராமங்கள் பாதிக்காத அளவில் அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உடையார்பாளையம் திட்டத்துடன் இதையும் உருவாகக் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அந்தப் பகுதியில் ஆர்ட்டிஷியன் கிணறுகள் தற்செயலாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. அதை பயன்படுத்திக்கொண்டு விவசாயிகள் அங்கே விவசாயம் செய்து வந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு நன்மை அங்குள்ளவர்களுக்கு திடீரென்று கிடைத்தது. அப்படி விவசாயம் செய்கின்றவர்களுக்கு ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 75 ரூபாய் வரையில் வாய்தா போட்டார்கள். இது அவர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இப்படி கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று சொல்லி நீர்ப்பாசன கமிட்டியில் ஒரு தீர்மானம் போட்டு பாஸ் செய்து அதையும் அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஏக்கருக்கு 25 ரூபாய் போட்டால் போதும் என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதன் மீது எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இதன் காரணமாக அங்குள்ள சில விவசாயிகள் வெள்ளாமை செய்யாமல் நின்று விட்டார்கள். விவசாயத்திற்கு தண்ணீர்

[Sri T. K. Subbiah]

[9th March 1959]

வந்துகூட அங்கே விவசாயம் செய்ய முன் வரவில்லை. நாங்கள் அவர்களிடம் சென்று பின்னால் நஷ்டஈடு வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லி உற்பத்தி பாதிக்காமல் இருக்கக்கூடிய அளவில் அவர்களை விவசாயம் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறோம். அதன் பிறகு இந்த வருஷம் அவர்கள் விவசாயம் செய்ய முன் வந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் விரைவில் அரசாங்கம் அதற்கு நல்லதோர் முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக குடி தண்ணீர் பிரச்சனை இப்போது உடையார்பாளையம் பகுதியில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி ஒவ்வொரு தடவையும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அடிக்கடி காலரா வருகிற பகுதியிலும் நரம்புச்சிலந்தி இருக்கக்கூடிய பகுதிகளிலும் குடி தண்ணீர் வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். அதற்கு என்று நாஷனல் வாட்டர் சப்ளை ஸ்கீமைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஸ்கீமைக் கொண்டு வந்து அந்தப் பகுதிகளில் குடி தண்ணீர் பிரச்சனையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று பல வருஷங்களாகச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களும் இதை நிச்சயமாகச் செய்வதாகவும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் நடைமுறையில் பார்த்தால் இது எந்த சந்தர்ப்பத்தில் வரும் என்பது தெரியவில்லை. கால தாமதம் ஆகிக்கொண்டு வருகிறது. தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டங்களைக் கொண்டு வந்து அதில் மக்களுடைய பங்கு இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர்களிடமிருந்து பாதிப் பங்கை வாங்கி வருவதாக இருக்கிறது. மக்கள் ஓரளவு பணத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பழக்கத்தை அதன்மூலம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலாவது இந்த குடி தண்ணீர் திட்டத்தை அந்தப் பகுதிகளில் அமுலுக்கு கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆகவே கூடிய சீக்கிரத்தில் இப்படிப்பட்ட திட்டங்களை அமுலுக்கு கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவைகளுக்கு எல்லாம் ஒரு முடிவு ஏற்படுத்தி மக்களுடன் ஒத்துழைத்து அவர்களுக்கு பூரண வெற்றி அளிக்கும்படியாய் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI A. V. P. ASAITHAMBI. : சட்ட மன்ற துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே சமர்ப்பித்திருக்கிற பட்ஜெட்டைப்பற்றி என்னுடைய கருத்துரைகளைத் தெரிவிக்க வாய்ப்பு கொடுத்ததற்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன், அதற்காக நன்றி செலுத்திக்கொள்ளவும் ஆசைப்படுகிறேன்.

நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அவருடைய நிதி உரையின்படி அவர் நிதி அமைச்சர் பொறுப்பை ஏற்று எட்டாவது தடவையாக இந்த பட்ஜெட்டை சமர்ப்பித்ததாக மிகவும் பெருமையுடன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். உண்மையிலேயே சென்னை ராஜ்யத்தினுடைய முன் நாள் வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தாலும் அன்று ஆங்கில ஆதிபத்தியம் இருநாட்டில் இருந்தபோது அந்த ஆதிபத்தியத்திற்கு அடங்கி இந்த நாட்டை அரசாட்சி செய்து வந்த டாக்டர் சுப்பராயன் காலத்தில் இந்த மாதிரி பட்ஜெட்டுகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பொப்பிலி ராஜா, அரசாட்சி செய்த காலத்தில் இப்படிப்பட்ட பட்ஜெட் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பின்னர் தொடர்ந்து இந்த ஆதிபத்தியத்தின்கீழ் நடைபெறுகிற அரசாட்சியிலும் அதே முறையில் இந்த பட்ஜெட்டை இந்த அமைச்சர் அவை சமர்ப்பித்திருக்கிறது. இதை கனம் நிதி அமைச்சர் சுப்ரமணியம் அவர்களுடைய பாஷையிலேயே சொல்ல வேண்டுமென்றால் ஒரு ஆதிபத்தியத்திற்கு அடங்கி ஒடுங்கி பட்ஜெட்டை சமர்ப்பித்த அவர்கள் செய்ததைப் போல் இவர் பொம்மைக் கலியாணத்தைப் போன்று எட்டாவது முறையாக இந்த பட்ஜெட்டை சமர்ப்பித்திருக்கிறார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இப்படிச் சொல்லும்போது அவருடைய பாஷையிலேயே ஒன்றையும் குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன்.

9th March 1959] [Sri A. V. P. Asaithambi]

கடந்த ஆண்டு பட்ஜெட்டைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது அது பேஷ்வா காலத்து பட்ஜெட் என்று குறிப்பிட்டேன். இந்த பட்ஜெட்டைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது, கனம் நிதி அமைச்சரும், மற்ற அங்கத்தினர்களும் அடிக்கடி சினிமாலைப்பற்றி குறிப்பிடுகிறார்கள். அந்த பாஷையில் குறிப்பிட வேண்டுமென்றால், அவர்கள் குறிப்பிடும்போது அவர்கள் எங்களை சினிமாக்கள் கட்சிக்காரர்கள் என்று சொல்லுகிற காரணத்தால், அந்த சினிமாலைப்பற்றி இரண்டொரு காரணத்தை எடுத்துச்சொல்லி இந்த பட்ஜெட்டின் தன்மையைப்பற்றி எடுத்துக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். சந்திரலேகா என்று படம் ஒன்று பிடித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் படத்தில் சர்க்கஸ் கம்பெனியின் வரவு செலவைப்பற்றி பேசப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே பட்ஜெட் எந்த முறையில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால் மீனுக்கு சர்பத் வாங்கிய வகையில் இவ்வளவு செலவு என்றும், யானைக்கு அல்லா வாங்கிய வகையில் இவ்வளவு செலவு என்றும், புலிக்கு புல் வாங்கிய வகையில் இவ்வளவு செலவு என்றும் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. சந்திரலேகா படத்தில் சர்க்கஸுக்கு எந்த முறையில் வரவு செலவு கணக்கு இருக்கிறதோ அந்த முறையில்தான் இந்த பட்ஜெட்டும் இருக்கிறது, என்பதைமட்டும் குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். (கனம் ஸ்ரீ பி. கக்கன் எழுந்து நின்று.) எட்டு வருஷ காலமாக ஒரே அமைச்சர் நிதி இலா காவில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார். எட்டு வருஷ காலமாக அவர் நிதி பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு அந்த இலாகாவை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார். அந்த நிலைமையில் இருந்தும்கூட இந்த நாட்டில் இருக்கிற மக்களுடைய வாங்கிக்கத்தாம் உயர்ந்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால் இல்லை. இந்நாட்டின் மக்களுடைய வேலை இல்லா திண்டாட்டம் நீங்கி இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. நாட்டின் மக்களுடைய லீடிங்லா பிரசீனை தீர்ந்திருக்கிறதா என்றால் இல்லை. சுதந்திரம் அடைந்த மற்ற நாடுகளைப் பார்த்தால் எவ்வளவோ பெருமைப்படக்கூடியதாக இருக்கிறது அவர்களிடைய பட்ஜெட். பற்றாக்குறை இல்லாத பட்ஜெட்டைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் நம்முடைய நாடு எப்படி இருக்கிறது? அந்த மாதிரியான நிலைமை நம் நாட்டிற்கு ஏற்படாததற்குக் காரணம் என்ன? அதை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இங்கே இருக்கிற வரவு செலவு திட்டம் எந்த மாதிரியான முறையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இங்கே தயாரிக்கப்படுகிற பட்ஜெட் அவைகளுக்கு மாறாக இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். இது உண்மையான சுதந்திர நாட்டினுடைய பட்ஜெட் அல்ல. இது ஒரு சுதந்திர பட்ஜெட்டாக இருக்குமானால் இந்த நாட்டிலிருந்து வசூலிக்கக்கூடிய வருமான வரி எங்கே? அந்தப் பணத்தினுடைய வரவு செலவு எங்கே இருக்கிறது. இந்நாட்டு ரயில் வரவு செலவு பணம் எங்கே இருக்கிறது. அந்தப் பணம் எங்கே. தபால் இலாகாவின் பணம் எங்கே இருக்கிறது. எக்ஸஸ் மூலமாக வரக்கூடிய பணம் எங்கே? இவைகள் இல்லாமல் இருக்கும்போது வரவு செலவை சமர்ப்பித்துவிட்டு துண்டு விழுகிறது அல்லது உபரி இருக்கிறது என்று மாதிராம் காட்டியிருக்கிறதை சுதந்திர நாட்டினுடைய பட்ஜெட் என்று இன்றைக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. அந்தப் பணம் எல்லாம் இல்லாமல் இது பட்ஜெட் அல்ல, அதுவும் சுதந்திர நாட்டினுடைய பட்ஜெட் என்று ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR: On a point of order, Sir, இந்தச் சபையிலே இருக்கிற ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் அரசியல் நிரீயை 1 p.m. சட்டத்தையொட்டி உறுதிமொழி கூறிக்கொண்டு . . .

DEPUTY SPEAKER: What is the point of order?

SRI S. NAGARAJA MONIGAR: Sir, Members have taken the Oath of Allegiance to the Constitution. Today, the hon. Member speaks as though they are away from the Constitution. They are also creating division, hatred . . .

[9th March 1959]

DEPUTY SPEAKER: The hon. Member is not speaking against the Constitution. He is only criticizing the Budget, and has got the right to criticize it.

* SRI A. V. P. ASAITHAMBI : இந்த பட்ஜெட்டானது இன்றைய தினம் 265 லட்சம் உபரியாக இருப்பதாக நிதியமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிற அதே சமயத்தில் அந்த உபரித் தொகையானது சரிக்கட்டிப் போகலாம் என்கிற முறையிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பொதுவாக உபரி பட்ஜெட்டை யாரும் வரவேற்காமல் இருக்கமுடியாது என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். உபரி பட்ஜெட் என்பது மிக மிக முற்போக்கடைந்த நாட்டில் இருக்கிறது என்று சொன்னால் அது உண்மையாக இருக்கலாம். எனது நினைவு சரியாக இருக்குமானால்—1949 என நினைக்கிறேன்—கனடா நாட்டு நீதி மந்திரி டாக்ஸஸ் அபாட் என்பவர் எல்லா வற்றிலும் செலவைக் குறைத்து உபரி பட்ஜெட்டை சமர்ப்பித்திருக்கிறார். இது முற்போக்கு அடைந்த நாட்டிற்கு பொருத்தமே தவிர, நம்முடைய நாட்டுக்குப் பொருந்தாது. நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்தவரை முற்போக்கு அடைந்து விட்டோம் என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. முற்போக்கு இல்லாத நாட்டில் 265 லட்சம் ரூபாய் உபரி என்று கூறுகிறார் என்றால்—ஒன்று இந்த நாட்டுக்கு தேவையான திட்டங்கள் எல்லாம் அதில் சேர்க்கப்படாமல் விட்டிருக்க வேண்டும். அல்லது இந்த நாட்டு மக்களை ஏமாற்றி உபரி பட்ஜெட்டாக காட்டப்பட்டுக்கொண்டும். எனவே இந்த 265 லட்ச ரூபாய் உபரியாகக் காட்டுவதால் மக்கள் திருப்தி அடைந்து விட மாட்டார்கள். இதிலிருந்து இந்த நாட்டுக்குத் தேவையான பல திட்டங்களை இந்தச் சர்க்கார் செய்யத் தவறி இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. செலவினங்கள் மிகச் சுருக்கமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன, என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதற்கு உதாரணமாக இந்த நாட்டில் பெரிய ஜீவ நதிகள் இல்லையென்று பொதுவாக அமைச்சர்கள் பேசுகிறார்கள். அப்படியானால் அமைச்சர் அவர்கள் கடமையென்ன? சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைப் பெருவாரியாக அமுல் நடத்த இந்தச் சர்க்கார் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக இந்தச் சர்க்கார் ஒதுக்கி இருக்கக்கூடிய பணம் 84 லட்சத்தான். 1,200 வேலைகளை மேற்கொள்ளப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். அந்த 1,200-ல் 595 பழையவை, 605 புதியவை என்பது சர்க்கார் புள்ளி விவரம். இந்த விகிதாசாரப்படி எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் ஒரு ஏரிக்கு இவர்கள் செப்பனிட ஒதுக்கியிருப்பது 7,000 ரூபாய். அதே சமயத்தில் இந்தச் சர்க்கார் ஒரு கிணறு வெட்ட மதிப்பிட்டிருக்கும் தொகை 2,500 ரூபாய். ஒரு சிறிய கிணற்றுக்கு 2,500 ரூபாய் ஒதுக்குகிற இந்தச் சர்க்கார், ஒரு ஏரிக்கு 7,000 ரூபாய் போதுமானது என்று எந்த முறையில் கணக்கிட்டார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன். இந்த வகையில் செலவினங்களை எல்லாம் சுருக்கிவிட்டு நாங்கள் வரி போடவில்லை என்று மக்களிடம் சொல்லுவதற்குத்தான் பயன்படும். இது மக்களை ஏமாற்றத்தான் பயன்படும். வரி போடவில்லை என்பது ஒன்றும் பெரிய காரியமல்ல. உபரியாக இருப்பதும் பெரிய காரியமல்ல. இருக்கிற வரி குறைக்கப்பட்டிருக்கிறதா? வருமானம் நாளுக்கு நாள் பெருகிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் பல திட்டங்கள் போடப்படவில்லை. வரி போட்டால் இந்த நாட்டு மக்களிடம் கேட்ட பெயர் வரும் என்று வரி போடவில்லை. ஜனங்களுக்கு மேலும் வரியைப் போட்டால் என் இந்தமாதிரி வரியைப் போட்டு எங்களைக் கொல்லுகிறீர்கள், என்று கேட்பார்களே என்று பயந்துகொண்டு வரியைப் போடாமல் இருக்கிறார்கள். “இந்த நாட்டுப் பணம் ஆண்டுக்கு 140 கோடி வெவியே போகிறது என்று யாரோ சொன்னதாகப் பேசுகிறார்கள்” என்று ஒருவர் பேசினார். எந்த ஆதாரத்தை வைத்து பேசுகிறார்கள் என்று கேட்டார்கள். அமைச்சர் அவர்களிடம் புள்ளி விவரம் இருக்கிறது. நான் சொல்லுகிறேன்—இந்த சென்னை ராஜ்யத்தில் இருந்து 100 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் போகிறது என்று. அமைச்சர் அவர்கள் வேண்டுமானால் 98 கோடிதான் செலலுகிறது என்று புள்ளி விவரம் தாட்டுமே. வருமான வரி, எக்ஸைஸ் வரி ஆகிய வரிகள் மூலமாக இவ்வளவு நஷ்டம் ஏற்படுகிறது

9th March 1959] [Sri A. V. P. Asaithambi]

என்பதை நம்முடைய அமைச்சர்கள் கணக்கிட்டுப் பார்ப்பார்களேயானால், நிச்சயமாக எங்கள் பாதைக்கு அவர்கள் வந்துதான் தீரவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மத்திய சர்க்காரிடம் இருந்து நாம் கடனாகப் பெற்ற தொகைக்கு வட்டியைக் குறைக்கவேண்டுமென்று நிதிக் கமிஷன் சிபாரிசு செய்தது. மத்திய சர்க்கார் மறுத்துவிட்டது. பிறகு சில மாறுதல்கள் செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்ததால் வருஷத்திற்கு 50 லட்ச ரூபாய் லாபம். இவ்வாறு நிதியமைச்சர் அவர்கள் அறிக்கையில் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய நாட்டில் இருந்து வடக்கே அதிகமாகப் பணம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து நாம் மத்திய சர்க்காரிடம் இருந்து கடன் வாங்கி வட்டியும் கொடுக்கவேண்டி இருக்கிறது. நிதியமைச்சர் அவர்கள் நம்முடைய பொருளாதார நிலைமையைப்பற்றிக் கூறி இருப்பதை நாம் அனைவரும் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். நிதியமைச்சர் அவர்கள் நிதிநிலை அறிக்கையின் 30-ம் பக்கத்தில் “நாட்டின் பொருளாதாரம் ஒரளவு உயரும் பொழுதுதான் மேலும் அபிவிருத்திக்கு அவசியமான வசதிகளைத் திரட்ட முடியும். இப்பொழுதிருப்பதைப் போலவே என்றும் வறுமை நிலையிலேயே இருப்போமானால் இந்த வசதி நெருக்கடி இருந்து கொண்டேதானிருக்கும். இந்த நிலையை மாற்ற வேண்டுமென்றால் எவ்வளவு வேகமாக பொருளாதாரத்தை உயர்த்த முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக உயர்த்த எல்லா முயற்சிகளையும் செய்வது நம் கடமை. அதற்கான எல்லாத் தியாகங்களையும் செய்வதற்கு, மக்கள் தயாராக இருக்கவேண்டும்” என்று கூறியுள்ளார். பொருளாதாரத்தை எப்படி உயர்த்துவது? இன்னும் அதிகப்படியாக வரி போடுவதா? புதிதாகத் தொழில்களை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்றால் பணம் எங்கே இருக்கிறது? சர்க்கார் ஆரம்பிக்கவில்லை என்று சொன்னால் தனியார் முன் வரட்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். பெரும் தொழில்களை ஆரம்பிக்க வேண்டிய அளவுக்கு பெரும் முதலீடு போடக்கூடிய அளவுக்கு நம்முடைய நாட்டில் தனியார்கள் இல்லை. ஏற்கனவே நாம் பொருளாதாரத்தில் தாழ்ந்திருக்கிறோம். நம்முடைய பொருளாதாரத்தை உயர்த்த வழி என்ன என்று பார்த்தால் நம்முடைய பணம் எங்கும் போகாதபடி நமக்கு நாமே தற்காப்பு செய்துகொள்ளவேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் 31-ம் பக்கத்தில் 51-வது பராவில் “இந்த மகத்தான காரியத்தைச் சாதிப்பதற்கு மக்களின் சக்தி திரட்டப்பட வேண்டும். அரசியல் கட்சி அடிப்படையில் அதைச் சாதிப்பது முடியாத காரியம். தேசிய அடிப்படையில் எல்லாப் பகுதியினரும் ஒன்று சேர்ந்து இப்பணியில் ஈடுபட்டால்தான் நாம் வெற்றி காணமுடியும்” என்று கூறி இருக்கிறார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மக்கள் சக்தியைத் திரட்டும் காரியத்தில்தான் ஈடுபட்டு வருகிறது. தேசிய விரோதமான காரியத்தில் ஈடுபடவில்லை. அரசியல் கட்சி என்ற அடிப்படையில் சாதிப்பது என்பது முடியாத காரியம். திராவிட தேசிய உணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்காகத்தான் நாங்கள் இந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற வேறுபாடுகளை விட்டு திராவிட தேசிய உணர்ச்சியுடன் காரியங்களைச் சாதிக்க வேண்டுமென்று கூறி இருப்பதைக் கான ரொம்ப மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எல்லாக் கட்சிகளும் ஒத்துழைக்கத் தயார். அமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்களை தேசிய விடுதலைக்குப் பாடுபடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த பட்ஜெட் மூலம் நம்முடைய அடிமை நிலைமையை நன்றாக விளக்கிக் காட்டுகிறது; மக்களுக்கு எந்த விதமான முற்போக்கும் ஏற்படுத்த இயலாத பட்ஜெட்; 8 ஆண்டு காலமாக இந்த மாதிரி பட்ஜெட் தயாரிப்பதை பெருமை என்று சொல்ல முடியாது; 8 ஆண்டு காலமாக இந்த நிலைமையில் இருப்பதை விட்டு விட்டு சுதந்திர திராவிடத்தில் அவர் நிதியமைச்சராக இருக்க வேண்டுமென்பதை எதிர் நோக்கி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* Sri K. L. RAMASWAMI : மதிப்பிற்குரிய துணைத்தலைவர் அவர்களே,

வாரி பெருக்கி வளம்படுத்து உற்றவை
ஆராய்வான் செய்க வினை

[Sri K. L. Ramaswami] [9th March 1959]

என்கிற வள்ளுவனின் வாக்குக்கு ஒப்ப—ஓரளவு பொருள் வரும் வாயில்களை விரியச் செய்து—அதற்கு ஏற்ற வழிவகைகளைச் செய்துவருவது அமைச்சன் தொழில் என்பதற்கு ஏற்றபடி கடந்த எட்டு ஆண்டு காலமாக நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் உயர்ந்த நோக்கத்துடன் நல்லமுறையில் பட்ஜெட் தயாரித்திருக்கிறார்கள். அதோடு மட்டுமல்ல. நாட்டின் பொருளாதாரம் ஒங்கச் செய்ய அநேக திட்டங்களை இந்தச் சர்க்கார் வகுத்திருக்கிறார்கள். வருவாய் வரும் வழிகளைக் கண்டும், பல திட்டங்களின் மூலம் நாட்டின் பொருளாதார வளம் பெருகுவதற்கும் வழி வகுத்திருக்கும் அமைச்சர் அவை 1959-60 ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்திருப்பதை நான் மனதார வரவேற்கிறேன்.

அந்த அறிக்கையிலே வான் நிலைபற்றிக் கூறியிருக்கிறார். மழைதான் மக்களுக்கு இன்றியமையாதது.

“நீர் இன்று அமையாது உலகு” —

என்று கூறுவார்கள்.

துப்பார்க்குத் துப்புஆய துப்பு ஆக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்புஆய தூஉம் மழை

என்று மழையின் சிறப்பை வள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். உண்பார்களுக்குத்தானும் உணவாகி இருப்பதோடு உண்பதற்கும் பொருள்களை உணவாக ஆக்கிக்கொடுப்பது மழை. உடம்போடு உயிரை இணைக்கும்படியான தன்மையைப் பெற்ற இந்தத் தண்ணீரின் நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லும் முறையில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வான் நிலைபற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டு நாட்டு மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் பெரிய சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைச் சர்க்கார் செய்து இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட திட்டங்கள் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான ஏக்கரா நிலங்களைச் சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரக்கூடிய வசதி செய்து தந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்தத் திட்டங்கள் நல்லனவாக அமைந்தாலும்கூட, நடைமுறையில் மக்களுக்குப் பல இடைஞ்சல்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக அந்தத் திட்டங்களைக் குறைகூறவேண்டியது இல்லை. சிறந்த முறையில் அவைகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்றால் மக்களின் ஒத்துழைப்புத் தேவை. மக்களுடைய ஒத்துழைப்பை நாடும்போது, உண்மையில் அவர்களுக்குள்ள கஷ்டத்தை நன்கு உணர்ந்து, அரசியலார் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, சில மாதங்களுக்கு முன்பு எங்கள் கீழ் பவானி பிரதேசத்திற்கு அமைச்சர் அவர்கள் வந்து அங்குள்ள மக்களின் கஷ்டங்களை நன்கு உணர்ந்து அவைகளுக்கு வேண்டிய பரிசாரத்தைச் செய்து கொடுத்தார்கள். அதற்காக அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நீர்ப்பாசன வசதி ஒன்று மட்டும் இருந்தால் போதாது.

எரினும் நன்றால் எருஇடுதல் கட்டபின்

நீரினும் நன்றுஅதன் காப்பு

என்கிற வள்ளுவர் வாக்குக்கேற்ப—நிலத்தை நன்றாக உழவேண்டும், எருநிலவேண்டும். களையெடுக்கவேண்டும். நோய்நொடியினின்றும், மாடு கன்றுகளிடமிருந்தும் பயிர்களைக் காப்பாற்றவேண்டிய பொறுப்பும் உண்டு. அப்படி நீர்ப்பாசன வசதிக்காக நம் சர்க்கார் பல திட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள். நன்றாக உழுவதற்கு வேண்டிய கருவிகரணங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நல்ல எரு நிலத்திற்குப் போடவேண்டும் என்பதைப் பலவிதத்திலும் பிரசாரம் செய்து, அத்தோடு நிலலாமல் இயற்கை உரம், செயற்கை உரம் ஆகியவைகளை விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து உதவுகிறார்கள். அதுமாதிரி இன்றி களையெடுக்கும் கருவிகளைக் கொடுக்கிறார்கள். பூச்சி மருந்துகளைத் தெளித்துப் பயிர் நோய்வாய்ப்பட்டுப் போகாமல் இருக்கத்தக்க பாதுகாப்புக்களையும் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். விவ

9th March 1959] [Sri K. L. Ramaswami]

சாயிகளும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்து உணவு தானியங்களை அதிகமாகத்தான் பெருக்குகிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் இன்றைய தினம் பதில் சொல்லும்போது “உணவுப் பொருள் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மக்களுக்குப் பற்றாக்குறை இல்லை. உபரியாக இருக்கிறது” என்று சொன்னார்கள். அதை வரவேற்கிறேன்.

விவசாயிகள் நன்றாக உழைப்பவர்கள். நாட்டின் சுதந்திரத்தை நன்றாக உணர்ந்தவர்கள். அவர்கள் சுதந்திரம் பறிபோகாமல் இருக்க—நிலைபெற்று இருக்க—அவர்கள் எவ்வளவு கடுமையான காரியத்தையும் செய்யத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களது உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் இன்றைக்குக் கிடைப்பதில்லை. அவர்கள் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் இல்லையென்று கூக்குரல் போடுவதற்குப் பதிலாக—மற்றவர்கள் அதற்கு நேர் எதிராகக் கூக்குரல் போடுகிறார்கள். உணவுப் பொருள்களின் விலை ஏறுமுகமாக இருக்கிறதென்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். இதைத்தான் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. காலே முதல் மாலை வரையில் உழைக்கிற அந்த மக்களுக்கு ஏற்ற ஊதியம் இன்றைக்குக் கிடைப்பாது. உபாயத்தினாலும், தந்திரத்தினாலும் வாழ்பவர்கள் கூக்குரல் இடுகிறார்கள். இதை நல்ல முறையில் அரசாங்கம் புரிந்து கொள்ளவில்லையென்று சொல்வேன். அவர்களது உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும்படியாகச் செய்வதற்கு முன்னால், அவர்களால் விளைவிக்கப்படுகிற தானியத்திற்கு உச்ச விலை நிர்ணயம் செய்வோம் என்று சொல்லிப் பொருந்தாத விலையை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நிலைமை என்ன? புகையிலை, பருத்தி போன்ற கமர்ஷியல் கிராப்ஸ்—இண்டஸ்ட்ரியல் கிராப்ஸ்—எடுத் த் கொண்டு, ஒன்றை உதாரணத்துடன் விளக்கிச் சொல்ல முடியும். அதாவது, கோவை ஜில்லாவில் மட்டும் இந்த மாகாணத்தில் உற்பத்தியாகக் கூடிய புகையிலையில் நூற்றுக்கு 78 பங்கு விளைகிறது. அதாவது ஏறக்குறைய நான்கு கோடியே எழுபத்தேழு லட்சம் பவுண்டு உற்பத்தியாகிறது. அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு வரியாகக் கட்டும் தொகை இரண்டு கோடியே என்பதெட்டு லட்சமாக இருக்கிறது. அதாவது எக்கர் ஒன்றுக்கு 626 ரூபாய் வரியாகக் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கரில் விளைவிக்கக்கூடிய புகையிலையை, பவுண்டு 8 அணு வீதம் விற்கிறதைக் கணக்குப் போட்டால் அவர்களுக்குக் கிடைப்பது—ஒரு ஏக்கருக்கு 626 ரூபாய். நிகர லாபம் அவர்களுக்கு, சர்க்கார் கணக்குப்படி பார்த்தால் கூட ரூ. 250 என்றால் அவர்கள் வரியாக 626 ரூபாய் கட்டக் கூடிய நிலைமையில் அவர்கள் எப்படி வாழ முடியும். அவர்களுக்கு இப்போது வரிப்பன் மிக அதிகமாக இருக்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இதுமட்டுமல்ல. பல வரிக்களை நாம் விவசாயிகள் மேல் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். விவசாயிகளுக்குப் போடக் கூடிய வரியைக் குறைத்தால் தான் நாட்டில் விவசாயம் முன்னேற முடியும் என்பது விவசாயிகளிடத்தில் பழக்கக் கூடிய அநுபவம். கொண்டவர்களுடைய கருத்து என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல.

விவசாயிகளுக்கு நல்லமுறையில் கடன்கொடுக்க வசதி செய்திருப்பதாகச் சர்க்கார் சொல்கிறது. ஆனால் விவசாயிகளுடைய நிலைமை என்ன என்பதை ஒரு பழைய பாட்டால் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

எருதுகால் உறஅது, இளைஞர் கொன்ற

சில் வீளை வரகின் புல்லென் குப்பை,

தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்

பசித்த பாணர் உண்டு, கடை தப்பலின்,

ஒக்கல் ஏற்கம் சொலிய, தன் ஊர்ச்

சிறு புல்லாளர் முகத்து அவை கூறி,

வாகு கடன் இரக்கும் நெடுந்தகை

அரசவரின் தாங்கும் வல்லாளன்னே.

—327 புறநானூறு.

[Sri K. L. Ramaswami]

[9th March 1959]

என்பது சிறியப் பாட்டு. பொருள் காண்பது மிகவும் கடுமையாக இருக்கும். அதாவது விவசாயி வரகு விளைவிக்கிறான். அதை அடிக்க எடுத்து உபயோகிப்பது இல்லை. அவனே மிக்க வலிமை பொருந்திய காளையாதலால் கதிரிலிருந்து தானியத்தைப் பிரிக்க அவனே காலால் மிதித்து தானியத்தை பிரிக்கிறான். கடன்காரர்கள் ஒரு பக்கம் களத்திற்கு வந்து சூழ்ந்து விட்டார்கள். பழைய பாக்கியை வசூல் செய்ய விவசாயிகள் ஈகைக் குணம் மிக்கவர்கள். ஆதலால் ஒரு பக்கம் பாணர்கள், இரவலர்கள் வந்துநிற்கிறார்கள். அவர்களுக்கு கொடுத்துவிட்டு எச்சம் ஒன்றும் இல்லாமல் திரும்பவும் கடன் கொடுப்பாரை நாடி அவர்களிடம் போகிறான். இது பழைய காலத்து பாட்டு.

“ வரகும் தினையும் உள்ளவை யெல்லாம்
இரவல் மாக்களுக்கு ஈயது தொலைந்தன ”

ஆதலால்தான், வாழவும், தன் சுற்றத்தாரைப்பேணவும் மீண்டும் கடன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. இது பழையப் பாட்டு. இந்த காலத்திலும் இந்த நிலைதான் இருக்கிறதே தவிர இதில் கொஞ்சம்கூட மாறுதல் இல்லையென்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். உண்வுப்பொருள்களை விளைவிப்பதில் ஆகட்டும், வியாபாரப் பொருள்களை விளைவிப்பதில் ஆகட்டும் விவசாயிகள் மிகவும் கடுமையாக உழைக்கிறார்கள். உழைப்புக்கேற்றபடி சம்பாதிக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. இந்த நிலைமையில் பலவகையான சட்டங்களைப் போட்டு, வரிச்சுமையையும் அதிகமாகப் போட்டு விவசாயிகளுக்கு மிகவும் தொந்தரவு அளிக்கிறார்கள் என்பதை மிக்க வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நிலையைப் போக்கவேண்டுமானால் விவசாயிகளுக்கு இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய வரிப்பளுவைக் குறைத்து நல்லமுறையில் ஆட்சி செய்ய வேண்டும். விவசாயிகள் வாழ்ந்தால்தான் உலகம் எல்லாம் வாழமுடியும் என்று அறிவித்துக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

SRI P. VEDAMANICKAM :

கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் சமர்ப்பித்துள்ள இந்த ஆண்டிற்கான வரவு செலவுத் திட்டத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டு பருவ மழை தென் மாவட்டங்களில் திருநெல் வேலியிலும் ராமநாதபுரத்திலும் தவறியிருக்கிறது என்று கனம் நிதி அமைச்சருடைய உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எங்கள் மாவட்டத்தில் இரு பருவ மழைகளும் பொய்த்துவிட்டன. எங்கள் மாவட்டம் பஞ்சப் பிரதேசமாக ஆகிவிட்டது. குறிப்பாக கள்ளக்குறிச்சியிலும் விருத்தாசலத்திலும் விவசாயத்திற்கு வழியில்லாமல் அங்குள்ள மக்கள் தங்கள் பிழைப்பிற்காக அன்னிய மாவட்டங்களுக்குச் செல்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அரசாங்கத்தார் விருத்தாசலம் தாலுகாவிற்கும் கள்ளக்குறிச்சித் தாலுகாவிற்கும் வரி வஜா செய்து அறிக்கை வெளியிட்டிருப்பதை வரவேற்கிறேன். எங்கள் மாவட்டத்தில் நல்ல நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் இல்லை. அங்கே பெரிய பாசனத் திட்டங்களும் இல்லை. சிறு பாசனத் திட்டங்களும் இல்லை. எங்கள் தாலுகாவில் வெல்லிங்டன் ரிஸர்வாயர் என்ற ஏரி ஒன்று இருக்கிறது. அந்த ரிஸர்வாயரானது வெள்ளையர்கள் காலத்தில், ஏறக்குறைய 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப்பட்டது. முன்பெல்லாம் அந்த ஏரிக்கு வெள்ளாற்றிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவரப்பட்டு அங்கே ஓரளவு விவசாயம் செய்யப்பட்டு வந்தது. ஆனால், ஏறக்குறைய 10 வருஷங்களாக அங்கே தண்ணீர் இல்லாததால் அந்த ஏரி வறண்டு அங்கே எல்லா நிலங்களும் ஒரே தரிசாகக் காணப்படுகின்றன. கனம் அமைச்சர் சென்ற ஆகஸ்டில் அங்கே சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தபோது அந்த ஏரியைப் பார்வையிட்டார். சேலம் மாவட்டத்தில் நாமக்கல்லுக்கு அருகாமையில் லட்சியபாளையம் என்ற இடத்தில் ஒரு நீர்ப்பாசனத் திட்டம் நிறைவேற்றப்படவிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்த இடத்திலிருந்து 7 மைல் தூரத்தில்தான் வெள்ளாறு இருக்கிறது. அந்தத் திட்டத்தின் மூலம் வெள்ளாற்றிற்கும் தண்ணீர் கொண்டுவந்தால், உண்மையிலேயே

9th March 1959] [Sri P. Vedamanickam]

ஆத்தூர், கள்ளக்குறிச்சி, விருத்தாசலம் வட்டங்களில் விவசாயம் நன்றாக நடப்பதற்கு அது உதவும். ஆகையால், வெல்லிங்டன் ரிசர்வாயர் திட்டத்தை சீக்கிரம் நிறைவேற்றவும் ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், எங்கள் தாலுகாவில் நல்ல மழை இல்லாததால் அங்கே விலைவாசிகள் உயர்ந்துவிட்டன. அங்கே இப்போது ஒரு படி அரிசி ரூபாய் 1-2-0 ஆக விற்கிறது. இந்த நிலையில் மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். எனவே அங்கே எல்லாப் பகுதிகளிலும் நியாயவிலைக் கடைகளை அமைத்து அரிசியை நியாய விலையில் விற்கச் செய்ய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எங்கள் தாலுகாவில் கம்மாபுரம் பகுதியில் ஆர்.டீ.பி.யின் கிணறுகளை எளிதில் அமைக்கலாம். அங்கே இப்போது சில இடங்களில் அவை இருக்கின்றன. அங்கே அதிகமாக ஆர்.டீ.பி.யின் கிணறுகளை அமைத்துக் கொடுத்து விவசாயிகளுக்கு பாசன வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சமுதாய நலத் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், எங்கள் தாலுகாவில் குறிப்பாக ஒரு திட்டம்தான் இருக்கிறது. அங்கே நல்லூர் என்ற ஒரு இடம்தான் இத் திட்டத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஏறக்குறைய 10 ஆண்டுகளாக விருத்தாசலம் தாலுகா புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. விருத்தாசலம் தாலுகா மிகவும் பிற்பட்ட பிரதேசம். எங்கள் ஜில்லாவில் விருத்தாசலத்தைவிடச் சூழிப்பான் பகுதிகளில் சிலவற்றில் இரண்டு-மூன்று பள்ளக்குகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும்போது விருத்தாசலத்தில் மட்டும் ஒரே ஒரு பள்ளக்கே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று தெரியவில்லை. எங்கள் தாலுகாவில் வரும் எப்ரலிலாவது பெண்ணடம், நல்லூர் பள்ளக்குகளை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளை முன்னேற்றமடையச் செய்ய வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு, எங்கள் தாலுகாவில் மின்சாரம் அதிகமாக விஸ்தரிக்கப்படவில்லை. எங்கள் மாவட்டத்திற்கு இந்த இடத்தில் 8 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாக கனம் அமைச்சர் சொன்னார். எங்கள் தாலுகாவில் ரிசர்வாயரைச் சர்க்காக்க காட்டி, அங்கே திட்டத்தை விஸ்தரிப்பதற்கு பி.டபிள்யூ.டி. இலாகா தடை போடுகிறார்கள். அதையும் கவனித்து அந்தப் பகுதிக்கு ரிசர்வாயர் திட்டத்திற்கு விதி விலக்குக் கொடுத்து அங்கே மின்சாரத்தை சரிவர விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அரசாங்கத்தார் கல்விக்காக 13 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அனேக இடங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும் ஆரம்பப் பள்ளிகளையும் அதிகரித்து வருகிறார்கள். பள்ளிகள் அதிகமாக அமைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் அவைகளை மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரிகள் போதிய அளவில் இல்லை. குறைந்தபட்சம் 50 பள்ளிகளுக்கு ஒரு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் வீதமாவது அவர்கள் தொகை இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தால் தான் ஒவ்வொரு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டரும் ஒவ்வொரு பள்ளியையும் வருடத்தில் இரண்டு முறைகளாவது “விஸிட்” பணன் முடியும். இப்போது ஒவ்வொரு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டருக்கும் குறைந்தது 100 பள்ளிக்கூடங்களாவது இருக்கின்றன. இதன் காரணமாக இப்போது அனேக பள்ளிகள் மேற்பார்வை செய்யப்படுவதில்லை. அரசாங்கத்தார் கல்விக்காக அதிகமாகச் செலவு செய்தாலும், போதிய ஸ்திரீவிஷன் இல்லாவிட்டால் ஆசிரியர்களின் உழைப்பும் மாணவர்களின் தரமும் குறைந்துவிடும். எனவே இதற்கேற்ற அதிகாரிகளை அதிகமாக நியமிக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது ஜில்லா போர்டுகளின் நிர்வாகம் கலெக்டர்கள் கையிலும் அவர்களுடைய பி.ஏ.-க்கள் கையிலும் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஜில்லாவையும் நிர்வகிக்க பி.ஏ.-க்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பி.ஏ.-க்

[Sri P. Vedamanickam]

[9th March 1959]

களின் ஆட்சி சர்வாதிகார ஆட்சியாக இருக்கிறது. எம்.எல்.ஏ.-க்கள் அட்வைசரி கமிட்டியில் மெம்பர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தாலும், எம்.எல்.ஏ.-க்களின் வார்த்தை அங்கே செல்லாக்காசாக இருக்கிறது. இந்த நிலையில் பலருக்கு பல கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எங்கள் மாவட்டத்தில் ஜில்லா போர்டு பள்ளிகளின் ஆசிரியர்கள் பல இன்னைகளுக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். கள்ளக்குரிச்சி தாலுகாவில் மலையிலுள்ள பள்ளிகள் நிறைய இருக்கின்றன. பல ஆசிரியர்களை அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக மலையிலுள்ள பள்ளிகளுக்கு மாற்றுகிறார்கள். அவ்வாறு மாற்றப்படும் ஆசிரியர்கள் அங்கே செல்வதில்லை, அவர்கள் லீவ் எடுத்துக்கொண்டு கிறார்கள். தென்னாற்காடு போர்டு விவகாரங்களை நன்றாகப் பரிசீலித்து, அங்கே எல்லா வேலைகளும் நன்றாக நடக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த ஆண்டு ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கு நிதி சென்ற ஆண்டு ஒதுக்கப்பட்ட அளவே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கு வெறுமனே நிதி ஒதுக்குவதில் பிரயோஜனமில்லை. குடியரசு இந்தியாவில் ஹரிஜன நலக் காரியங்களைச் செவ்வனே செய்ய வேண்டும். ஹரிஜனங்களுக்கு குடியிருப்பு மனைகள் வழங்கும் திட்டம் நன்றாக நடக்கவில்லை. எங்கள் மாவட்டத்தில் எத்தனையோ ஹரிஜனங்கள் குடியிருப்பு மனைகளுக்காக விண்ணப்பம் போட்டு எவ்வளவோ காலம் ஆகியும் அவர்களுக்கு இன்னும் அவை வழங்கப்படவில்லை. இது சம்பந்தமாக தாசில்தாரிடமும் ஜில்லா ஹரிஜன நல அதிகாரியிடமும் எடுத்துச்சொல்லியிருக்கிறேன். ஒரு கிராமவாசி விண்ணப்பம் கொடுத்தால் அவனுக்கு குடியிருப்பு மனை வழங்க 10 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. மனைக்கட்டுகள் வழங்கப்படுவதற்கு முன்பு மக்கள் மாய்ந்து மடிந்துவிடுகிறார்கள்.

நிலப் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டால், நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்ட இந்த சர்க்கார் விரும்புகிறது. இதைச் செய்வதைக் காட்டிலும், ராஜ்யத்தில் இருக்கும் ஏராளமான தரிசு நிலங்களை ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கலாம். எங்கள் தாலுகாவில் தரிசு நிலங்கள் 23,000 ஏக்கர் இருக்கின்றன. அவைகளைக் கோரி அங்கே பல ஏழைகள் மனுச் செய்துகொண்டிருந்தாலும் அவர்களுக்கு பட்டா வழங்கி அவைகளைக் கொடுப்பதில் மிகவும் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. இது சம்பந்தமாக தாசில்தார் அவர்களிடமும் கலெக்டர் அவர்களிடமும் எடுத்துச்சொல்லியிருக்கிறேன். இருந்த போதிலும், அங்கே இவ்விஷயத்தில் இன்னும் காலதாமதம் நீடிக்கிறது. நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவதை விட ராஜ்யத்திலுள்ள தரிசு நிலங்களை ஏழைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு கல்லூரிகளில் ஸ்காலர்ஷிப்புகள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆனால், எங்கள் மாவட்டத்திலும் இதர இடங்களிலும் பிற்பட்ட மாணவர்கள் போதிய நிதி உதவி இல்லாததால் மிகவும் அவதிப்படுகிறார்கள். இந்த வாரத்தில் குறைந்தது 25 பிற்பட்ட மாணவர்களாவது என்னிடம் வந்து தங்கள் குறைகளை சொல்லியிருப்பார்கள். “இப்போது 9 மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. விடுதியிலும் பணம் கட்ட முடியவில்லை. பள்ளியிலும் பணம் கட்ட முடியவில்லை” என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கும் நிதி உதவி செய்வதற்காகப் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு அதிகத் தொகை ஒதுக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

1-30 DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet
a.m. again at 9 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.